Harlequin

Romance

Tarama Jesica
Düzenleme Ser_reS

ÇAĞDAŞ AŞK ROMANLARI

ERKEN HASAT

Amanda Clark

Harlequin ERKEN HASAT Amanda Clark 81

Harlequin™ Romance™

"Demek o kadar farklı iki insanız?" diye sordu Connor. "Geçen gece hiç de öyle düşünmemiştim."

Rennie onun kollarına atılmamak için kendini güçlükle tutuyordu. "Connor, yürümeyecek," dedi.

Bu iki insanı birbirinden ayıran, sadece görüşleriydi: Rennie çevreci genç bir öğretmen, Connor ise, kentin yoksul semtlerini yıkıp lüks inşaatlar yaptıran bir müteahhit.

Tarama Jesica
Düzenleme Ser_reS

ISBN 975-562-210-1

9 789755 622101

HARLEQUIN BOOKS

80.000 TL. (KDV Dahil)

BEYAZ DİZİ

BU AYIN KİTAPLARI

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

TEK ÇÖZÜM-*Leigh Michaels*
Mack tüm sorunları için tek çözümün evlenmek olduğunu söylüyordu, ama Wendy'nin kuşkuları vardı.

ERKEN HASAT-*Amanda Clark*
Rennie Tate kentin güzelleşmesi için çabalarken karşısındaki en büyük engel Connor Blackstone adında yakışıklı bir iş adamıydı.

GÜZEL VE YALNIZ-*Eva Rutland*
Şirkette çalışan tüm kadınlar yakışıklı patronun etrafında pervane oluyorlardı, fakat Cindy onlarla aynı kefeye girmeyecekti.

GELECEK AYIN KİTAPLARI

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

ÇATIŞAN DUYGULAR-*Charlotte Lamb*
Valerie Knight çalıştığı gazetede başarılı yazılarıyla tanınmıştı. Bu güzel kadının iç dünyasıysa gizlerle doluydu.

MUTLULUK AĞACI-*Anne Weale*
Roderic ve Flower herkesin gözünde ideal sayılabilecek bir evliliğin eşiğindeydiler. Yalnız bir eksik vardı: Aşk...

SEVİNÇ VE GÖZYAŞI-*Emma Darcy*
Alida Rose yılın tasarımcısı seçilmenin mutluluğunu yaşıyordu, fakat yıllar önce Gareth ile yaşadığı acı deneyimi unutmamıştı.

Tarama Jesica

Düzenleme Ser_reS

İngilizce Adı: Early Harvest

ISBN 975-562-210-1

Dizgi, Ofset Hazırlık, Cilt
EKİP A.Ş.
Tel:236 13 08 - 4 Hat

Baskı: Orhan Ofset

ERKEN HASAT

AMANDA CLARK

Romance

Harlequin

HARLEQUIN YAYINCILIK LTD. ŞTİ.

Birlik Sok. Akyıldız Sitesi C Blok No: 26/4 Etiler
İSTANBUL Tel.: 278 52 14 - 278 46 68

BİRİNCİ BÖLÜM

Rennie önünde durmakta olan grubu inceledi. Yedi kişiydiler. Ayaklarının dibinde pür dikkat oturmakta olan minik köpeği Pete ile birlikte sekiz ediyorlardı. İlk gün için hiç de fena sayılmazdı. Günler ilerledikçe sayılarının artacağından emindi. Okulun son günü çocuklara projeden bahsettiğinde hepsi çok heyecanlanmıştı.

Şehrin göbeğindeki bu moloz yığınını çiçek bahçesine nasıl dönüştüreceklerini anlatmasını bekliyorlardı. "Bugün biraz temizlik yapmamız gerekiyor."

"Çiçek dikeceğimizi söylemiştiniz." Teddy Pohl'un sesi suçlayıcıydı.

"Dikeceğiz, Teddy. Ama önce toprağı ekime hazırlamalıyız. Gerçek çiftçiler böyle yapar."

Altı çift göz ona suçlarcasına bakıyordu. "Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Becky Harmon. Kollarını önünde kavuşturmuş kızıl saçlı kızın gözleri, Rennie'nin o çok iyi tanıdığı on yaşın bitmez tükenmez sorularıyla parlıyordu.

"Evet, önce bu çöpleri temizlememiz gerekiyor." Rennie'nin gözleri bir an kırık şişeler, eski lastikler,

bira kutuları, hamburger ambalajları ve naylon torbaların oluşturduğu yığında dolaştı. "Daha sonra da toprağı gübreleyip traktörle işleyeceğiz."

Oğlanlardan biri, "Pöff!" diye bağırarak burnunu tuttu; diğerleri de hemen onu örnek alarak ellerini burunlarına götürdüler. Rennie onları görmezlikten geldi. "Çöpleri getirdiğim kutulara doldurup, yeniden işleme merkezlerine götürmek için kamyona yükleyeceğiz. Herkesin iş eldiveni var mı? Eldivenlerinizi giymeden hiçbir şeye dokunmayın. Güneş kremlerinizi sürdünüz mü?"

Çocuklara örnek olmak için çantasından tüpünü çıkarttı ve yüzüyle kollarını kremlemeye başladı. Güney Carolina'nın bu sahil şehrinde güneş kendini kuvvetle hissettiriyordu.

"Randolph kardeşin için eldiven getirdin mi?" Altı yaşındaki kardeşini niye getirdiğini sormadı. Anneleri çalıştığı için Randolph'un yaz tatilinde kardeşiyle ilgilenmesi gerektiğini biliyordu. Üstelik çocukların her ikisinin de zorla gönderilmiş olduğundan emindi. Zenci Mrs. Simms'in, "Bahçeye gidip öğretmenize yardım edin," deyişini hayal edebiliyordu Rennie.

"Eveeet, getirdim."

"Adı ne?" Rennie kremini Becky'e uzattı.

"Donald."

"Pekala, Donald. Çok yardımcı olacağından eminim. Hadi, artık başlayalım. Her şeyi ayrı ayrı toplayacağız. Camları bir kutuya, plastikleri diğerine. Burayı kısa zamanda temizleyeceğiz."

"Fasulyelerimi ne yapacağım?" diye sordu Teddy

Pohl. Elinde ekili duran kabı gösterdi."

Rennie derin bir nefes aldı. "Ben onunla ilgilenirim, Teddy. Dikim işine başlamamız birkaç gün sürebilir."

"Adı Yeşil Mucize," dedi Teddy gururla. "Onu tohumdan yetiştirdim."

"Toprağı ekim için hazırladıktan sonra dikeriz," diye Rennie tekrarladı. "Bakalım bu çöpleri ne kadar zamanda toparlayabileceğiz."

İş, Rennie'nin tahmininden daha kısa sürede tamamlandı. Öğleye doğru tepeleme dolmuş olan bütün kutuları eski kamyonete yüklenmişti. Pete kamyonetin koltuğunda uyukluyordu.

"Harika! Müthiş bir iş çıkardınız," dedi Rennie çocuklara. "Hepiniz yarın aynı saatte burada olacak mısınız?" Kısa siyah saçları nemden yapış yapış olmuş, kullandığı kreme rağmen yüzü yanıyordu.

Yedi adet baş öne doğru sallandı.

"Peki ya bu akşamüstü?" diye sordu Teddy Pohl.

Rennie duraladı. "Ailelerinize sadece yarım gün çalışacağınızı söyledim."

"Fasulyemi eve götürsem iyi olur," dedi Teddy.

Çocuklar gittikten sonra endişeleri depreşti. Hepsinin evlerinin yakın olduğunu biliyordu. Zorlu yaşam koşullarına alışkın oldukları için başlarının çaresine bakabilecek olgunluktaydılar. Ama eve gittiklerinde onları karşılayacak kimse yoksa ne yiyeceklerdi? Ve günün geri kalanında ne yapacaklardı? Belki onları her gün daha uzun süre tutması daha iyi olacaktı. Eğer yanlarında sandviç getirirlerse... Rennie başını yavaşça salladı. Sorunları tek tek çözmesi ge-

rektiğini düşünerek kamyonete binip Pete'nin yanına oturdu. Park yerinden dikkatle çıkarak kamyoneti şehrin çöplük alanına doğru sürmeye başladı.

Dönüşte yolun karşı tarafındaki büfede bir hamburger yiyip yüzünü soğuk suyla yıkadıktan sonra tekrar arsaya döndü ve o günkü başarılarını gururla seyretti.

Kocasıyla birlikte şehir dışında bir ahır işleten arkadaşı Sandy, ertesi gün traktörleriyle birlikte bir miktar gübre de verebileceklerini söylemişti.

Rennie bakışlarını arsada dolaştırırken, yandaki eski binada çalışan işçilerin hamburger ambalajlarını ve kola kutularını Rennie ve çocukların o sabah özenle temizledikleri arsaya attıklarını gördü.

Öfkesi tepesine çıkan Rennie işlerine geri dönmek üzere olan işçilere doğru hırsla ilerledi. "Yetkili olan hanginiz?"

Başını ona çeviren adamların birkaç tanesi ıslık çalarak onu süzmeye başladılar. Binanın girişindeki uzun boylu adam mavi gözlerinde öfkeli bir ifadeyle öne doğru bir adım attı. Dağınık kumral saçları güneşte açılmış gibi duruyordu ve yüzündeki sert hatlardan da sürekli açık havada çalıştığı anlaşılıyordu. Kot gömleğinin kolları omuzlarından kesilmiş, kot pantolonu da eskimiş ve solmuştu. "Sorun nedir?" dedi adam elindeki şapkayı başına geçirirken.

"Bu!" dedi Rennie öfkeyle çöp yığınını işaret ederken. "Bu sabah arsayı temizlemek için ne kadar çalıştığımızı görmediniz mi? Çocuklarla birlikte saatlerce temizlediğimiz yerin haline bakın!"

Adamın bakışları Rennie'nin üzerinde Doğu Yakası İlkokulu baskısı olan tişörtünde dolaştı.

"İşimiz bittikten sonra toplamayı düşünüyorduk."

"Bu yeterli değil!" diye atıldı Rennie. "Biz burayı bir bahçeye dönüştürmeyi planlıyoruz. Burada tohumlar ve filizler olduğunu bir düşünsenize. Atıklarınızı buraya fırlatma alışkanlığından vazgeçmeniz gerek. Burası Mr. Connor Blackstone'ye ait ve arsasını bu yaz kullanmamıza izin verdi. Bu durum sizi rahatsız etmiş olabilir, ama bu davranışınıza bir son vermeniz gerekiyor. Hemen şimdi!

Uzun boylu adam kaşlarını çatmıştı, ama diğerlerinin eğleniyormuş gibi bir hali vardı. Rennie adamlardan birinin güldüğünü duydu.

"Bu hoşunuza gitmiyorsa sizin için üzgünüm," diye devam etti. "Bu konudan Mr. Blackstone'ye bahsetmek zorunda kalabilirim. Kendisi projemizle bizzat ilgileniyor."

"Öyle mi?" Adamın dudaklarında beliren hafif gülümseme hemen kayboldu.

"Lütfen, bu pisliğin hemen temizlenmesini sağlar mısınız?"

Adam, "Daha sonra ilgileniriz," dedikten sonra arkasına döndü.

Rennie çaresiz bir öfkeyle onun gidişini izledikten sonra kendisi de oradan uzaklaştı.

Ertesi sabah çöpler toplanmıştı.

Sandy ve Bob Kenyon sabah erkenden bir kamyon dolusu gübre ve traktörle geldiler. İkisi arsanın

yüzeyini gübreyle kaplarken, Rennie de arkalarından traktörle toprağı alt üst etmekteydi. Aç şehir toprağı tarla görünümü alana kadar traktörle turlamaya devam etti. Arsanın kenarında toplanan çocukların neşe ve hayranlık dolu tezahüratları duyuluyordu. Rennie onların traktöre binmeyi istediklerini biliyordu, ama güvenlik konusunda tedbirli davranmak zorundaydı. Motoru susturduktan sonra çocukların traktör koltuğuna sırayla oturmalarına izin verdi.

"Harika kokuyor!" diye bağırdı Teddy Pohl. Rennie onun benzin ve yağ kokan traktörden mi, yoksa mucizevi bir şekilde taze bahar kokuları saçmaya başlayan topraktan mı bahsettiğini anlayamadı.

"Bütün işler bitti mi?" diye sordu Becky.

"Henüz değil. Mr. ve Mrs. Kenyon biraz daha gübre getirmeye gittiler. Sanırım, bugün akşama kadar toprağı işlemeyi bitirebiliriz."

"Seyretmek için tekrar gelebilir miyiz?"

Rennie bir an karar veremedi. "Eğer uslu durup kenarda kalırsanız, sanırım, gelebilirsiniz. Ayrıca ayak altında dolaşmaması için Pete'ye de göz kulak olursunuz."

Rennie onları gönderdikten sonra yandaki binaya baktı. Görünür bir yere yepyeni bir çöp kutusu yerleştirilmişti. Bakışları haziran güneşinin altında öğle yemeği yiyen işçilerde dolaştı. Bir gün önce ona ters davranan uzun boylu adam ortalıkta görünmüyordu.

Mucizelerden asla umudunu kesmeyen Rennie, Connor Blackstone'nin bahçeyi sebzeler ve çiçekler içinde görünce garajla ilgili planlarından vazgeçip

bahçenin sürekli kalmasına izin vereceğini hayal ediyordu. O zaman meyve ağaçları dikebilir, çakıl taşlı yollar yapabilirlerdi. Böylece şehrin en yıpranmış bölgelerinden birinde bir vaha kurmuş olacaklardı.

Bu aşamaya gelmek için bile uğraşmak zorunda kaldıkları bürokratik işlemleri hatırlayınca soğuk duşun altına girmiş gibi gerçeklere döndü. Okulun müdürü Fred Swanson, Rennie'nin ricalarını dinledikten sonra projeyi gerçekleştirebilmeleri için önce yönetim kuruluyla sonra da belediye başkanıyla görüşmeye gitmişti. Başkan Wisner sonunda South Street'teki arsanın kullanımı için ünlü müteahhit Connor Blackstone ile görüşmeyi kabul etmişti. Söz konusu arsa belediye başkanının iyimser bir yorumla "yeniden yapılanmaya açık" diye tarif ettiği şehrin harap bölgesindeydi. Rennie ve Fred Swanson başkanın yardımcı olmayı kabul etmesinin ana nedeninin yaklaşan seçimler olduğundan emindi. Blackstone'nin izni ise, isteksiz ve şartlarla sınırlandırılmıştı. Arsayı sadece o garaj inşaatına başlamaya hazır oluncaya kadar kullanabileceklerdi. Yan taraftaki eski fırını apartman kompleksine çevrilmek üzere başlatılan inşaat alanına girmeleri yasaktı. Çocukların ortalıkta dolanıp bela olmalarını istemiyordu.

Rennie traktör koltuğuna geri dönerken bunun için bile minnettar olması gerektiğini düşünüyordu.

Öğleden sonra Sandy ve Bob Kenyon tekrar gübre getirdiler.

Rennie, Pete'nin boynuna tasmasını geçirdikten sonra diğer çocuklarla birlikte kaldırımdan çalışmaları seyreden Becky'ye teslim etti. Yoldan geçenler de

durup ilgiyle seyretmeye başlayınca arsanın etrafı kısa sürede eğlence merkezi gibi görünmeye başladı.

Rennie'nin, "Hazırım!" diye seslenmesi üzerine Bob kamyonunun damperini arsanın kenarına boşalttı. Kaldırımdan heyecanlı tezahüratlar duyuldu.

"Bu iş bittikten sonra size harika bir yemek hazırlayacağım," diye söz verdi Rennie.

"Bu sözünü unutma!" diye seslendi Bob arkasından.

Kenyonlar işlerini tamamlayıp kamyonlarını arsadan çıkardıklarında, akşam üstü gölgeleri uzamaya başlamıştı. Rennie traktörü durdurup onlara el salladıktan sonra Pete ve çocuklara bir göz attı. Çocuklar hala traktörün büyüleyici etkisi altındaydılar. Pete, Becky'inin ayaklarının dibinde uyuya kalmış, izleyicilerin sayısı artmıştı.

"Bitmek üzere!"

Çocuklar ona el sallayarak cevap verdiler.

Ancak traktörü döndürmeye fırsat bulamadan üstüne şehrin kiri sinmiş gri, vahşi görünüşlü bir kedi aniden arsanın ortasında belirip eski fırın binasına doğru koşmaya başladı. İlkel dürtülerle uykusundan uyanan Pete keskin bir havlayışla öne doğru fırlayınca tasması Becky'inin elinden kurtuldu ve kedinin peşine düştü. Bu sırada kereste yüklü bir kamyon traktörün bulunduğu asfalt yola saptı. Traktörün yolu kapattığını gören kamyon şoförü aracını yolun ortasında durdurdu. O anda yarısı yolun dışına taşmış olan traktör stop etti. Rennie koltuğunda aşağı atlayıp Pete'ye seslendi. Onun ardından çocukların yedisi de arsaya doluşup köpeğin adını bağırmaya başladılar.

Yapılı bir adam olan kamyon şoförü aracından indi. "Hey, Bayan, şu şeyi yolun ortasından çekin. Kerесteleri teslim etmem gerek."

Pete'nin arkasından koşan Rennie onu eski binanın önünde, işçilerin yolunu kesmesi sonucu yakalayabildi. Kedi ortadan kaybolmuştu.

"İşte burada, Bayan," dedi adamlardan biri yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Bacakları kısa, ama epey hızlı koşuyor."

"Teşekkür ederim," dedi Rennie. Köpeği kucağına alırken alaycı ifadeleri görmezlikten gelmeye çalıştı.

"Hey, Bayan!" diye seslendi kamyon şoförü tekrar.

"Peki, tamam, traktörü çekeceğim. Malları her zaman buraya mı teslim edersiniz?" Başıyla boş arsa ve bina arasındaki dar alanı işaret etti.

"Bir yere boşaltacağız, değil mi?"

"Sadece merak etmiştim. Bahçeyi düzenlerken bunu da göz önünde bulundurmam gerekecek."

"Önce şu traktörü önümden çekin. Trafiği alt üst etmeye başladık."

Rennie yolun bir tarafını tümüyle kaplamış olan büyük kamyonun arkasına dizilen arabaların sabırsız kornalarını duyabiliyordu.

Pete'yi yere indirip tasmasını Randolph'a verdi. Buna bozulan Becky hemen itiraz etti, "Ona ben bakabilirim! Sadece öyle fırlayınca beni şaşırttı, o kadar."

"Elbette bakabilirsin, Becky," dedi Rennie onu ya-

tıştırmaya çalışarak. "Sadece Randolph'un da hakkını kullanmak isteyebileceğini düşündüm. Ve sen, Randolph, Donald'a göz kulak ol. Onu tekrar kaldırıma götür. Hadi, çocuklar. Herkes kenara çekilsin."

"Bayan!" Kamyon şoförü tekrar seslendi.

"Tamam! Hemen çıkıyorum."

Rennie traktöre çıkarak anahtarı çevirdi. Ama marş basmadı. Tekrar denedi. Motorda tık yoktu.

Başına doladığı mendile rağmen ter damlaları alnından gözlerine doğru süzülmekteydi. Nemlenen saçları yanaklarına yapışmıştı. Kendisini ilgiyle izlemekte olan erkeklerin yüzlerindeki alaycı ifadeyi görebiliyordu. Kamyon şoförünün yüzündeki karanlık ifade de elinin ayağının birbirine dolaşmasına neden oluyordu.

"Burada neler oluyor?"

Rennie duyduğu sese doğru döndüğünde kendisini bir gün önce gördüğü mavi gözlerin sahibiyle karşı karşıya buldu. Bir önceki günden farklı görünüyordu; dağınık saçlarını taramış, kot gömlek ve pantolon yerine gri takım elbise, ütülü beyaz gömlek giymiş ve ipek olduğu belli olan bir kravat takmıştı. Ancak yüzündeki ifade aynıydı. Gergin dudaklar, çatık kaşlar ve öfkeli hatlar. "Problem nedir?"

"Kamyonumu içeri sokamıyorum," dedi şoför. "Bu kadın yolumu kapatıyor."

"Pekala, siz de şunu çekiverin." Adam başıyla traktörü işaret ederken Rennie'ye öfkeli bir bakış fırlattı.

"Ben de öyle yapmaya çalışıyorum!" diye atıldı Rennie. "Ama motoru çalıştıramıyorum."

İlginç bir şeyler olduğunu gören çocuklar ve Pete olay yerine daha da yaklaştılar. Rennie gözünün ucuyla baktığında, sokağın karşı yanında koyu renkli bir limuzinin park edilmiş olduğunu gördü. Hızlı adımlarla yaklaşmakta olan polisi görünce işlerin daha da sarpa sarmakta olduğunu düşünmeden edemedi.

"Kamyonunu çekmen gerek, Ahbap," dedi trafik polisi. "Trafiği iki blok tıkamış durumdasınız."

Kamyon şoförü başıyla Rennie'yi işaret etti. "Bir problem var, Memur Bey."

"Elimden geleni yapıyorum," diye patladı Rennie. "Lanet olası marşın niye basmadığını anlayamıyorum."

"Aşağı inin," diye emretti takım elbiseli adam. Emir vermeye alışkın birinin sesi olduğu belliydi.

"Ne?"

"Aşağı inin. Bana alet kutusunu verin. Şuradaki koltuğun altında." Adam ceketini çıkarttıktan sonra koyabileceği bir yer aradı, bulamayınca da toprağın üstüne bıraktı. "Memur bey, siz birkaç dakika araçların kamyonun arkasından geçmeleri için yardımcı olursanız, ben de buradaki problemi çözmeye çalışacağım."

"Elimden geleni yapacağım, Mr. Blackstone," dedi polis.

Rennie traktörün koltuğuna oturmakta olan adama baktı. Kıpkırmızı kesilmişti. Karşısındaki adam Connor Blackstone olamazdı! Alet kutusunu uzatırken yutkundu.

Connor Blackstone motoru çalıştırmayı denedi.

Başaramayınca aşağı inip motoru dikkatle inceledi.

"Ah, problemin ne olduğunu buldum. Yakıt hortumu çatlamış. Tam karbüratöre bağlandığı yerde. Eğer yeterince pay varsa belki o parçayı kesebilirim..." Bir süre uğraştıktan sonra hortumu tekrar yerine taktı ve traktörün koltuğuna çıktı. İki homurtulu denemeden sonra motor çalıştı ve Connor Blackstone traktörü kamyonun önünden çekti.

Aşağı indikten sonra Rennie'yi utandıran bir ifadeyle ona bakarak, cebinden bir mendil çıkarıp ellerini silmeye koyuldu. Sonra da, da kasıtlı bir tavırla yeni çöp kutusuna giderek elindeki mendili attı. Arkasına dönüp Rennie'nin gözlerinin içine baktı ve ilk defa dudaklarının köşesinde minik bir gülümseme belirdi. "Umarım, garaj inşaatı yapılırken böyle durumlarla karşılaşmayız." Ceketini bıraktığı yerden alıp tekrar giydi. Koyu renk takım elbise ve şoför kepi giymiş bir adam, seyircileri yararak Blackstone'nin yanına geldi.

"Pekala, Frank, bakalım bu kargaşayı ne kadar zamanda dağıtmayı başarabileceğiz," dedi Blackstone sakin bir sesle. Saatine baktıktan sonra yolun karşı tarafında beklemekte olan limuzine doğru ilerledi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Rennie akan trafiğin gürültüsünden onu duymayacağını bile bile.

"Kimdi o?" diye sordu Teddy.

"Mr. Blackstone'ydi. Bu arsanın sahibi."

Çocukların yedisi de bu bilgiyi son derece düşünceli bir ifadeyle değerlendirdiler.

"Traktörler hakkında çok şey bildiği kesin," dedi Randolph.

"Yüzüm hala kırmızı mı?" Rennie mutfak kapısını açıp Kenyonların evine girdi. Pete'yi özgürce koşması ve etrafı keşfe çıkması için dışarıda bırakmıştı.

"Oh, selam, Rennie." Sandy Kenyon dört yaşındaki kızıyla yaptıkları pastanın üstünü kremalıyordu. "Tamam, Marcia, ellerini yıka ve git bak bakalım babanı bulabilecek misin?" Rennie'yi dikkatle inceledi. "Sanırım, güneş yanığından bahsetmiyorsun. Ne oldu?"

Rennie masanın karşısındaki sandalyeye çöktü ve ocaktan yükselen nefis yemek kokularını içine çekti. "Traktörle ilgili küçük bir problem oldu. Bu arada onu arabamın arkasına bağlayıp getirdim. Dışarıda duruyor."

"Ne tür bir problem," dedi Sandy ilgili bir ifadeyle. Yüzü çilli, başının etrafında toplanan kıvırcık saçları kumraldı.

"Önemli bir şey değil. Yakıt hortumu çatlamış. Her şey halloldu."

"Sen mi tamir ettin?"

"Hayır. İnanmayacaksın, ama Connor Blackstone tamir etti."

Sandy ona bakakaldı. "Şaka ediyorsun! Kendisi mi?"

"Oradan geçiyormuş. Oh, Sandy, çok utandım!" Rennie inledi. "Çok şık giyinmişti. Limuzini ve şoförüyle bir yere gidiyordu."

Sandy lavabonun yanına gidip Marcia'nın ellerini yıkamasına yardımcı olduktan sonra onu arka kapıya götürdü ve masanın başına dönüp kaselerle spatu-

laları toplamaya başladı.

"Mesele şu ki," diye hızla açıklamaya devam etti Rennie, "Bizim adımıza tüm bağlantıları Başkan Wisner kurduğu için ben onu daha önce hiç görmemiştim. Ama dün etrafa attıkları çöpler konusunda atıştığımız zaman, *ona* Mr. Blackstone'nin bahçe projesi konusunda ne kadar hevesli olduğunu falan söyledim

Nasıl bilebilirdim? Üzerinde iş kıyafetleri ve hatta başında kask vardı. Benim deli olduğumu düşünmüş olmalı. Onu bugün görünce... oh, Sandy, çok utandım!"

Sandy başıyla onaylarken kaşları çatılmıştı. "Sanırım, olanları anlayabildiğim zaman mantığını da kavrayacağım," dedi neşeli bir sesle. "Bu arada bir şeyler atıştıralım. İşte ekip de geldi."

Mutfak kapısı açıldığında içeri, Bob ve arkasından Marcia ile eksik dişleriyle Rennie'ye gülümseyen altı yaşındaki Jack girdi.

Rennie traktörle ilgili hikayeyi bir kez daha anlattı. Saçları önden hafifçe dökülmeye başlayan Bob'un alnı kırıştı. "Olanlar için çok üzgünüm, Rennie."

"Traktörü ödünç verdiğiniz için size minnettarım."

"Bunun nasıl olduğunu anlamadım." Bob başını iki yana sallayıp gür sakalını sıvazladı.

"Senin tamir işlerinden biri gibi geldi bana." Sandy kocasına sırıttı ve Rennie'ye döndü. "Herhalde eline geçen ilk parçayı kapıp oraya iliştirivermiştir."

Üniversitede profesör olan ve yarım gün de çiftçilik yapan Bob Kenyon el becerileri konusunda pek

başarılı sayılmazdı.

"Öyle yapmış olabilirim," diye onayladı Bob.

Rennie ayağa kalktı "Artık eve dönmem gerek. Her ikinize yaptığınız her şey için tekrar teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu projeyi asla başlatamazdık. Üstelik okulun bulunduğu bölgede yaşamıyorsunuz bile!"

"Belki de bu yüzden projeyi destekliyoruz," dedi Bob. "Burada yaşadığımız için kendimizi çok şanslı hissediyoruz. Şehirde hapsolan çocukların biraz yardıma ihtiyaçları var."

"Doğrusu, Rennie, bizim için zevkti. Eve gitmeyi de aklından çıkar. Akşam yemeğine kalmanı istiyorum."

"Oh, hayır," diye itiraz etti Rennie. "Zaten benim için çok şey yaptınız."

"Şimdi masaya otursan iyi edersin."

"Yerinde olsam onunla tartışmazdım," diye fısıldayarak Bob onu uyardı.

Rennie şehre döndüğünde karanlık henüz tam olarak bastırmamıştı. Kenyonların dağınık mutfağında tavuk güveç, marul ve limonlu kek yiyerek geçirdiği keyifli birkaç saat moralini mucizevi bir şekilde düzeltmişti.

South Street'e girip kamyonetini arsaya doğru sürdü. Burası şehrin son yıllarda çok ihmal edilmiş bir bölgesiydi. Bir zamanlar güzel evler ve bakımlı küçük bahçeler vardı, ama şimdi boyalar dökülüyor, binalar terk ediliyordu.

Arsanın kenarında kamyoneti park edip dışarı çıktı. Henüz hiçbir şey ekmemiş olmalarına rağmen işlenmiş toprak arsanın görünümünü güzelleştirmişti. Rennie alacakaranlıkta arsayı inceleyerek kafasında planlar yaptı. Belirli yerleri çocukların ekmesi için ayıracağı gibi, çevredeki büyükler ilgi gösterirse onlara da yer ayırmayı düşünüyordu. En uç köşedeki baraka aletlerini koymak için son derece uygun bir yerdi.

Derin bir nefes alarak bu projeyi gerçekleştirmek için savaşmakla en doğru şeyi yaptığına bir kez daha inandı. Yalnızca tek bir yaz için bile olsa, bu proje işe yarayacaktı. Gelecek yaz karşılarına başka olanaklar çıkabilirdi.

"Yine mi denetleniyoruz? Bütün adamlarıma çok titiz davranmalarını söyledim."

Rennie irkilerek arkasına döndü. Üzerinde hala aynı gri takım elbise olan Connor Blackstone ceketinin düğmelerini açmış, yakasını ve kravatını gevşetmişti. Her iki elini de ceplerine sokmuş ilgiyle Rennie'ye bakıyordu. Rennie, belki de ilgi değil, şüpheyle bakıyordur, diye düşündü.

"Beni korkuttunuz."!

Güçlü erkeksiliği sanki etrafında manyetik bir alan oluşturuyor gibiydi. Rennie bu çekime kapıldığının farkındaydı.

"Sizi hiçbir şeyin korkutacağını sanmıyordum, Miss..."

"Tate. Rennie Tate."

Rennie karanlığa rağmen Connor Blackstone'nin dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdiğini fark etti. "Miss Rennie Tate, çok uzun bir gün geçirmediniz mi?"

"Gerçekten sizi denetlemiyordum," dedi Rennie çabucak. "Sadece arsaya tekrar bakmak istedim. Bu akşam üstü olanlar için de çok üzgünüm, Mr... Balckstone'ydi, değil mi?"

"Connor."

"Traktörün çıkarttığı problem için özür dilerim. Ayrıca dün sizi tanımadığım için de... ben, sizi orada bizzat çalışırken görmeyi beklemiyordum, hem biliyorsunuz, daha önce hiç karşılaşmamıştık..." Bir kez daha yanaklarının utanç içinde kızardığını hissetti. Ayrıca kusursuz takım elbisenin, altındaki güçlü vücut yapısı aklını çeliyordu.

"Bütün işlerimle bizzat ilgilenirim. Arada sırada işin başında olmak hoşuma gidiyor. Ayrıca bu projeyle ilgilendiğimi hatırlatmanız iyi oldu."

Rennie bakışlarını ondan uzaklaştırıp arsaya çevirdi. "Sanırım, bu fikir pek hoşunuza gitmiyor."

"Ah, aslına bakarsanız bahçıvanlık pek benim tarzımda bir iş değil," dedi Connor Blackstonc rahat bir tavırla. "Ancak babam toprakla uğraşmaktan çok hoşlanır. Belediye başkanını da yakından tanıdığı için, bir anlamda bu projeyi desteklemek konusunda elimi ayağımı bağladı sayılır. Bu arsayı yaz sonuna kadar kullanmamam için beni ikna etti."

Nedense onun bu karara isteyerek katılmamış olması Rennie'yi hayal kırıklığına uğrattı. Ama bu neyi değiştirirdi? Arsayı kullanabiliyorlardı ve bundan en çok çocuklar faydalanacaktı.

"Peki projenin ilerleyişinden memnun musunuz?" diye sordu Connor.

"Harika gidiyor," diye atıldı Rennie heyecanla. "Eve dönmeden önce son bir kez bakmak istemiştim."

"Ben de hep öyle yaparım," dedi Connor gözlerini ondan ayırmadan.

"Traktörü arkadaşlarıma iade etmiştim, eve dönüyordum." Rennie onun varlığının neden olduğu karmaşık duygularını gizlemeye çalışıyordu. "Aslında bu projede kullandığımız her şey ya ödünç verildi ya da bağışlandı. Hiç paramız yok." Bir an nefesini tuttuktan sonra hemen ekledi, "Ah, sizden bir şey istemeyi düşündüğümü sanmayın. Demek istediğim, arsayı yaz sonuna kadar kullanmamıza izin verdiğiniz için size minnettarız."

Connor Blackstone başını hafifçe yukarı kaldırdı. Rennie karanlığa rağmen onun kendisini ısrarla izlemekte olduğunun farkındaydı. Aniden nedenini kendisi de bilmeden konuşmaya devam etti, "Ayrıca daha önce söyledikleriniz doğru değil yani beni hiçbir şeyin korkutmayacağını söylemiştiniz. Pek çok şeyden korkarım."

"Hiç belli olmuyor."

"Yine de, bu, korktuğum gerçeğini değiştirmez. Örneğin, bu bahçe fikri aklıma ilk geldiğinde çok heyecanlandım. Okulun yönetim kuruluna bu projeyi götürmesi için ikna edene kadar müdürü çıldırttım."

"Demek öğretmensiniz."

"Evet ilkokul üçüncü sınıf öğretmeniyim. Her şey yolunda gitmesine rağmen dün çalışmaya başladığımızda da koruyordum."

"Neden?"

Rennie havanın normalden daha karanlık olduğunu fark etti. Fırtına geliyor olmalı, diye düşündü. "Ah, sanırım başarısız olmaktan korktum... çocukları hayal kırıklığına uğratmaktan. Bana katıksız bir güvenleri var. Ben de sürekli, ya hiç bir şey yetişmezse, diye düşünüyordum. Ya da biliyorsunuz burası oldukça tehlikeli bir semt, birisi gelip her şeyi mahvedebilir. Demek istediğim, insanın aklına bir sürü kötü ihtimal geliyor."

"Sizi Bir numaralı Blackstone yasasıyla tanıştırmam gerek," dedi Connor ciddi bir ifadeyle. "Asla korkma. Ve kontrol edemeyeceğin şeyler için asla endişelenme."

Gökyüzü ani bir şimşekle çatladı ve hemen ardından gök gürültüsü duyuldu. Hala kamyonette olan Pete huzursuzca inledi. Etkisini hissettirmeye başlayan rüzgar Rennie'yi titretmişti, ama Connor Blackstone'nin öğüdü belki de sinirini bozduğu için böyle titredi.

"Artık eve gitsem iyi olacak," dedi Rennie aniden. "Fırtına çıkmak üzere."

Sanki Rennie'yi doğrulamak istercesine çok daha yakınlarında bir başka şimşek gökyüzünü parçaladı ve hemen arkasından gök gürültüsü duyuldu. Rennie yerinden sıçrayınca bir çift güçlü kol vücuduna dolandı. Kalp atışları bu güce, sıcaklığa ve erkeksiliğe hemen tepki gösterdi. Bir an için kendini korunma ve sevgi güdülerinin rahatlığına bıraktı. Ancak, bu duyguların kendisine ne kadar yabancı olduğunu düşünerek ondan uzaklaştı.

"Görünüşe bakılırsa çıktı bile." Connor Blackstone'nin sesi sakindi. Rennie'ye kamyonetine kadar eş-

lik edip binmesine yardım etti. Kadınlara karşı her zaman koruyucu ve nazik davranan bir erkek olduğu belliydi. Ancak Rennie yol boyunca onun kollarının temasını hissetmesine engel olamadı. Artık kendini iyice hissettirmeye başlayan fırtına bile Rennie'nin duygularından daha ürkütücü ve heyecan verici değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah telefon çalmaya başladığında, Rennie ve Pete erkenden çıktıkları koşudan yeni dönmüşlerdi. Aslında kahvaltı öncesi koşudan vazgeçebilirdi, ama bu hem kendisi hem de Pete için yerleşmiş ve güçlü bir alışkanlıktı.

Havluyu boynuna atıp ahizeyi kaldırdı.

"Rennie, seni yataktan mı kaldırdım?" dedi Fred Swanson'un tanıdık sesi.

"Hayır. Pete ile birlikte koşuya çıkmıştık. Şimdi kapıdan içeri girdik. Ne oldu?"

"Hemen duş alıp bahçeye gel. Ve bir daha da sakın senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme. Bu her zamanki kıyafetlerinden birini giymemen için küçük bir uyarı. Gazete için fotoğraflarımız çekilecek."

"Oh, Fred, olamaz! Kimin fikriydi bu?"

"Bilmiyorum. Beni belediye başkanının sekreteri aradı. Tabii, başkan da orada olacak. Karım gündelik kıyafetlerle oraya gittikten sonra bundan haberdar olursan öfkeden kudurabileceğini söyledi."

"Mona'ya benim adıma teşekkür et. Fred, ne kadar anlayışlısın. Umarım sen de orada olursun."

"Evet. Orada görüşürüz."

Rennie duşa girerken, birden bütün bunların kimin fikri olabileceği aklına geldi. Büyük iş adamları hayır işlerini pek sessiz sedasız gerçekleştirmezlerdi. Connor Blackstone'nun bahçe projesi için arsasını verdiğini duyurarak halkın gözündeki imajını cilalamaya çalışması şaşırtıcı bir tavır değildi. İçin için öfkelenirken, aynı zamanda bir gece önce fırtınayla ağırlaşan havada kendisini saran güçlü kolları düşünmeden edemediğini fark etti. Bunun içgüdüsel bir hareket olduğunu hatırlattı kendine. Yine de, Connor Blackstone'nin içinde bir takım tepkiler uyandırmış olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Dahası, ilgi ve korunma altına alınmış olduğunu hissetmişti.

Hayatı boyunca bu duyguyu hiç tatmış mıydı? Birkaç saniye boyunca geçmiş günleri gözünün önünde canlandırdı. Asla, diye düşündü. Daha önce hiç kimse onun da korunmaya ihtiyacı olabileceğini hissetmemişti.

Musluğu kapatıp duştan çıktı ve küçük banyosunda hızla kurulandı.

Aslında evdeki her şey çok küçüktü, ama Rennie evini çok seviyor ve fazlasını da istemiyordu. Bina bir zamanlar şehrin ortasında bulunan eski evlerden birinin bahçesinde at arabaları için inşa edilmişti. Üstelik ev sahibi Mrs. Bridgewater onun evde kalmasından hoşlandığı için fazla yüksek bir kira da talep etmiyordu. "Bozulduğu zaman kaloriferleri tamir etmesini bilen bir kiracı her zaman bulunmaz," diyordu yaşlı kadın. Rennie'nin de buna ekleyecekleri vardı: Akan muslukları değiştirmek, dökülen sıvaları yenilemek, pencerelere panjur takmak. Yine de şikayetçi değildi ve Mrs. Bridgewater'i seviyordu.

Küçük banyonun haricinde, yine küçük bir mutfak ve bir tane de oda vardı. Bol güneş alan ferah odayı hem yatak odası hem de oturma odası olarak kullanıyordu. Rennie duvarlara renkli posterler asmış, yatağını bir kitaplığın arkasına gizlemiş, kanepe ve sandalyelere renkli minderler yapmıştı. Evini çok seviyordu. *Benim evim* , diye düşündü.

Connor Blackstone'nin ne tür bir evde yaşadığını tahmin etmeye çalıştı. Bekarsa şehirdeki pahalı dairelerden birinde, evliyse de şehir dışında bahçeli ve zarif bir evde oturuyor olmalıydı. Rennie kendine onun evli olduğundan şüphe duymaması gerektiğini hatırlattı. Başarılı ve dinamik erkeklerin her zaman eşleri ve çocukları olurdu.

Öfkeli hareketlerle elindeki havluyla saçlarını kuruladı ve giyinmeye başladı.

Bir gece önce yağan yağmur sokaklara temiz ve taze bir görünüm vermiş, şehir en güzel yüzünü takınmıştı. Rennie bej pantolonunu ve kısa kollu, beyaz pamuklu süveterini giymeye karar verdi. Üzerindekilerle çalışabilmesi mümkün değildi, ama daha sonra eve dönüp giysilerini değiştirebilirdi. O günkü çalışma programında bahçeyi çubuklar ve ip yardımıyla bölümlere ayırmak ve bağışlanan tohumlarla bitkileri evlerden toplamak vardı. Çocukların heyecanı duraklama dönemine girmeden önce, ekim işine başlamak istiyordu. Hatta ilk önce çok hızlı büyüyen bitkileri ekmeye karar vermişti.

Önünde duran Fred Swanson'un kahverengi yüzü neşeli bir ifadeyle parlıyordu. Fred'in geniş gülümsemesi yüzünden pek ender eksik olurdu. Görünüşe bakılırsa, genç katılımcılardan çalışma yerine ilk gelen Teddy Pohl ile ciddi bir tartışmaya girişmişlerdi.

"İlk yapılması gereken toprağı ufalamaktır," diye açıkladı Teddy. "Miss Tate öyle söyledi. Ufalamak demek toprağı yumuşatmak ve kolay işlenmesini sağlamaktır. Ondan sonra ekmeye başlayacağız."

Fred onun söylediklerini başıyla onayladı. Sonra Rennie'yi fark edip seslendi, "Bahçıvanlık konusunda ders alıyorum."

"Sana ayırdığımız bölümde çalışmaya başladığın zaman bu bilgilere ihtiyacın olacak. Herkes nerede?"

Fred saatine baktı. "Gelmek üzere olmalılar. Rennie, burası müthiş gözüküyor. Gerçekten sıkı çalışmışsın."

"İlerliyoruz. Bugün arsayı ölçüp herkese bir miktar çalışma alanı ayırmak istiyorum."

"Duyduğuma göre destekleyicimizi görmüşsün."

"Connor Blackstone'den mi bahsediyorsun? Evet. Nereden duydun?"

Müdür sırıttı. "Akşam üstü meydana gelen ciddi bir trafik sıkışıklığı bu bölgede herkesin ilgisini ve dikkatini çekecek bir durum."

Rennie açıklamaya fırsat bulamadan belediye başkanının arabası göründü. Ardından gazeteden bir fotoğrafçı geldi. Haki renkli tulum giymiş olan ve son derece becerikli birine benzeyen kadının gelişiyle, fotoğrafın nasıl çekileceği tartışmaları başladı. Belediye

başkanı elinde kürekle poz vermeyi önerince Rennie gülsün mü öfkelensin mi karar vermedi.

Bir dakika sonra Sandy Kenyon'un eski pikabı yolun kenarına yanaştı.

"Selam! Seni burada bulabileceğimi tahmin etmiştim," diye seslendi açık pencereden. Arabadan inip arkadan bir kutu aldı. "Bob'un hangarında kullanmadığı fazla kürek ve küçük sabanlar buldum. Bob'u bilirsin, bir şeyi kaybettiği zaman hemen gidip yenisini alır ve ondan sonra da kaybettiğini bulur. Hey, burada neler oluyor?" Sandy sesini alçalttı. "Şu adam belediye başkanı değil mi? Sen niye böyle giyindin?"

"Sandy, sen bir meleksin. Bunların hepsi çok işimize yarayacak." Rennie kenara çekildi. "Birisi basın için fotoğraf çekilmesi işini organize etmiş. Tahmin et kim," diye ekledi.

"Connor Blackstone olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye fısıldadı Sandy.

"Başka kim olabilir?"

Rennie onun kendisini dikkatle inceleyen bakışları altında kızardı. Sandy, "Aslına bakarsan bana hiç de o kadar kötü biriymiş gibi gelmiyor," diye mırıldandı.

"Ben de kötü biri olduğunu söylemiyorum ki," dedi Rennie. "Her neyse, aletler için teşekkür ederim, Sandy. Çok düşüncelisin."

"Yiyecek alış verişi yapmam gerek," dedi Sandy ve ardından muzip bir ifadeyle ekledi, "Objektife gülümsemeyi unutma."

Sandy gittikten birkaç dakika sonra mavi bir Lexus'un içinden Connor Blackstone indi. Rennie bü-

tün gücünün vücudundan akıp gittiğini ve dizlerinin bağının çözüldüğünü hisseti ve bu onu içinde bulunduğu durumdan daha da çok sinirlendirdi. Duygularını kontrol altına almaya çalıştı, ama bu konuda hiç de başarılı olamadığının farkındaydı. Ağzı kurudu. Yüzüne sakin bir ifade yerleştirmek için gayret sarf ediyordu.

Blackstone, etkisini hissettirmeye başlayan güneşe çıkınca gözlerini kıstı. Belediye başkanını formalite gereği başıyla selamladıktan sonra doğruca Rennie'nin yanına geldi.

"Miss Tate, böyle bir şeyi planladığınızı bana önceden haber verebilirdiniz." Ses tonu alçak, ama öfkeliydi. "Eyalet başkentinde bir saat sonra toplantım var, havaalanında beni bir helikopter bekliyor ve şoförüm de kız kardeşinin düğününe katılamadı. Yönetim kuruluyla yapacağım toplantıyı iptal ettim ve hiçbiri bu durumdan hoşnut değil. Ben..."

"Bir dakika!" diyerek onun sözünü kesti Rennie. İçindeki öfke kabardıkça kontrolü zayıflıyordu. "Bu işin sorumlusu ben değilim. Hatta, bunun sizin fikriniz olduğunu sanmıştım. Fred Swanson beni bu sabah arayana kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. Ayrıca sizi rahatlatacaksa, ben de henüz kahvaltı etmiş değilim."

Rennie onun hiç sesini çıkarmadan kendisine bakmasından tavrını değiştirmeye çalıştığını fark etti.

"Anlıyorum," dedi Blackstone sakin bir sesle. "O zaman bu belediye başkanının başının altından çıkmış olmalı. Pekala, özür dilerim." Bir an duraladığın-

da hala Rennie'nin sözlerini değerlendirmekte olduğu belliydi. "Bunun *benim*fikrim olduğunu mu düşündünüz?"

"Bunun sizin için iyi bir reklam malzemesi olabileceğini düşünmüştüm," dedi en az onunki kadar soğuk bir sesle.

"Reklam yapmak benim derdim değil. Buraya gelmeyi kabul etmemin tek nedeni, insanlara çevrelerindeki değişikliği fark ettirmenin yararlı bir fikir olduğuna inanmam. Şimdi bu konuyu unutabilir miyiz?"

"Lüks daireler," diye mırıldandı Rennie alaycı bir sesle, "Ne değişiklik!"

Connor Blackstone ona keskin bir bakış fırlattı, ama Fred Swanson kendini tanıtmak için yanlarına geldiğinden cevap vermeye fırsat bulamadı. Ardından belediye başkanı Connor Blackstone'nin cömertliğine övgüler yağdıran hiç beklenmedik bir konuşma yaptı. Bahçe projesinin şehrin bu bölgesinde yapılan yenileştirme planları için önemli bir adım olduğunu anlatırken, gazeteci kız çocukları toparlamaya başladı.

Yanında belediye başkanı, önünde çocuklar bulunan Rennie gergin bir şekilde durdu ve gülümsemedi. Belediye başkanının diğer yanında duran Connor Blackstone'nin bakışları öfkeliydi. Fred Swanson'un neşeli gülümsemesi ise, belediye başkanının kel başının üzerinden ışıklar saçıyordu.

Fotoğrafçı çekimleri tamamlar tamamlamaz Blackstone arabasına atlayıp hızla uzaklaştı. Rennie onun arkasından bakarken, bir gece önceki neredeyse yumuşak denebilecek tavrıyla o sabahki huysuzlu-

ğu arasında uçurumlar olduğunu düşünüyordu. Daha sonra genç kadın yanına gelip fotoğraftakilerin isimlerini doğru yazabilmek için yardımını istedi. Rennie öfkesini bastırmaya çalışarak isimleri tek tek kodladı. "Frederic Swanson... Doğu Yakası İlkokulu'nun müdürü."

"Projede görev alan çocukların hepsi burada mıydı? Onlardan "okulun öğrencileri" diye bahsedeceğim."

"Çocukların her birinin adının yazılmasını istiyorum," dedi Rennie kararlı bir tavırla. "Size isimlerini yazdırayım."

Kadın içini çekip başını salladı.

Yine de, kötü başlamasına rağmen çok verimli bir gün geçirdiler. Rennie, Connor Blackstone ile her karşılaşmasından sonra hissettiği o garip huzursuzluğu üzerinden atabilmek için epey çaba sarf etmek zorunda kaldı. Bahçeyi bölümlere ayırdılar ve çocuklardan her biri kendine ait bölümün sorumluluğunu üstlendi. Bitkilerin ezilmesini önlemek için sınırlar belirlendi. İlk bitki tohumları ve Teddy Pohl'un Yeşil Mucize adındaki fasulyesi dikkatle ekildi. Her yaştan bahçıvanlık heveslilerinin sayısının çokluğu şaşırtıcıydı. İlk soruları hep aynıydı. "Herkes gelip bir şeyler ekebilir mi?"

Rennie, "Bu kamuya açık bir proje," diye herkesi teşvik ediyordu. "Çevrede oturan herkes yerimiz kaldığı sürece gelip çalışmalarımıza katılabilir."

Yaşlıca birkaç bey de gelip katılmak istediklerini söylediler. İlk yorumları da genellikle hep aynı oluyordu.

"Küçükken Bahçeli bir evimiz vardı."

"Yıllar önce karımla birlikte eski evimizin bahçesiyle ilgilenirdik. Nerede o günler?"

Rennie, "Kendi aletlerinizi ve tohumlarınızı getirmeniz gerekiyor," diye açıkladı. "Projeye bağışlanan aletleri ve tohumları çocuklar kullanacak, fazlasını paylaşırız."

Randolph ve Donald öğle yemeğinden döndüklerinde yanlarında üzerinde gündelik kıyafetler, başında hasır şapka olan yaşlı bir kadın vardı.

"Bu bizim büyükannemiz," diye açıkladı Randolph. "Yaz boyunca bizimle birlikte kalacak. O da bahçede çalışabilir mi?"

Kadın eğilmiş toprağı elleriyle yokluyordu. Rennie hemen onun hayatı boyunca toprakla uğraşmış olduğunu anladı.

"Bize katılırsanız çok memnun oluruz, Mrs...."

"Callie Burgess," dedi kadın ve el sıkıştılar. "Oğlanlara yardımcı olabileceğimi düşündüm."

"Daha iyisini de yapabiliriz," dedi Rennie hemen. "Size de onların yanında bir alan verebiliriz."

Yaşlı kadının esmer yüzü aydınlandı. "Bu çok hoşuma gider."

Rennie çalışmaya başlamadan önce eve dönüp üstünü değiştirmeyi düşünmüştü, ama ölçüm işlerine kendini kaptırınca olduğu gibi kalmaya karar vermiş, her şeyin yıkanabileceğini düşünerek kendini avutmuştu. Akşam üstünün ilerleyen saatlerinde, çalışmalarıyla gerçekten ilgilenenlerin ekim yapmaları için yerlerini ayırmıştı. Bunların arasında birkaç çocuk ve bilinçli birkaç delikanlı da vardı. Boş arsa her yaştan

kimi tecrübesiz kimi uzman, ama hepsi hevesli bahçıvanlarla dolacağa benziyordu.

Üzerinde Blackstone Landscaping logosu olan bir kamyon yolun kenarında durduğunda Rennie uzun boylu, beyaz saçlı adamın araçtan inişini merakla izledi. Yanında on yaşlarında bir de oğlan vardı. Bir süre durup çevrelerine baktılar.

Rennie onlara doğru birkaç adım attı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Siz Miss Tate misiniz?"

"Evet, benim."

"Adım Pat Blackstone, bu da torunum, Scott."

Rennie ikisine de dikkatle baktı. Aralarındaki benzerlik fark edilmeyecek gibi değildi.

"O zaman Connor Blackstone'nin babası olmalısınız."

"Evet. Bu da onun oğlu."

Geniş banliyö evi, zarif bir eş ve güzel çocukların görüntüsü beyninde bir kez daha canlanınca, Rennie'nin yüreği sıkıştı. Ama böyle olduğunu zaten tahmin etmişti.

"Nasılsınız," dedi kibarca. "Mr. Blackstone, yani oğlunuz, bu projeye en çok sizin taraftar olduğunuzu söylemişti. Bizi desteklediğiniz için teşekkür ederim."

Pat Blackstone damarlı elini uzattı. "Teşekküre hiç gerek yok. Bahçeleri severim... nerede ve nasıl olursa olsun. Bu benim işim. Bu yüzden bugün buraya uğramak istedim. Ekim işi için biraz gecikmiş sayılırsınız ve tohumların filizlenmesi de epey zaman alacaktır. Filizlenmiş bitkilerin işinize yarayabileceğini

düşündüm."

"Elbette..." dedi Rennie duralayarak. "Ancak bu proje için bir bütçe oluşturulmadı ve hiç paramız..."

"Oh, öyle bir şey söylemedim zaten. Bunlar benden projeye hediye. Çocukların bunları dikmelerini istiyorum."

Rennie çok duygulanmıştı. "Gerçekten çok naziksiniz. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Hiç gerek yok," dedi Pat Blackstone tok bir sesle. "Scott ile birlikte bitkileri indirelim. Suya bağlantınız var mı?"

"Onu henüz ayarlamamıştık," dedi Rennie düşünceli bir sesle.

"Hiç sorun değil," diye rahat bir cevap geldi. "Eski fırın binasındaki suyu kullanabilirsiniz. Binanın dışında, harcı karıştırdıkları yerde bir musluk var." Başıyla lüks dairelere dönüştürülmekte olan binayı işaret etti. "Oradan ihtiyacınızı karşılayabilirsiniz."

Rennie ona dikkatle baktı. "Sanırım, pek çok insan bu binanın eskiden bir fırına ait olduğunu bilmez. Fırın kapandığında ben çok küçüktüm."

"Ben çok iyi hatırlıyorum. Şehirdeki en iyi ekmeği onlar yapardı. Kapandıkları gün herkes çok üzülmüştü." Konuşurlarken Pat Blackstone bir yandan da yassı ve geniş saksılar dolusu sağlıklı bitkileri torununa geçiriyordu. Domatesler, kabaklar, havuçlar ve hatta kadife çiçekleri bile vardı.

Çocuk büyükbabasının verdiği saksıları sıraya diziyordu. Rennie onun kendisine kaçamak bir bakış fırlattığını görünce gülümsedi. Oğlan gülümsemeye karşılık vermedi. Connor'un yüz hatlarını daha genç

bir yüzde görmek etkileyiciydi.

"Bizi tekrar ziyarete gel, olur mu, Scott?"

"Olur." Oğlan ilgisizce omuz silkti.

Rennie eve döndüğünde saat beşi geçiyordu. Bej pantolonu ve beyaz süveteri toprak içindeydi. Onları çamaşır makinesine attıktan sonra doğruca duşa girip rahatlamaya ve bütün günün gerginliğini üzerinden atmaya çalıştı. Her zaman uyguladığı bu yöntem, yorgun kasları konusunda işe yaramakla birlikte karmakarışık olan düşünceleri hala yerli yerindeydi.

Kendisini beklenmedik duyguların etkisine nasıl bırakabilmişti? Hem bu duygular da neyin nesiydi? Kendi borusunu öttürmekten hoşlanan bir adamla ilişkiye girmeyi asla düşünemezdi. Ayrıca, en ufak bir çekim duyuyor olsa bile, Connor'un evli olması onu erişilmez bir mesafeye atıyordu.

Muslukları kapatıp havluya uzandığında birisinin ön kapıya vurmakta olduğunu duydu.

Öfkeli bir homurtuyla beyaz bornozunu askıdan alıp giydi ve ıslak saçlarını da bir havluya sardı. Mrs. Bridgewater hiç beklenmedik zamanlarda kapısında belirip ya akan bir radyatörü haber verir ya da yarım bir pasta getirirdi.

Rennie çıplak ayakla hızla kapıya gitti.

Connor Blackstone yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle karşısında duruyordu. Üzerinde mavi gömlek ve kot pantolon vardı. Sanki uzun zamandır orada bekliyormuş gibi bir elini kapının kenarına dayamış-

tı.

"Evde olduğundan emindim... park yerinde kamyonunu gördüm." Bakışları onun havluya sarılı saçlarında, çıplak ayaklarında, ince belinden bağladığı bornozunda ve önündeki derin dekoltede dolaştı.

Bornozun yakasını eliyle kavrayan Rennie, ona şaşkınlıkla bakıyordu. Böyle habersizce çıkagelmek, başkalarının programlarını önemsemeden kendi isteğine göre davranmaya alışkın olan birinin tipik davranışıydı. Ama neden banliyödeki zarif evine, yemyeşil bahçesine, güzel karısına ve ona benzeyen çocuklarının yanına gitmemişti?

"Özür dilemem gerektiğini düşündüm," dedi Connor onun düşüncelerini okumuşçasına. "Bu sabah çok mantıksız davrandım. Çok öfkeliydim. Bir an olsun sakin bir şekilde düşünebilseydim, bunun Başkan Wisner'in planı olduğunu anlayabilirdim. Affedildim mi?"

"Önemli değil," dedi Rennie sakin olmaya çalışarak. "Bu akşam üstü babanızla tanıştım." Yerlere su damlattığının farkındaydı. "Ve oğlunuzla."

Connor'un sert hatlarından huzursuz bir ifade geçti. Bakışlarını indirerek Rennie'nin ıslak ayak izlerine baktı. "İçeri girebilir miyim?"

Rennie duraladı. "Bir şey mi vardı...?"

"Sadece bir dakika."

Rennie bir adım geri çekilip içeri girmesine izin verdi. Huzursuz olmasına rağmen, onun kişiliğinin küçük evin havasını serin ve taze bir rüzgar gibi değiştirdiğini fark etti.

"Sana engel olmayayım," dedi Connor. "Lütfen işi-

ni tamamla. Ben beklerim."

Rennie sert bir cevap vermek üzereydi ki, dilini tuttu. Başında havlu, üzerine yapışan nemli bornozuyla çok iyi görünmediğinin farkındaydı.

"Hemen dönerim," dedi sesinin sakin çıkmasına çalışarak.

Hızla banyoya dönüp bir kot pantolon ve beyaz tişört giyip ayağına sandallarını geçirdi. Kısa saçlarını düzene sokmak için elinden geleni yaptı ve birkaç dakika sonra tekrar odaya döndü. Connor büyük örgü kiliminin ortasında durmuş etrafı inceliyordu. "Çok güzel bir evin var," diye mırıldandı.

Araştıran bakışların kendisine yöneldiğini hisseden Rennie'nin bütün vücudunu ateş bastı. Duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Bu sefer onun güçlü varlığının etkisine kendini kaptırmaya hiç niyeti yoktu. "Teşekkür ederim." Kollarını önünde kavuşturup onun konuşmaya devam etmesini bekledi. Buraya her ne için gelmişse, Rennie'nin onun işini kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

Connor da bakışlarını ondan ayırmadan sanki taklit edermişçesine kollarını önünde kavuşturdu. "Bu sabah bir şey söyledin. Bu konudan bahsetmeye fırsat olmadı, ama ne dediğini duyduğumdan eminim. "Lüks daireler" dedin."

"Ne var bunda?"

Connor'un kaşları alaycı bir ifadeyle kalktı. "Söyleyiş şeklin dikkatimi çekti. South Street'i geliştirme planlarımı onaylamadığın duygusuna kapıldım."

"Bu konu beni ilgilendirmez."

Connor bir an duraladıktan sonra, "Berkley Street'te yeniden düzenlenen bir evde oturuyorum," dedi. "O evleri biliyor musun? Yıllardır çöküşte olan bir mahalleydi. Sence güzel evler yapmak yanlış bir düşünce mi?"

Yaptığı açıklamalar Rennie'yi şaşkına çevirmişti. Güzel banliyö evleriyle ilgili hayalleri, yerini Berkley Street'teki zarif evlere bırakmıştı. Connor onun cevabını bekliyor gibiydi.

"Tabii ki, hayır. Ama Berkley Street için doğru olan South Street için tümüyle yanlış olabilir."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Connor kaşlarını tekrar kaldırdı. "Düşüncelerini söylemekten çekinmeyen birisiyle karşılaşmayı özlemiştim."

Rennie ona alayla baktı. "Ah, hadi, Mr. Blackstone. Böyle düşünmediğinizi ikimiz de biliyoruz. İnsanların sizin fikirlerinizi onaylamamalarından hiç hoşlanmadığınızı sanıyorum."

Connor kollarını çözüp rahat bir hareketle kalçalarının üstüne yerleştirdi. "Bu kadar çabuk karar vermenize yol açacak ne yaptım, Miss Tate?"

"Bana Miss Tate demek zorunda değilsiniz," dedi Rennie sinirli bir tavırla.

"Pekala, Rennie, ama sen de bana Connor demelisin. Sorumun cevabı ne?"

Rennie omuz silkip pencerenin yanına gitti. "Aklımdan geçenleri düşüncesizce ortaya atmak gibi bir huyum var, anlaşılan," diye itiraf etti. "Başımın bu nedenle arada sırada belaya girdiği de olur. En iyisi, unutun gitsin."

Connor onun peşinden pencerenin önüne gidip yanında durdu. Rennie kendini tutamayarak bakışlarının onun yüzüne kaldırdı. Ancak Connor gözlerinin içine o kadar ısrarlı bakıyordu ki, bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Bu kadar karşı çıktığın ne?" diye ısrar etti Connor.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından Rennie, "Ben orada büyüdüm. Tıpkı bu sabah gördüğün çocuklar gibiydim. O bölgeyi iyi bilirim ve... senin orada yapmaya çalıştıklarından hiç hoşlanmıyorum."

"Bu kadar korkunç ne yapıyor olabilirim ki?"

Rennie içini çekti. "Kendi açından baktığında, hiçbir şey. Ama senin o lüks dairelerin o çevrede yaşayan insanların hiçbir işine yaramayacak."

"Ben kamu yararına çalışmıyorum ki," dedi Connor soğuk bir sesle.

Rennie'nin dudakları acı bir gülümsemeyle büküldü. "Görüyor musun? Gerçekten de birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Artık karınızın ve ailenizin yanına dönme vakti geldi, Mr. Blackstone." Rennie ondan uzaklaşmak için bir hamle yaptı, ama Connor onu kolundan sıkıca kavradı. "Bir dakika. Burada neyi tartışıyoruz ki? Benden genel olarak hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Aslına bakarsan, öyle," dedi Rennie sinirli bir tonla. "Ama bunun diğer... şeylerle hiçbir ilgisi yok. Bahçe için arsayı kullanmamıza izin verdiğin için sana hala minnettarım. Bunu çok takdir ettiğimi bilmeni isterim."

Connor'un bakışları o kadar alt üst ediciydi ki,

Rennie bir an onun karmaşık düşüncelerini okuduğunu ve vücudunun iradesinin dışında verdiği ateşli tepkileri görebildiğini düşündü. Ardından Connor beklenmedik bir şekilde eğilip onu kollarına aldı ve vücuduna sımsıkı bastırdı. Dudakları ani ve güçlü bir öpüşme için Rennie'ninkilerin üstüne kapandı. Rennie vücudunu taşıyamaz hale gelince kendini onun öpücüğüne ve güçlü kollarına bıraktı.

Uzun bir an boyunca pencerenin kenarında durdular. Sonra Connor onu yavaş ve yumuşak bir hareketle serbest bıraktı.

"Bir şey değil," diye fısıldadı Connor.

Rennie cevap vermek için nefesini toplamaya fırsat bulamadan, Connor kapıya doğru gitti. Dışarı çıkmadan önce bir an durup arkasına döndü ve yüzünde neredeyse küstah bir gülümsemeyle, "Ben evli değilim," dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi günlerde bahçedeki çalışmalar düzene girdi. Connor Blackstone'yi bir kez daha görmeyen Rennie, biraz sakinleşmişti. Zaten ondan haber almayı da beklemiyordu. Sıradan bir öpücüğün hiçbir anlamı yoktu. Gerçi "sıradan" sözcüğü öpüşmelerinin kendi üzerinde yarattığı, iliklerini titreten etkiyi tarif etmekten çok uzaktı, ama Connor Blackstone'nin düşüncesi bu yönde olmalıydı.

Zaman zaman eski fırın binasına doğru kaçamak bakışlar fırlatıyor ve hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyordu.

Bahçeyi yoluna koyduktan sonra çocukları oyalamak için başka faaliyetler bulması gerekecekti. Ayrıca, kendini de oyalaması gerekiyordu.

Bir gün Pat Blackstone elinde hiçbir işine yaramadığını söylediği tel örgülerle çıkageldi. Bahçeyi yoldan göze hoş görünen bir şekilde ayırmak ve gelen geçenin bitkileri ezmelerini önlemek için Rennie'nin tel örgüleri çekmesine yardım ederek bütün gün onunla çalıştı.

"Harika oldu, Mr. Blackstone!" dedi Rennie birkaç adım geri çekilip yaptıkları işi beğeniyle izlerken. "Yaptığınız her şey için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Bu benim için bir iş değil ki," dedi beyaz saçlı adam. "Bahçeyle ilgili işler yaparken çok eğleniyorum."

"Bu sefer torununuzu getirmemişsiniz," dedi Rennie kelimelerini dikkatle seçerek.

Pat Blackstone küreğini kamyonuna attı. "Hayır, günlük kamp gibi bir yere gidiyor. Adı neydi?" Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Sanırım Windswept kampıydı."

"Oh, anlıyorum." Rennie, Windswept kampının adını daha önce duymuştu. Orası basket potalarıyla dolu, öğle yemeğinde tost veren sıradan bir kamp değildi. Deniz kenarında at binmek, yelkenli kullanmak, tenis oynamak, sörf yapmak ve hatta polo oynamak gibi faaliyetlerin yer aldığı lüks bir yerdi- sadece yüksek aidatları ödeyebilen ailelerin çocukları gidebiliyordu. Beyni sinir bozucu bir şekilde Connor Blackstone ve oğluyla ilgiliydi, ama meraklı görünmemek için daha fazla soru sormadı.

*Evli değilim*demişti ve Rennie bu açıklamadan onun boşanmış olduğu sonucunu çıkartmıştı. Herhalde oğlu yaz tatilini geçirmek için yanına gelmiş olmalıydı. Hem bu konuyla neden bu kadar ilgileniyordu ki?

Artık bahçede her gün çocuklar ve büyükler yan yana çalışıyordu. Bitkilerin bir kısmı yeni gübrelenmiş ve işlenmiş toprağa hızla kök salarak boy vermeye başlamışlardı bile.

Her gün torunları Randolph ve Donald ile birlikte gelen Callie Burgess'in bilgilerinin sonu yok gibiydi. "Bunlar biraz daha büyüdükten sonra gürleşmelerini sağlamak için budamak gerekli." Ya da, "Şimdi o bitkinin etrafında küçük bir yol kazıp toprağı ortaya yığın. Daha yumuşak tutun, o sadece minik bir bebek," diyordu.

Sadece birkaç tane alan boş kalmıştı, ama Rennie onların da kısa bir süre içinde dolacağından emindi. Günlük gazetedeki fotoğraf ve yazı, bahçeyle ilgilenmek isteyen birkaç kişinin daha çalışmalara katılmasını sağlamıştı. Ayrıca birkaç yerel şirket de bitki ve alet yardımında bulunmuştu.

Rennie bir gün eski fırın binasına doğru baktığında, Connor Blackstone'nin uzun boylu ve yapılı gövdesini tanıdı ve kalbi deli gibi atmaya başladı. Connor ustabaşıyla konuşuyordu.

Rennie başını hızla çevirerek, çitlerin kenarına dikmekte olduğu zinya çiçeklerine döndü.

Birkaç dakika sonra üzerine düşen gölgeyi hissettiğinde parmakları uyuştu, ama bakışlarını kaldırmadı.

"Epey ilerleme kaydetmişsiniz," dedi tanıdık bir ses.

Rennie sonunda başını kaldırıp yavaşça doğruldu. Connor Blackstone'nin üzerinde yine şık ve pahalı takım elbise vardı ve her nedense iş kıyafetlerinin içinde Rennie'nin odasında etrafına merakla bakan adamdan daha ulaşılmaz görünüyordu. Ve elbette onu kollarına alıp ani bir şekilde öpen adama da benzemiyordu.

"Evet, iyi çalışıyoruz," diye mırıldandı Rennie.

"Birkaç gündür şehir dışındaydım. Ama babam bana raporları verdi."

"Bize çok yardımcı oldu. Çit onun fikriydi." Bir süre sustuktan sonra uzayan sessizlikten rahatsız olarak konuşmaya devam etti, "Ben de zinya tohumları ekiyordum..."

Aynı anda Connor da konuşmaya başlamıştı, "Sormak istediğim bir şey vardı..."

Her ikisi de güldü. "Bana bir şey mi sormak istiyordun?" dedi Rennie. Connor etrafındayken daha doğal davranabilmeyi istiyordu ama ağzı kurumuş, elleri titremeye başlamıştı.

"Evet. Aslında bana bir iyilik yapmanı isteyecektim." Connor kelimelerini dikkatle seçmek istermişçesine duraladı.

Rennie onun yardım isterken bile son derece kararlı olduğunu düşündü. Herhalde yönetim kurulunda yüzlerce ve binlerce doların harcanmasıyla ilgili kararlar alırken de böyle otoriter ve sakindi.

"Scott konusunda yardımını isteyecektim."

"Oğlun konusunda mı?"

"Evet. Onun buraya gelip diğer çocuklarla birlikte çalışarak çok şey öğrenebileceğini düşündüm." Bu konuyu daha önce kafasında değerlendirip karar verdiği belliydi. Bu kararını da mümkün olan en çabuk bir biçimde uygulamaya koymak istemişti.

Rennie hiç konuşmadan ona bakarken, zengin bir adamın oğlunun Windswept kampının seçkin atmosferinden sonra şehrin en yoksul semtlerinden birine gelmesinin çocuğu nasıl etkileyebileceğini dü-

şündü. Elinde olmadan yeni domates fideleriyle uğraşarak terlemiş olan Beck'ye, çamura diz çöküp bitkisini hevesle sulayan Teddy Pohl'a ve gündelik elbiseleri ve eski şapkasıyla çalışmakta olan Callie Burgess'e baktı.

Rennie doğru cevabı bulmaya çalışıyordu. "Eee, baban onun yaz kampına gittiğini söylemişti."

Connor eliyle sabırsız bir hareket yaptı. "Sanırım, kampa gitmesi çok parlak bir fikir değildi. Orada fazla bir şey öğrenebildiğine inanmıyorum."

Çocuk mutlaka ayağını yere sertçe vurmuş, o korkunç yere bir daha gitmeyeceğini söylemiş ve hatta kriz bile geçirmiş olabilirdi. Yine de, bu arsa Blackstone ailesine aitti ve Rennie onun bu isteğini geri çevirecek durumda değildi.

"Tabii ki, bize katılabilir," dedi sesinin isteksiz çıkmadığını umarak. "Sadece... ona bu konudan bahsettin mi? Kendisi de buraya gelmeyi istiyor mu?"

Connor'un dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Ne istediğini bildiğinden pek emin değilim. Ben onun için iyi olacağını düşünüyorum."

Rennie bu konuda ciddi şüpheleri olduğunu söylemedi. "Pekala, o zaman gelsin," dedi alçak sesle. "Tabii, bunun düzenli bir program olmadığını biliyorsun. Demek istediğim, çocuklar istedikleri zaman gelip gidebilirler."

"Evet, ama sen çoğu zaman buradasın, değil mi?" diye Connor ısrarla sordu.

"Evet, ama yeni başladığımız için sürekli buradaydım. Bundan sonrası için söz vere..."

"Böyle bir endişe taşımıyorum," diye onun sözünü kesti Connor. "Her şeyin yolunda gideceğinden eminim. Scott için çok iyi olacağını düşünüyorum."

Rennie kalbinin sıkıştığını hissetti. İkinci defadır bunun Scott için iyi olacağını söylüyordu. Oğlunun iyiliğinin onun için her şeyden önemli olduğu belliydi. Ayrıca Scott ile ilgilenebilecek güvenilir birini bulduğu için de mutlu görünüyordu.

Becerikli bir çocuk bakıcısı, diye düşündü Rennie. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Connor kendisine uzun uzun bakınca, Rennie de elinde olmadan bakışlarını kaldırdı. Connor gülümsüyordu. Rennie o dudakların kendisininkilere dokunduğunda yarattığı duyguları hatırlayınca titredi.

"Rennie..." Connor susunca yaz gününün ani sessizliği onları sarmaladı. Sanki bütün sesler çok uzaklardan geliyor gibiydi. Sonsuzluk kadar uzun süren bir dakikanın sonrasında Connor her zamanki işadamı tavrına bürünmüştü. "Pekala, Scott'u yarın sabah getiririm." Başka hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve tırnaklarını elindeki havluya geçirmiş olan Rennie onun gidişini izledi.

Yavaşça dizlerinin üzerinde çömelip tekrar toprakla uğraşmaya koyuldu. Bugüne kadar hiç tanımadığı acı dolu duygular, ayak uçlarından saçlarına kadar bütün vücudunu yavaş yavaş etkisi altına almaya başlamıştı.

Connor mükemmel bir işadamıydı. Ustalıkla yönlendirdiği insanlar, daha ne olduğunu anlamadan onun isteklerini yerine getiriyordu.

Rennie'yi ilk gördüğü andan itibaren, kendisi için faydalı olabileceğini anlamış olmalıydı. Onu ço-

cuklarla birlikte görmüştü ve öğretmen olduğunu da öğrenmişti. Babası da herhalde farkında olmadan bu fikri desteklemişti. Evine özür dilemek için geldiğini söylemişti, ama işe evini ne kadar beğendiğini söylemekle başlayarak kısa sürede durumunu ilerletmişti. Ayrıca Berkeley Street'teki zarif bir evde yaşayan birinin Rennie'nin kibrit kutusu evini beğenmesi çok komikti.

Ardından en güçlü silahını da çıkarmış ve Rennie'yi öpmüş ve sonra da çekip gitmişti. Bunu izleyen birkaç gün boyunca ortalıkta görünmeyerek Rennie'nin onu tekrar görüp göremeyeceğini merak etmesine yol açmıştı.

Rennie görmeden tohumları toprağa gömerken içini öfke kaplamıştı. Rennie'nin ihtiyaç içinde olan bir çocuğu asla geri çevirmeyeceğini bildiği için, onun zaafından istifade ediyordu. Böylece oğlunun sorunlarını da bu konuda deneyimli birine devretmiş olacaktı. Gözlerinde yaşlar birikti.

"O tohumları biraz derine gömmüyor musun, Rennie?" Callie'nin sesi endişeliydi. "Bu kadar derine güneş ışınlarının ulaşabileceğini sanmıyorum."

Rennie o ana kadar tohumları yumuşak toprağa öfke dolu bir enerjiyle gömmekte olduğunun farkında bile değildi.

"Oh, Callie." Vücudunu geriye doğru attı. "Farkında bile değildim. Bana neler oluyor böyle?"

Yaşlı kadın yumuşak bir sesle cevap verdi, "Sana yardım edeyim." Rennie'nin yanında diz çöktü ve paketi elinden alıp tohumları nasırlaşmış avucunun içine döktükten sonra onları çit boyunca yerleştirip üstlerini hafifçe toprakla örtmeye başladı. Rennie göz yaşlarını topraklı elleriyle silmeye çalışırken, Callie gözlerini yaptığı işten bir an olsun ayırmadı.

Ertesi sabah Connor Blackstone oğluyla birlikte Pat'ın gönderdiği filizleri getirdiğinde, Rennie onunla karşılaşmaya hazırdı. Daha önce kararlaştırdığı gibi, önce babaya sonra da oğluna gülümsedi. Ve hemen çocukla ilgilenmeye başladı. Connor'un yanlarından ne zaman ayrıldığını bile fark etmemişti.

"Daha önce hiç kendi bahçen oldu mu, Scott?"

Oğlan bakışlarını başka tarafa çevirdi. "I- ıı."

"Büyükbaban bu işle uğraştığı için senin de bahçen olabileceğini düşünmüştüm."

"Sadece ona arada sırada yardım ediyorum."

"Ona yardım etmek hoşuna gidiyor mu?"

Scott omuz silkti. "Fena değil, sanırım."

Sayıları on ikiyi bulmuş olan diğer çocuklar, merakla yeni gelene bakıyorlardı. Rennie onu henüz kimseye verilmemiş bölüme götürürken, Pete de onları takip etti.

Scott'un bölümü Becky Harmon'unkiyle komşuydu.

"Becky, bu Scott," diyerek Rennie onları tanıştırdı. "Senin yanındaki bölümde çalışacak. Başlamadan önce ona yardımcı olmak ister misin?"

"Pekala," dedi Becky fazla istekli görünmeyerek. Ardından son derece ciddi bir ifadeyle ekledi, "Bugün bitkileri güneşten korunmaları için yaprak tabakasıyla örteceğim."

"Aman ne büyük iş," dedi Scott.

Rennie onu duymazlıktan gelmeye karar vererek neşeli bir sesle, "Toprağı işledik, ama iyice yumuşatmak için üzerinde biraz daha çalışmak isteyebilirsin. Al, burada bir tırmık var."

"Ben kendiminkini getirdim," dedi oğlan. "Büyükbabam verdi. Kendi bitkilerimi de getirdim. Domates, kabak, havuç ve pancar var. İstediğim tüm bitkileri alabilirim."

Rennie onlara dikilmiş olan bakışlardan rahatsız olmuştu. "Tamam, o zaman çalışmaya başlasan iyi olur. Barakanın arkasında su tenekeleri var. İşçilerin çalıştığı yerden su alabiliyoruz."

"Evet, biliyorum. Orası babamın yeri."

"O zaman artık başlayabilirsin." Rennie'nin iyimserliği yavaş yavaş zayıflıyordu, ama en huysuz çocukların genellikle sevgiye en muhtaç çocuklar olduğunu iyi bilirdi. "Biraz sonra gelip nasıl gittiğine bakarım."

Rennie arkasını dönüp uzaklaşmak üzereyken çocuk arkasından seslendi, "O sizin köpeğiniz mi?"

Rennie tekrar arkasına döndü. "Evet. Adı Pete."

Scott bir şey söylemeden bakışlarını uzaklaştırdığında tekrar çitlerin yanına döndü.

Yeni diktiği zinyaların yanında bir adam onu bekliyordu. Anılar hiç beklenmedik bir biçimde beynine hücum etti.

"Mr. Steele?" dedi şaşkınlıkla.

Adam gülümseyerek başını salladı. "Küçük Rennie Tate. Resmini gazetede gördüm." Hararetle tokalaştılar.

"Sizi her yerde tanırdım!" dedi Rennie. Gerçi onun biraz da olsa değişmiş olduğunun farkındaydı. Daha yaşlanmış, saçları azalmış ve beyazlaşmış, omuzları çökmüştü. "Her cumartesi sabah taze ekmek almak için fırına gelirdim ve siz de bir gün gerçekten erken kalkıp sizi şaşırtacağımı söylerdiniz. Ama tabii, bunu hiç başaramadım."

"Elbette, çünkü ben hamuru yoğurup ve fırını yakmak için sabah dörtte kalkardım."

"Şehirde en güzel ekmeği siz yapıyordunuz. Ne garip...daha geçen gün birisiyle bu konudan bahsediyorduk." Rennie aynı şeyleri söylemiş olan Pat Blackstone'yi hatırlamıştı.

"Buraları özledim," dedi yaşlı adam yüzündeki gülümseme solarken. "Binayı restore ediyorlar galiba."

"Lüks daireler yapıyorlar."

"Biz de şehir dışındaki bir fırının yaptığı ekmekleri yiyoruz."

"Haklısınız."

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Her neyse, gelmemin asıl sebebi bahçede benim için de yerin olup olmadığını öğrenmekti."

"Bizimle birlikte çalışmak istediğinizi mi söylüyorsunuz? Oh, Mr. Steele, çok sevindim. Karınız da gelecek mi? Size fırında yardım ettiği günleri hatırlıyorum da..."

Mr. Steele'nin gözleri gölgelendi. "Hayır, karımı beş yıl önce kaybettim."

"Ah, çok üzüldüm."

"Hayat bu," dedi Mr. Steele elini çaresizliğini ifade etmek istercesine sallayarak. "Çok uzun süre hasta

yattı. O öldükten sonra evi sattım - bilirsin, ödenecek bir yığın fatura vardı. Kız kardeşimin yanına taşınıp bir odasını kiraladım. Eksikliğini hissettiğim tek şey bahçem." Rennie, Steelelerin küçük evlerinin önündeki minik bahçenin her yaz çiçekler ve sebzelerle donandığını hatırlıyordu.

"Her yer dolmadan geldiğinize çok sevindim," dedi Rennie çabucak. "Hadi, size barakanın yanındaki köşede kalan yeri göstereyim. Orayı farkında olmadan özel birisi için saklıyordum."

Barakaya doğru yürürlerken Rennie ona oturduğu yeri tarif etti.

"Tabii, orayı biliyorum. Eskiden McAndrewler'e aitti. Demek sen de annen ve baban gibi öğretmen oldun. Onlar şimdi neredeler?"

"West Coast'ta hala öğretmenlik yapıyorlar."

"Demek öyle."

"İşte geldik." Rennie eliyle köşedeki boş toprak parçasını işaret etti. Sizin alanınız köşeden itibaren iki tarafa da açılıyor. Şu taraf öğleden sonraları gölgede kalıyor, ama diğer taraflar gün boyunca güneş alabiliyor. Çocuklarınkinden daha geniş."

Rennie onun bakışlarındaki ifadeden şimdiden kafasında bitkilerin yerlerini ayarladığını anlamıştı. "Bence harika bir yer," dedi Mr. Steele mutlulukla. "Çok teşekkür ederim."

Rennie gülümsedi. "Çalışmalara oldukça geç başladık."

"Hiç vakit kaybetmeden çalışmaya başlamak için iyi bir neden," dedi Mr. Steele ellerini heyecanla birbirine sürterek.. "Aletlerimi alıp hemen geliyorum."

Rennie onu uğurlarken adımlarının şimdiden daha enerjik olduğunu fark etti.

Arkasına döndüğünde çocukların tartıştığını duyarak seslerin nereden geldiğini anlamak için bakışlarıyla bahçeyi taradığında, Becky ile Scott'un çekişmekte olduklarını gördü. İtişmeler vuruşmaya dönüşünce Rennie hızla çocukların bulunduğu yere gitti. Yapılı bir çocuk olan Becky'nin yumruğu Scott'un sol kulağına isabet etmiş, oğlan haykırarak Becky'yi yere itmişti.

"Becky! Scott! Durun!" diye bağırdı Rennie. "Neler oluyor?" Becky'yi ayağa kaldırıp üstündeki toprakları silkeledi. "İkinizden de utanıyorum," diye homurdandı Rennie. "Bu saçmalığı kim başlattı?"

"Domates fidelerimden birini söktü!" diye haykırdı Becky.

"Fide benim bölgemdeydi. Sen onu yanlış yere dikmişsin!"

Rennie, Becky'nin yumruğunun isabet ettiği bölgenin kızarmakta olduğunu gördü. Connor Blackstone oğlunu gördüğünde ne diyecekti? Kalbinin korkuyla sıkıştığını hissetti, fakat Scott'a sert bir şekilde, "Bu bahçedeki birinci kural..." dedi. "... sağlıklı bir bitkiye, nerede yetişiyor olursa olsun, zarar vermemektir. İkinci kural ise... " Becky'ye döndü. "... kimseye yumruk atmamaktır. Anladınız mı?"

"Benim tarafımdaydı," diye ısrar etti Scott.

"Değildi! Tam sınırda olabilirdi, ama senin tarafında değildi."

"Pekala, sınırda bile olsa yetişen domatesleri paylaşabilirdiniz, öyle değil mi? Şimdi domateslere iki-

niz de sahip olamayacaksınız."

"Ben başka bir yer istiyorum," dedi Scott toprağı tekmeleyerek.

"Harika fikir!" diye patladı Becky. "Hem de benimkinden çok uzakta olsun."

"Senin yerin burası, Scott," dedi Rennie. "Sana başka bir yer vermek için hiçbir neden göremiyorum. Ve bir kez daha tartışırsanız bahçede çalışmanızı yasaklarım."

Becky göz yaşlarını tutmaya çalışırken alt dudağı titriyordu. Rennie ona sarılıp teselli etmemek için kendini güç tuttu. Scott toprağı tekrar tekmeleyerek aletlerini yerde bıraktı ve oradan hızla uzaklaştı. Rennie yandaki binaya doğru gitmekte olan çocuğu takip etti.

Scott bahçenin sonuna geldiğinde gerginleşerek durduğunda Rennie ona yetişmişti. "Seni almaları için babanı ya da büyükbabanı aramamı ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Kalmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Zaten kalmamı istemiyorsunuz," dedi Scott.

"Tabii ki, kalmanı istiyorum. Ama seni zorlayamam."

Arkalarından gelen Pete ortalarında oturarak önce birine sonra diğerine ilgiyle baktı. Aniden kısa arka bacakları üzerinde doğrularak ön patilerini Scott'un baldırına yasladı. Scott'un bakışlarındaki öfke yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

"Bak," dedi Rennie, "İlk arkadaşını buldun bile."

Scott aşağı uzanıp Pete'nin kafasını küçük eliyle okşadı. Rennie bir süre susup onun kendini toparlamasını bekledikten sonra, "Hazır buraya gelmişken, başındaki şişlik için soğuk su bulalım," diye önerdi.

Ama oğlan onu reddetti. "Suya ihtiyacım yok. Önemli bir şey değil."

Öğleden sonra oğlunu almaya gelen Connor Blackstone öyle düşünmüyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordu oğlunu görür görmez.

Rennie derin bir nefes aldı. Scott'un üstü başı toprak olmuş, kızarmış ve terlemişti. Kulağının önündeki şişlik hala kırmızıydı ve kötü görünüyordu. Öğleden sonra Becky ile yan yana, ama hiç konuşmadan çalışmışlardı. Aralarındaki gerginlik yavaş yavaş kaybolunca da birbirlerine sinirli laflar atmaya başlamışlardı. Ardından Randolph yaptıklarını görmek için yanlarına gidip öneriler vermeye başlamıştı. Pete'nin de aralarına katılmasıyla ekip tamamlanmıştı.

"Biliyorsun, bahçıvanlık oldukça kirli bir iştir."

"Kirden bahsetmiyorum. Yüzündeki o şişlik ne?" Rennie'ye öfkeyle bakıyordu. "Düştü mü?"

Rennie içini çekti. "Hayır, düşmedi. Birisi ona yumruk attı."

"*Ne?*" Connor'un yüzü öfkeyle kızardı. "Bu çocukları denetlemek için tüm yapabildiğin bu mu? Bak, birisinin oğlumun haklarını savunmasını beklemiyorum, ama hiç değilse saldırgan bir çocuğa engel olabilmelisin. Bunu hak etmek için ne yaptı?"

Rennie onun her yanında duruşunda yaşadığı adrenalin hücumuna rağmen, sesinin sakin çıkmasına çalıştı. "Becky'nin domates fidelerinden birini sökmüş."

"Becky..." Connor ileride duran üç çocuğa baktı.

"Bunu bir kız mı yaptı?"

"Becky oldukça güçlü bir kızdır."

Connor'un ifadesi o kadar şaşkındı ki, Rennie önce gülmek, sonra da elini uzatıp ona dokunmak istedi. Oğlunun yanına doğru ilerlemeye başlayınca arkasından seslendi, "Connor!"

Connor ona döndü.

"Ona şişlikten bahsetme."

Connor'un yüzü karardı. "İlgilendiğin için teşekkür ederim, ama oğluma nasıl davranmam gerektiğini bildiğimi sanıyorum." Son bir bakış fırlattıktan sonra arkasına dönüp Scott'un yanına gitti.

Onlar gittikten sonra Rennie olduğu yerde bir süre kalarak, hiç fena değildin, Rennie Tate, dedi içinden. Connor Blacstone'yi kendinden soğutmak için iyi bir baba olmadığını ima etmekten daha iyi bir yol seçemezdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah mavi Lexus'tan Scott'un inmesi Rennie'yi şaşırttı. Araba hemen uzaklaştığı için Connor'u tam olarak seçemedi, ama rahatlamıştı. Bir gün önce çıkan olaya rağmen oğlunu bahçeye tekrar bırakması her şeyin eskisi gibi devam etmesini istediğini gösteriyordu.

"Merhaba, Scott." Yaklaşmakta olan oğlana yüzünde kocaman bir gülümseme ile bakıyordu. Şişlik inmekle birlikte morluklar yayılmıştı.

Scott onun gülümsemesine cevap vermedi. "Selam." Bir an durup Pete'nin başını okşadıktan sonra bahçesinin kendine ait olan bölümüne gitti. Çalışmaya başlamış olan Becky de, "Selam," dedi Scott.

Rennie arkasına dönerek kendi kendine gülümsedi. Kavgaları tarih olmuştu. Kindarlık konusunda büyüklerin çocuklardan öğreneceği çok şey vardı.

Mr. Steele erkenden el arabasıyla aletlerini ve bitkilerini getirmiş, toprağı Tohum paketlerini inceleyen Teddy Pohl ve Randolph kafa kafaya vermişler, altı yaşındaki Donald ise, büyükannesinin çalıştığı yerin etrafında koşuşturuyordu.

Herkes teker teker geldikten sonra bahçede sessiz, ama yoğun bir faaliyet başlamıştı. Sadece çocukların sesleri, çapaların hışırtıları ya da arada sırada atılan kahkahalar duyuluyordu. Rennie boş arazinin ilk günlerdeki çöple kaplı halini hatırlayıp umuda kapıldı. Keşke insanlar bahçelerle daha çok uğraşsalar... keşke şehirlerin beton ve cam yığınlarının arasında daha çok yeşil alan bulunsa... keşke...

"Hayır, Pete!" Rennie sesin nereden geldiğini anlamak için arkasına döndü. Scott Blackstone, Pete'yi boynundan sıkıca kavramış, diğer elinin işaret parmağını ders verircesine sallamaktaydı.

Rennie tam bir şey söyleyecekti ki, sorunun ne olduğunu gördü. Bir hafta önce de benzer bir krize neden olan aynı cılız, yarı vahşi kedi, Scott ve Becky'nin çalışma alanlarına yaklaşmıştı. Pete tepeden tırnağa titrerken hasmına vahşi bir dikkatle bakıyordu. Rennie, Scott'un köpeği denetlemek konusunda son derece başarılı olduğunu hayretle fark etti. Çocuğun, babasından bazı yetenekler aldığı açıktı.

Rennie elinde tasmayla onların yanına gitti, ama olaya müdahale etmek yerine tasmayı Scott'a uzattı."Onu kamyona götürebilirsin."

Scott parmağını hayvana bir kez daha salladıktan sonra Rennie'nin söylediğini yaptı. Rennie ortalıkta bir kedi dolaşırken Pete'nin kamyonda duracağından pek emin değildi. Ama Pete mucizevi bir şekilde çenesini açık pencereye dayayıp heyecanla titremesine rağmen araçtan çıkmaya yeltenmedi.

Scott döndüğünde, durumu izlemek için birkaç meraklı baş da onlara çevrilmişti. Randolph uzakta

duran ürkek kediyi daha iyi görebilmek için yanlarına yaklaştı.

"Pek de büyük değilmiş," dedi Randolph hayvanı dikkatle inceledikten sonra.

"Evet, ama herhalde açtır," dedi Scott.

İki oğlanın yaklaşmakta olduğunu gören kedi emniyetli bir mesafeye uzaklaştı. Çocuklar baş başa verip alçak sesle durum değerlendirmesi yaptıktan sonra Rennie'nin yanına geldiler.

"Miss Tate," dedi Scott, "Randolph ve ben düşünüyoruz ki, gidip kedi için yiyecek bir şeyler alsak iyi olacak."

"Sokağın sonunda bir bakkal var," dedi Randolph eliyle işaret ederek.

"Pekala...tamam. Ama paraya ihtiyacınız olacak."

"Bende para var," dedi Scott.

Buna izin vermeli miydi? Rennie durumu hızla gözden geçirdi. Babası herhalde dondurma ya da kola alması için para vermişti, ama kedi mamasını hesaba katmış olamazdı. Yine de bunun ne zararı olabilirdi ki?

"Pekala," dedi bir dakika sonra. "Kutulardaki kuru mamalardan alsanız daha iyi olur. Onlar daha uzun süre dayanıyor."

"Bakkalda neler olduğuna bakarım," dedi Scott ciddi bir sesle.

Rennie iki çocuğun aceleyle uzaklaşmalarını izlerken, Connor'un küçüklüğünün canlı bir örneğini gördüğü duygusuna kapıldı. Herhalde küçükken tıpkı oğlu gibiydi. Connor'u düşünürken içine yayılan sıcaklık, onun bir gün önceki soğuk tavrını hatırlayın-

ca hemen kayboldu. Duygusal davranmamalıydı. Evet, Scott sıradan bir çocuk değildi, ama Connor Blackstone, katılığıyla, bambaşka bir konuydu.

Günün geri kalan kısmı beklenmedik misafirlerinin yarattığı heyecanla geçti. Scott ve Randolph bir kutu mama ile döndüklerinde, Rennie hemen tabak olarak kullanılabilecek bir şeyler arandı. Bu sorunu, bitki besinlerini getirmek için kullandığı plastik kahve kapağını veren Mr. Steele çözdü.

"Susamış da olabilir," diye seslendi Callie Burgess.

Çocuklar yandaki inşaat alanına gittiler ve işçilerden biri bıçağıyla kola kutusunu kedinin yetişebileceği yükseklikte kesti. Musluktan su doldurup koşarak geri geldiler.

Bir tabak dolusu mama ve suya rağmen insanların ilgisinden ürken kedi, panik içinde barakanın arkasındaki uzun ağaçların arkasına kaçtı.

"Onu yalnız bırakalım," diye önerdi Mr. Steele. "Kendi işimize dönüp onunla ilgilenmezsek geri gelip mamasını yiyeceğinden eminim."

Ürkmüş hayvanın peşinden, "Pisi, pisi," diye koşmakta olan Donald'ı ikna etmekte güçlük çektiler. Ancak Callie masal anlatacağını söyleyerek çocuğu oradan uzaklaştırdı. Donald hemen büyükannesinin yanına oturup masal dinlemeye koyuldu.

"Miss Tate."

Rennie, Scott'un yaklaştığını duymadığı için başını hayretle kaldırdı.

"Bakın, Miss Tate."

Rennie onun bakışlarını takip etti. Sıska kedi fidanların arasından yavaş ve temkinli adımlarla yiyeceklerin yanına gidip büyük bir açlıkla yemeye koyulmuştu. Rennie bakışlarını Scott'a çevirdiğinde onun ilk defa kendisine gülümsemekte olduğunu gördü.

"Çok iyi bir iş yaptın, Scott."

Randolph da yanlarına gelince üçü birlikte kedinin yemek yiyişini izlediler. Rennie aniden kaşlarını çattı, daha dikkatli baktı ve içini çekti. "Hay, allah."

Oğlanlar yüzlerinde soru dolu bir ifadeyle ona baktılar.

"Kedi erkek değil, çocuklar, dişi." Alçak sesle Callie'ye seslendi. "Callie, kediye dikkatle baktın mı?"

Yaşlı kadın başını salladıktan sonra şapkasının altından Rennie'ye gülümsedi. "Ben de ne zaman fark edeceksin diye bekliyordum."

"Hay, allah," diye tekrarladı Rennie başını iki yana sallayarak.

"Yaa. Zavallı yavrucağın bebekleri olacak," dedi Callie.

"Hey, bu harika!" diye bağırdı Randolph.

Öğle yemeği için çalışmalarına ara verenlerin pek çoğu geri dönmüştü. Akşam üzeri gençler belediye havuzuna gittiler. Diğerleri de, Mr. Steele'nin bahçesini düzenleyişini seyrettiler. Mr. Steele çalışırken, aynı zamanda ne yapmakta olduğunu anlatıyordu. Yeteri kadar çalıştığına karar verdikten sonra büyük çantasından çıkardığı kurabiyeleri dağıttı. Rennie'ye de o sabah pişirdiği bir somun ekmeği getirmişti.

"Erken kalkma alışkanlığından vazgeçemiyorum."

Rennie çocuklara Mr. Steele'nin yıllar önce fırın-

cılık yaptığını ve kendisinin yandaki binaya gidip ondan ekmek aldığını söyledi. "O zamanlar sizin yaşlarınızdaydım," diye anlattı.

Gitme zamanı geldiğinde Scott ve Randolph kedinin tabağını doldurup suyunu değiştirdiler. Tüm bahçıvanlar bahçeyi terk ettiğinde, geride sadece Rennie ve Scott kalmıştı.

Rennie sokağa sapan her arabanın mavi Lexus ya da Scott'un büyükbabasının kamyoneti olmasını bekliyordu, ama her ikisi de görünürde yoktu. Rennie sık sık saatine bakıyordu.

"Seni kim alacaktı, Scott?"

Oğlan kaşlarını çattı. "Emin değilim. Ama babamın evinin nerede olduğunu biliyorum. Yürüyebilirim."

Rennie onun "evimiz" yerine "babamın evi" demesinden etkilenmişti. Herhalde orayı hala kendi evi olarak göremiyordu.

"Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Rennie. "Eğer bir karışıklık olmuşsa, evde kimseyi bulamayabilirsin. Herhalde bir yanlış anlaşma olmuştur. İstersen benim evime gidelim." Connor Blackstone'nin evinde kimse olmaması çok da olası değildi. Herhalde evde mutlaka bir hizmetçi ya da kahya vardır, diye düşündü Rennie. Yine de oğlan evde yalnızlık çekiyor olmalıydı, Rennie'nin teklifi karşısında gözleri parlamıştı.

"Sen Pete'yi getir. Kimsenin meraklanmayacağından eminim. Benimle olduğunu tahmin edeceklerdir."

"Pekala," dedi Scott. Pete'yi kucağına alarak Rennie'nin yanına oturdu. "Çok kirlenmiş," dedi bir kolunu Pete'ye dolarken.

"Haklısın. Eve gittiğimizde onu yıkamak ister misin?"

Scott başını hızla ona çevirdi. "Gerçekten mi?"

Rennie sola saptı. "Banyoya gerçekten ihtiyacı var."

Mavi Lexus bir saat sonra Rennie'nin evinin önünde durduğunda, Scott banyo işleminin yarısındaydı ve kendisi de en az Pete kadar ıslanmıştı. Rennie kot şort, bol tişört ve sandaletlerini giymiş, küçücük mutfağında çalışıyor ve arada sırada banyo operasyonunu kontrol ediyordu. Arabayı gördüğünde kalbi hızla atmaya başlamıştı. Panik içinde Scott'u eve çağırmanın o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Connor'a ne diyecekti? Zaten bir gün Connor onu denetimsizlikle suçlamış ve gergin ayrılmışlardı. Mantarları kesmeyi bırakıp ellerini havluya kuruladı ve dışarı çıktı.

Connor'u görür görmez onun kendisinden daha gergin olduğunu hemen anladı. Üzerinde hala takım elbisesi vardı, ama gömleğini çıkartıp kıravatını gevşetmişti. Hızla Rennie'nin yanına geldi.

"Rennie, Scott..."

"Burada ve çok meşgul," diye açıkladı Rennie. Connor'un geniş omuzlarının gevşediğini fark etti.

"Onu yanından ayırmayacağından emindim," dedi aceleyle. "Aslında çok endişelenmedim. Sadece babamla aramızda bir yanlış anlaşma olmuş. Ben Scott'u onun alacağını sanıyordum."

"Evin köşesini döner dönmez onu bulabilirsin."

Rennie onunla birlikte küçük çakıl taşlı alana gittiğinde Scott'un fırçaladığı Pete mutsuz bir halde köpüklü suyla dolu teknenin ortasında oturmaktaydı.

"Selam, Baba!" diye seslendi Scott mutlulukla. "Bu köpeğin gerçekten banyoya ihtiyacı vardı. Onu şimdi hortumla durulayacağım."

"Şuradaki onun havlusu," diye gösterdi Rennie.

"Tamam. Hey, Baba, ödün koptu, değil mi?" dedi Scott neşeli bir sesle.

Connor, Rennie'ye hızlı bir bakış fırlattı. "Korkarım öyle, evlat."

Rennie ona yakın olmaya dayanamayacağını hissederek birkaç adım uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedi Connor ona içini eriten bir gülümsemeyle bakarak.

"Önemli değil. Scott'un benimle birlikte eve gelmesine çok sevindim," diye mırıldandı Rennie.

"Ondan bahsetmiyordum." Connor başını iki yana salladı. "Kızın biri Scott'un kafasına yumruk indirdi diye dün senin üzerine çok geldim. Eğer başına gelecek en kötü şey..."

"Ben unuttum bile. Sen de öyle yap."

Scott'tan uzaklaştılar. "Çok aptalca davrandım," diye konuşmaya devam etti Connor ensesini sıvazlayarak, "Oğlum için en iyi olanı bildiğim konusunda fiyarak, "Oğlum için en iyi olanı bildiğim konusunda filan."

"Bu konuda endişelenmen gereksiz," dedi Rennie. "Scott harika bir çocuk ve sen iyi bir babasın. Yaz bittiğinde ondan ayrılmakta güçlük çekeceksin ve aynı zamanda kendinle gurur duyacaksın."

"Yaz bittiğinde mi?" Kaşlarını çatınca mavi gözleri hafifçe kısıldı. "Yaz sonunda ayrılmıyoruz. Scott'un velayetini aldım. Benimle kalacak."

Rennie şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ah, özür dilerim. Düşündüm ki... yani sandım ki..."

Connor bakışlarını uzaklaştırdı. "Aslında bunun çok büyük bir sorumluluk olduğunu yeni fark ediyorum. Onun benimle kalmasını gerçekten çok istiyorum, ama sanki yetersiz bir babaymışım gibi hissediyorum."

"Bence çok iyisin," dedi Rennie yumuşak bir sesle. "Sadece rahatla ve oğlunla birlikte olmanın tadını çıkar."

Mavi gözler sanki bir cevap bulmayı umarcasına Rennie'nin yüzünde dolaştı. Rennie tam bu bakışın içini erittiğini düşünürken, arkadan bir çığlık geldi. Connor ve Rennie hızla arkalarına döndüklerinde Scott havluyu köpeğin gövdesine dolamıştı bile.

"Beni sırılsıklam etti," diye açıkladı Scott.

"Çok iyi iş başardın," dedi Rennie gülerek. "Seni daimi köpek yıkayıcım olarak işe alıyorum."

"İşin bittiğine göre," dedi Connor, "Artık Miss Tate'yi yalnız bıraksak iyi olur."

Scott şaşkın bir ifadeyle köpeğe sarıldığında, bakışları babasıyla Rennie arasında gidip geliyordu. "Ama ben yemeğe davetliyim, Baba! Miss Tate kalabileceğimi söyledi."

Rennie bakışlarını kendisine çeviren Connor'un hafifçe kızardığını gördü. "Gerçekten çok naziksin, Rennie. Belki başka zaman..."

"Hayır, şimdi," diye ısrar etti Rennie. "Davetim hala geçerli. Ayrıca sen de davetlisin." Kelimeler ağzın-

dan çıkar çıkmaz içinden bir türlü atamadığı o kararsızlık duygusu yeniden canlandı. Ardından hızla, "Tabii, başka planlarınız yoksa," diye ekledi. Gözünün önünde zarif bir restoran ve Connor'un koluna girmiş şık bir kadının görüntüsü belirdi.

"Hey, müthiş! Kalabilir miyiz, Baba?"

Connor'un bakışları kararsızdı. "Eğer sana engel olmayacaksak, bu bizi çok mutlu eder."

"Harika!" diye bağırdı Scott.

"O zaman Pete'yi kuruması için yürüyüşe çıkartsan iyi olur," dedi Rennie. "Bloğun etrafında bir tur atmanız yeterli olacaktır. Eğer ihtiyacın olursa, tasması burada."

"Ben nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Connor.

Rennie bir an ikisinin daracık mutfakta birbirlerine sürtünerek çalışmalarını gözünün önüne getirdi. "Sen de yürüyüşe katılabilirsin," dedi çabucak. "Scott'un sana anlatacak çok şeyi var."

Rennie'ye yarı merak, yarı isteksizlik dolu bir bakış fırlattıktan sonra oğlunun yanına gitti. Rennie onların ortalarında ıslak köpekle yürüyüşe çıkmalarını izlerken oğlanın heyecanla o gün olanları anlatmaya koyulduğunu duydu. "Randolph ve ben bu kediyi bulduk, tamam mı... Randolph şu tanıştığım çocuk..."

Rennie eve dönüp sebzeli makarna için sebzeleri doğramaya başladı. Sonra duvara monte masanın kanatlarını açtı ve üzerine üç kişilik servis koydu. Bütün bu hazırlıkları *onun* için yapıyor olmanın getirdiği heyecan son derece garip ve yabancı bir duyguydu.

Yemeğe oturduklarında küçük kira evinde Connor'un ne kadar rahat göründüğünü düşünerek şaşırdı. En lüks restoranlara ve mükemmel servislere alışkın olduğundan emindi. Yine de burada mutlu görünüyordu.

Scott ise duygularını daha rahat dile getiriyordu. "Burası harika bir ev, değil mi, Baba?"

"Ben de olsam "harika" kelimesini seçerdim. Üstelik Miss Tate'ye de çok yakışıyor, değil mi?"

"Şu Miss Tate resmiyetine bir son verebilir miyiz?"

Connor'un kaşları kalktı. "Ama sen bir öğretmensin. Öğretmenlere de saygı göstermek gerek."

"Evimdeyken öğretmen değilim."

"O zaman size babam gibi Rennie diyebilir miyim?"

"Sadece yalnızken," diye cevap verdi Connor. "Bunu sakın unutma."

Scott sırıttı, bu gizliliğin hoşuna gittiği belliydi. Connor, Rennie'ye alaycı bir ciddiyetle, "Scott başına ne gibi belalar açtı bugün?" diye sordu.

"Hiç bela açmadı. Sana olanları anlatmış olmalı. Kedi kurtarma operasyonuna katıldı. Ayrıca, bahçesini de çok güzel düzenliyor."

"Mr. Steele kurabiye getirdi," diye anlattı Scott. "Hem biliyor musun? Onları kendisi yapmış."

"Bu ekmek de onun eseri," dedi Rennie başıyla sepetin içindeki altın renkli dilimleri işaret ederken. "Mr. Steele eski fırını işletiyordu. O zamanlar çok çalışan bir fırındı."

"Hatırlıyorum," dedi Connor. "Ya sen?" Bakışların-

daki yoğunluk Rennie'nin dikkatini toparlamasını engelleyecek kadar etkileyiciydi. Rennie'ye olan ilgisi sadece Scott'la olan ilişkisinden kaynaklanıyordu. Aslında babalığı yeni öğreniyordu, tahmin bile edemediği sorumluluklar üstleniyordu ve Rennie'nin kendisine yardımcı olabileceğini düşünmüş olmalıydı.

"Elbette," diye cevap verdi Rennie dilinin dolaştığını hissederek. "Bizim semtin merkezi sayılırdı. Orada tanıdığımız bir sürü insan çalışıyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Daha büyük bir fırın zinciri orayı satın aldı. İşlerine yarayacak tüm malzemeleri aldıktan sonra fırını kapattılar. Çok eski bir hikaye. Artık şehir dışında toplu üretim yapan bir fırının ekmeklerini yemek zorundayız. Tabii, arada sırada Mr. Steele'nin bize ekmek yaptığı şanslı günleri saymazsak."

Connor bir dilim ekmek daha aldı. "Mr. Steele'nin gerçek bir sanatçı olduğunu görebiliyorum. Sen de öylesin. Yemek harikaydı."

Rennie yanaklarının kızardığını hissederek başını tabağına eğdi.

Yemekleri bittiğinde Connor ona yardım etmek konusunda ısrarlıydı.

"Hiç gerek yok. Daha sonra halledebilirim."

"Duymak bile istemiyorum. Yıkamayı mı kurulamayı mı tercih edersin?"

Rennie onun daha önce hiç bulaşık yıkamamış olduğundan emindi, başını iki yana sallayarak havluyu uzattı.

"Peki ya Scott? O da en az benim kadar yemek ye-

di." Bunları söylerken parlayan mavi gözler sanki hafızasına iyice yerleştirmek ister gibi Rennie'nin yüzünü inceliyordu.

"Scott'a verebileceğim başka bir iş var." Oğlana bir fırça uzattı.

"Oh, harika! Hadi, Pete." Scott ve Pete kanepenin üzerine çıkıp tarama işlemine başladılar.

Birkaç dakika boyunca Rennie tüm dikkatini bulaşıklara verdi. Connor'un yakınlığının fazlasıyla farkındaydı. Ayrıca, nasıl göründüğünün de farkındaydı. Üzerine daha hoş bir şeyler giymediği için pişman oldu. Connor gösterişli kadınlara alışkın olmalıydı.

"Son derece büyüleyici göründüğünün farkında mısın?" dedi Connor aniden.

Rennie arkasına döndü. "Düşüncelerimi mi okuyordun? Tam daha... ah, her neyse."

"Senin gibi kadınlara alışkın değilim." Bakışları hala Rennie'nin üzerindeydi.

Rennie düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Elbette onun gibi kadınlara alışkın olmazdı. Rennie, onun için sadece bir yenilikti.

"Bana kendinden bahset," dedi Connor bardaklardan birini parlatırken. "South Street'i ve civarını yakından tanıdığını söylemiştin."

"Orada büyüdüm." Rennie ellerini tekrar sabunlu suya daldırdı. "Annem ve babam öğretmendiler ve hatırladığım kadarıyla evimiz her zaman doluydu. Komşularımızdan problemi olanlar hep bize gelirdi."

"Hala oradalar mı?"

"Hayır, West Coast'a taşındılar. Seattle'de bir ablam var. Benim de onlarla gitmemi istediler, ama o sı-

rada okuldaki işe yeni başlamıştım ve sanırım burayı, Palmer City'yi seviyorum. Sadece eski yerleşim yerlerine olanlar beni üzüyor."

"Evet, ama orada değişiklikler yapıyorsun."

"Sadece küçük değişiklikler."

Connor konuyu değiştirdi. "Aslında, ben uzun yıllar Palmer City'de değildim. Yani burada yaşamıyordum."

"Neredeydin?"

"Ah, değişik yerlerde. Üniversite yıllarında burada değildim. Sonra bir süre California'da ve Arizona'da kaldım. Oralarda inşaat sektörü çok gelişmiş. Ama annem öldükten sonra babam emekli olmaya karar verince, artık eve dönmenin zamanı geldiğini düşündüm. Sonra aklıma Berkeley Street'teki evleri restore ettirip orada yaşama fikri geldi. Aslında babam hiçbir zaman emekli olmadı. Sadece büyük bir işi tek kişilik operasyona indirdi, o kadar."

"Bana bahçelerle uğraşmayı ne kadar sevdiğini anlattı."

Çalışmaya devam ederken sohbetlerini sürdürdüler. Connor evliliğinden hiç bahsetmiyordu. Rennie son tabağı da yıkadıktan sonra oturma odasına baktı ve dikkatini çekmek için Connor'un omzuna dokundu. Pete ve Scott kanepede son derece rahat bir uykuya dalmışlardı.

Connor kolunu onun beline doladı ve manzarayı birlikte seyrettiler. Rennie başının dönmesine rağmen hiç kıpırdamamaya çalışıyordu.

"Dışarıda oturabilir miyiz?" diye sordu Connor alçak sesle. Başıyla arka bahçeye açılan kapıyı işaret etmişti.

Rennie başıyla onaylayınca birlikte dışarı çıktılar. Beyaz çiçekler karanlıkta yumuşak bir parıltı yayıyorlardı.

"Burası benim beyaz bahçem," diye açıkladı Rennie. "Günün büyük bir bölümünde burada olmadığım için, geceleri keyfini çıkartabileceğim bir şey olsun istedim. Onun için de sadece beyaz çiçekler ektim. Burada sık sık otururum." Tahta sıraya yan yana oturdular.

"Müthiş bir fikir. Babama bundan bahsedeceğim."

"Oh, bu haber onun için şaşırtıcı olmayacaktır. Eminim, o da böyle bahçeler yapmıştır."

Bir süre hiç konuşmadan gecenin yumuşak seslerini dinlediler. Uzakta çalışan bir klimanın sesi geldi.

"Bana o kadar da sıcak gelmedi," dedi Connor.

"Mrs. Bridgewater, ev sahibem, şu büyük evde oturuyor. Herhalde sıcak günlere hazırlık yapmak için klimasını deniyordur. Aletin çıkardığı sese bakılırsa, tamir etmem için bugün yarın beni çağıracak demektir."

"Dalga geçiyorsun!"

Rennie üzerinde dolaşan meraklı bakışları hissedebiliyordu. "Elbette. Tamir işlerinde çok başarılıyım ve marangozluktan da biraz anlarım. Bu yüzden ev sahibem kirada epey indirim yaptı."

Connor hala ona bakıyordu. "Sen çok şaşırtıcı bir kadınsın."

Rennie'nin gözünde tekrar şık kadınlar canlandı. "Aslında yetiştiriliş tarzıma bakarsan, o kadar da şaşır-

tıcı sayılmam. Ailem 'kendi işini kendin gör' prensibini uygulardı."

"Bu son derece yararlı bir uygulama."

"Evet, öyle." Ama Rennie bazen bir an için bile olsa yaslanabileceği birilerinin ihtiyacını hissediyordu.

"İçeride Scott'un uyuyuşunu seyrederken ne düşündüm, biliyor musun?" diye sordu Connor.

"Tahmin edebiliyorum. Herhalde baba olmanın ne kadar müthiş bir şey olduğunu düşündün."

"Belki bilinçaltım böyle düşünmüş olabilir. Ama aklımdan asıl geçen Lisa'nın, karımın, onu nasıl olup da yanında istemediğiydi."

Rennie başını ona çevirdi. "Ah, hayır. Buna inanamam."

"Korkarım, doğru. Aslında ondan çok kendimi suçluyorum çünkü çok çalışıp her ikisini de ihmal ediyordum. Ah, tabii Noel'lerde babam ve annemle bir araya gelmeyi hiç ihmal etmiyordum, ama Lisa o toplantılardan nefret ederdi. Sanırım, birbirimize göre değildik. Boşandıktan sonra da kendimi daha çok işe verip Scott'un emin ellerde olduğunu düşünerek avunuyordum. Ama içimde bir şeyler gerçeğin farklı olduğunu söylüyordu. Özel okullar ve dadılarla büyüdü, ama gerçek sevgiyi hiç tatmadı. Gerçek bir ailesi olmadı. Onu yazları ailemin yanına getiriyordum, ama bunu sadece kendimi suçlu hissettiğim için yapıyordum."

"Şimdi yanında olduğuna göre artık kendini suçlu hissetmemelisin. Bu taze bir başlangıç. Karın ya da eski karın çocuğun velayetini istediğinde sana karşı çıkmadı mı?"

Connor başını iki yana salladı. "Artık yeni bir kocası ve hayatı var. Aslında çok kötü bir anne değildi, ama Scott'u galiba bazı kadınlar anne olmak için yaratılmamıştır."

Rennie bir an hiç tanımadığı Lisa'yı ve onun neler kaçırdığını düşündü.

"Hey, bir fikrim var," dedi Connor. "Bu hafta sonu deniz kenarına gidelim. Üçümüz, ve tabii, Pete. Gull Island plajına gidip güzel bir gün geçiririz. Öğle yemeğini ben getiririm. Sıra bende."

Rennie ilk başta cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı. Sonra sesinin sakin çıkmasına çalışarak, "Emin misin?" diye sordu. "Yani gerçekten istiyor musun?"

"Her şeyden çok." Connor ona doğru uzandı. "Ne dersiniz, Miss Tate?" Rennie cevap vermeye fırsat bulamadan dudaklarını onunkilere bastırdı. Rennie vücuduna dolanan kolların temasıyla rahatladı, ama öpüşmenin yol açtığı titremeye engel olamıyordu. Ancak öpüşmeleri ilkinden farklıydı. Bu sefer acele ve ani değil, daha derin ve arzuluydu. Connor Blackstone gibi bir adamla pazarlık etmeye nasıl kalkışmıştı? Bu ilişkinin tek taraflı olması kaçınılmazdı. Nereye kadar sürebilirdi ve sonunda kimin canı yanacaktı? Yine de kendini öpüşmenin sıcaklığına bırakıp ateşli bir şekilde karşılık verirken kalbinin cevabını duyuyordu...

Önemli değil. Önemli değil.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün sıcaklık otuz derecenin üstüne çıktı. Rennie bahçeye kedinin yemeği ve suyu için iki kap götürmüştü. Çocuklar kapların boşalıp boşalmadığını sık sık kontrol ediyorlardı. Yanında boya ve fırçalar getirmiş olan Mr. Steele, o günlük ekme ve sulama işlerini tamamlayınca çocukların da yardımıyla barakayı boyamaya başladı.

Öğleden sonra Teddy Pohl koşarak Rennie'nin yanına geldi. "Miss Tate gelin bakın Mr. Steele neler yaptı!"

Rennie onu barakanın köşesine kadar takip ettikten sonra sessiz bir hayranlık içinde olduğu yerde kalakaldı. Baraka kırmızıya boyanmıştı ve boya kuruduktan sonra Mr. Steele beyaz boyayla bir pencere resimlemişti. Ama bu sıradan bir pencere değildi, arkasından bir at başı dışarı taşmıştı. At henüz tamamlanmamıştı. "Mr. Steele! Harika olmuş!" diye bağırdı. "Buranın gerçek bir çiftlik görünümünü alması için böyle bir şeye ihtiyacımız vardı."

"Bitirmem için gerekli olan renkler yanımda yok," dedi Mr. Steele alçak gönüllülükle. "Yarın getiririm."

"Bu kadar çok yeteneğiniz olduğunu hayal bile edemezdim. Randolph, büyükanneni çağır da o da baksın."

Randolph koşarak yanlarından ayrıldı, ama bir an sonra korku dolu çığlıkları duyuldu. "Miss Tate, Miss Tate, çabuk buraya gelin."

Rennie hızla onların yanına gittiğinde Callie'yi yerde yatar buldu. Şapkası savrulmuş, mendilini eliyle sımsıkı kavramıştı.

"Büyükanne!" diye bağırdı Randolph.

"Tamam, çocuğum, iyiyim," dedi Callie zayıf bir sesle. "Sadece bir an için dengemi kaybettim."

"Randolph, Mr. Steele'ye buraya gelmesini söyle," dedi Rennie yaşlı kadının oturur pozisyona gelmesine yardımcı olurken. "Güneşin altında çok uzun süre kaldın, Callie. Şimdi hiç kıpırdamadan otur."

Mr. Steele heyecan içinde yanlarına geldiğinde, Rennie ona durumu açıkladı. "Onu yan bloktaki kliniğe götüreceğim. Randolph, sen de benimle gel. Mr. Steele, biz dönene kadar küçük Donald ile ilgilenebilir misiniz? Diğerleri başlarının çaresine bakabilir. Becky size yardımcı olacaktır. Scott'a da Pete'ye göz kulak olmasını söyleyin."

Büyükannesini o anda gören Donald, bağırarak ağlamaya başladı. Becky onun arkasından gelerek yatıştırmak için bir şeyler mırıldandı. Sonra onu kucağına alıp barakanın yanına götürdü ve eline bir fırça tutuşturdu.

Mr. Steele ve Rennie Callie'yi kamyonete götürürlerken, yaşlı kadın, "Benim hiçbir şeyim yok," diye itiraz ediyordu.

"Olmadığından eminim," dedi Rennie. "Ama yine de Dr. Gomez'in seni muayene etmesini istiyorum. Atla, Randolph." Rennie onun en az Donald kadar korkmuş olduğunu biliyordu, ama daha olgun olduğu için büyükannesinin yanında kalmasının onu rahatlatacağının farkındaydı.

İki yıldır açık olan klinik vatandaşların katkıları, hükümet yardımı ve belediyenin gelirlerinden oluşan çok küçük bir bütçeyle çalışmaktaydı. Herkesin Daisy dediği Marguerita Gomez, Rennie'nin liseden sınıf arkadaşıydı. Callie'yi hemen muayene odasına alınca Rennie, Randolph ile birlikte dışarıda bekledi.

Dr. Gomez birkaç dakika sonra yanlarına geldi. "Mrs. Burgess'in durumu iyi," dedi neşeyle. "Biraz tansiyonu yükselmiş. Birkaç tane ilaç vereceğim. Rahatsızlığının nedeninin güneşin altında fazla kalması olduğundan eminim."

Callie pamuklu elbisesini ve hasır şapkasını düzelterek odadan çıktı. "Size hemen söyleyim, o bahçede çalışmayı bırakmaya hiç niyetim yok."

Daisy Gomez, Rennie'ye yardım istercesine baktı. "Rennie, onun gölgede çalışabileceği bir yer var mı?"

"Bir şeyler ayarlarız," dedi Rennie.

Akşam üzeri eve döndüğünde bir zamanlar ahır olarak inşa edilip, şimdi Mrs. Bridgewater'in antika Cadillac'ının durduğu garaja gitti.

"Sen misin, Rennie? Ne arıyorsun orada?" Şimdi yaşamakta olduğu evde doğan Mrs. Bridgewater, yetmiş dokuz yaşında birisi için oldukça dinçti ve hala markete bile giderken saçına file, ellerine beyaz eldiven takmayı ihmal etmezdi.

"Daha önce burada tahta bir bahçe sandalyesi gördüğümden eminim," dedi Rennie alnına düşen saçları üfleyerek. "Arkasında şemsiye takmak için yuva olanlardan."

"Oh, evet. Onu rahmetli kocam, Mr. Bridgewater kullanırdı. Buralarda bir yerde olmalı. Niye istiyorsun?"

"Eğer sandalyeyle duygusal bir bağlantınız yoksa, onu sizden satın almak istiyorum." Rennie, Callie'ye olanları anlatmaya koyuldu.

"Onu sana hediye etmek isterim. Hey, dikiş makinesinin arkasında duran o değil mi? Şemsiyesi de oralarda bir yerlerde olmalı. Bekle, sana yardım edeyim."

Eşyaları ite çeke sandalyeyi çıkardılar. "Hiç fena görünmüyor," dedi Rennie. "Ben şimdi onu güzelce temizlerim."

Plastik eldivenlerini hemen eline geçiren Mrs. Bridgewater sandalyenin temizlenmesine yardım etmek konusunda ısrarlıydı. Birkaç dakika sonra şemsiyesini de yerleştirdikleri eski sandalye pırıl pırıl olmuştu.

"Harika!" dedi Rennie. "Bunu gelir verginizden bağış olarak düşün, Mrs. Bridgewater."

Yaşlı kadın neşeyle güldü. "Harika fikir." Başını dikleştirip arkaya attı. "Senin telefonun mu çalıyor?"

Rennie ellerini şortuna silerek hızla içeri koştu ve ahizeyi kaldırdı.

"Merhaba. Evde olmadığını düşünmeye başlamıştım."

Rennie bir anda ağzının kurumaya başladığını,

bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti ve sandalyeye oturdu.

"Dışarıdaydım. Mrs. Bridgewater ile sandalye ve şemsiye temizliyorduk."

"Yağmurda dışarıda oturmayı mı planlıyordunuz?" Alaycı sesi Rennie'nin içini ısıttı. Rennie sanki ona daha yakın olacakmışçasına ahizeyi kendisine daha yaklaştırdı. "Saçmalama. O bir güneş sandalyesi."

"Bunun arkasında uzun bir hikaye var gibi geliyor, ama şu anda sana cumartesi gününe daha çok uzun zaman olduğunu söylemek istedim."

"Yarın değil öbür gün!"

"Evet, ışık yılı kadar uzak."

Bir an Rennie de onunla aynı fikirde olduğunu düşündü. "Bir de bakacaksın, cumartesi oluvermiş," dedi söylediklerine kendi de inanmadan.

"Belki. Ama bu akşam da yemek yesek hiç fena olmaz, değil mi?"

"Bu akşam mı?"

"Hemen."

"Oh, ama ben..." Rennie bahçenin çamuru, garajın tozu toprağı bulaşmış giysilerine baktı. "Henüz yıkanıp üstümü değiştirmeye fırsat bulamadım."

"Şık bir yere gidecek değiliz. Montgomery House idare eder. Güzel görünmek için yüzünü yıkaman yeterli olacaktır. Bir saat sonra seni alırım. Hatta yarım saat bile olabilir. Şu anda eyaletin biraz kuzeyindeyim."

"Arabadan mı arıyorsun? Aman tanrım! Becerebileceğimi sanmıyorum..."

Hat kesildi. Rennie bir an boş gözlerle ahizeye

baktı. Sonra yerinden fırlayıp hızla duşa girdi. On dakika sonra elinde saç kurutma makinesiyle gardırobunu gözden geçiriyordu. Montgomery House Connor için şık bir yer olmayabilirdi, ama Rennie oraya daha önce hiç gitmemişti. Eskiden Yunanlılar'ın kulübü olan, şehir dışındaki bina restorana dönüştürülmüştü. Yeşil çimenlerin ve ağaçların arkasından görülen ön cephesi sütunluydu. Rennie içini hiç görmediği halde gözünün önüne koyu cilalı parkeler, beyaz keten örtüler ve ciddi görünümlü garsonlar geliyordu.

Kısa siyah saçlarını fırçayla düzene soktuktan sonra gardırobunun uzak bir köşesinde asılı duran beyaz elbiseyi giymeye karar verdi. Elbiseyi evli olan ablası Estelle bir sene önce kocasıyla gittikleri Meksika'dan göndermişti. Belde daralan, etekleri volanlı elbisenin yakası da fırfırlıydı.

Birkaç dakika sonra aynada kendine bakarken kalbi hızla atıyordu. Connor onu görünce ne diyecekti? Yoksa giyinme işini fazla mı abartmıştı? Connor Blackstone gibi bir adamla yaşayacağı ilişkinin nasıl bir geleceği olabilirdi?

Rennie aynanın karşısında dudaklarını ısırarak kendine bakarken, kapı çalındı.

Connor lacivert ceketi ve gri pantolonuyla Rennie'nin hatırladığından da yakışıklıydı. Rennie'nin üzerinde dolaşan bakışlarında şaşkınlık okunuyordu.

"Kusura bakmayın. Yanlış yere geldim galiba. Klimaları tamir eden, marangozluk yapan öğretmen Miss Tate'yi arıyordum."

Rennie bakışlarını ondan ayırmadan iki elini bir-

den uzattı. "Doğru yere geldiniz. Bu sadece değişik bir Miss Tate."

"Öyle olmalı," dedi Connor ellerini tutarken. "Benim tanıdığım Miss Tate on beş yaşında. Siz de bu elbisenizle en çok o yaşta görünüyorsunuz."

"Aman tanrım," Rennie endişeyle kaşlarını çattı. "Ben.."

"Sevgili, Rennie," dedi Connor gülümseyerek. "Ne kadar çok endişeleniyorsun. Tanıdığım kadınların pek çoğu böyle görünebilmek için kendilerini parçalarlar. Bu Meksika'dan, değil mi?"

"Evet. Ablam göndermişti. Düğün elbisesi olduğunu söylemişti. Yani galiba öyleymiş. Yani... tabii... mutlaka öyle olması gerekmez." Rennie kıpkırmızı kesildi.

Connor'un gözlerinde keyifli pırıltılar vardı. "Artık hazır mıyız?"

Rennie güçlükle yutkunup başını salladı.

Montgomery House'ye daha önce hiç gitmediği halde tahminlerinde yanılmamıştı. Koyu cilalı parkeler, kolalı keten örtüler, zarif mumlarla aydınlatılan masalar, taze çiçekler ve beyaz ceketli garsonlar tam hayal ettiği gibiydi. Baş garson Connor'a adıyla hitap edip her zamanki masasını ayırdıklarını söyledi ve Rennie'ye döndü. "İyi geceler, Hanımefendi."

Otururlarken sadece birkaç masanın dolu olduğunu gören Rennie, "Biraz erken mi geldik?" diye fısıldadı.

"Haklısın. Ben biraz heyecanlı olduğum için erken geldik. İstediğim şeyi beklemeye asla dayanamam." Göz göze geldiler ve öyle kaldılar.

"Garson mönülerle gelince Connor, "Sanırım başlamak için şarap iyi olur," dedi. "Sen ne dersin?" Rennie hiçbir şey söylemeden başıyla onaylayınca şarap listesinden seçimini yaptı. "Hadi," dedi garson gittikten sonra, "Şu sandalyeyle şemsiye meselesini anlat bakalım. Cumartesi sahilde kullanmak için mi?"

Rennie bir kahkaha attı. Kendini hala rahat hissetmediği için gülüşü gergindi. "Hayır, tabii ki. Randolph'un büyükannesi Callie Burgess'e vereceğim."

Rennie o gün olanları anlattıktan sonra, Mrs. Bridgewater'in sandalyeyi gelir vergisinden düşürme fikrine çok beğendiğini ekledi.

Connor başını arkaya atıp kahkahalarla gülerken garson elinde şampanya ve buz kovasıyla masalarına gelmişti. "Yeni vergi döneminde böyle ilginç önerilerde bulunman için seni işe alabilir miyim?"

Rennie gülümsedi. Garson bardaklarını doldurduktan sonra çekilmişti. Connor bardağını kaldırdı. "Yeni arkadaşların şerefine," dedi alçak sesle.

"Yeni arkadaşlara," diye mırıldandı Rennie. Bir yudum aldıktan sonra bardağını masaya bıraktı. "Scott bu akşam ne yapıyor?"

"Babamla birlikte Burger King'e gidip video seyredecekler."

Bir an için Rennie, Connor ile aynı şeyi yapıyor olmayı diledi. Montgomery House eski, güzel ve zarifti, ama Rennie kendini oraya ait hissedemiyordu.

"Kafandakileri hemen unut," dedi Connor gülümseyerek. "Bu odadaki en güzel kadın sensin, bunu sakın aklından çıkarma."

"Sen düşüncelerimi mi okuyorsun?" dedi Rennie

gerçek bir şaşkınlıkla. Connor ne tür bir çevrede yaşıyor olursa olsun, birlikteyken kendilerine ait bir dünya kurabilirlerdi. Connor uzanarak Rennie'nin masanın üzerinde duran elini sıkıca kavradı.

"Connor! Hayatım!" Masalarına yaklaşan kadının kendisinden önce pahalı kokusunu fark etmişlerdi.

"Jilly, merhaba," dedi Connor hafifçe doğrularak.

"Oh, otur, lütfen. Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Şarabınızın keyfini çıkartın." Rennie kendisine fırlatılan bakışa zayıf bir gülümseme ile karşılık verdi.

"Jillian Brooks, Rennie Tate," dedi Connor.

"Oh, demek siz harika Miss Tate'siniz." Uzun boylu ve sarışın Jillian Brooks ince uzun bacaklarını ortaya çıkarann beyaz mini etek ve uzun siyah bir ceket giymişti. Rennie şaşırmıştı. "Harika biri olduğumu sanmıyorum."

"Saçma. Sizi tanımam gerekirdi. Hepimiz gazetede resminizi gördük. Demek şimdi de zalim arsa sahibiyle birlikte yemek yiyorsunuz."

"Ben son derece uygar bir adamım, Jilly," diye itiraz etti Connor.

Şakalaşmaları Rennie'nin kendisini yanlarında rahatsız hissetmesine neden oldu. Kararlı gülümsemesi kaybolmadı, ama bir şekilde Jillian Brooks'un dost olmadığının da farkındaydı.

"Sizi tutmayayım," dedi Jill. "Sadece cumartesi gününü hatırladığından emin olmak istedim, Connor."

"Cumartesi mi?" Connor'un kaşları çatılıverd.

"Her zamanki gibi unuttun, değil mi? Madge Prestonlar'ın belediye senfonisi için verdikleri kokteyl parti var. Hava güzel olursa bahçede yapacaklar."

"Kahretsin! Üzgünüm, Jill. Korkarım, gerçekten unuttum. Ama her zamanki gibi senfoni orkestrası için çek göndereceğim. Biliyorsun, zaten tüm istedikleri bu."

Rennie, Jillian'ın gözlerinin önce öfkeyle kısıldığını ve birkaç saniye sonra da eski tasasız ifadesine büründüğünü fark etti.

"Çok keskin bir dilin var. Pekala, eğer gelebilecek durumda olursan nerede olduğumuzu biliyorsun."

"Korkarım, pek mümkün olmayacak. Gull Island plajına gideceğiz. Rennie, Scott ve ben."

"Plaja mı? Harika! Neyse, artık gitmeliyim. Size iyi eğlenceler."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Rennie.

Jillian uzaklaşınca Connor başını iki yana salladı. "Jillian biraz ukala olmakla birlikte zararsızdır."

Rennie şampanyadan bir yudum aldı. "Çok güzel kokuyordu."

Connor başını arkaya atıp gülerken boğazındaki güçlü hatlar da ortaya çıkmıştı. Bu hareket artık Rennie'ye çok tanıdık gelmeye başlamıştı ve her görüşünde hafif bir titremeye tutuluyordu.

Beyaz şarap ve arpacık soğanında pişmiş levrek, fırın patates ve Sezar salatasından oluşan yemek boyunca sohbet ettiler. Restoran kısa bir süre sonra dolmuş ve uğultular artmıştı.

"Krem karamelle bitirmeye ne dersin?" diye sordu Connor. "Burada çok güzel yapıyorlar."

Rennie derin bir nefes aldı. "Yememem gerek,

ama peki. Yarın sabah bir blok daha fazla koşarım. Fransa'dan döndüğümden beri krem karamel yememiştim."

"Ne zaman Fransa'daydın?"

"Üniversitedeki son yılıma başlamadan önce. Dört kişiydik ve sırt çantalarımızla son derece ekonomik bir tatil yaptık. İnsanın mantıklı bir yaşa geldikten sonra asla göze alamayacağı bir serüvendi."

"Keşke seni o zaman tanısaydım," dedi Connor yumuşak bir sesle.

Rennie gülümsedi, ama cevap vermedi. Onun yanında olup ilgili bakışlarını üzerinde hissetmek bile yeterliydi, ama mantığı sürekli bu ilişkinin geleceğini sorguluyordu. Aklından geçenlerin yüzüne yansıyabileceği ihtimali ani bir korkuya kapılmasına neden oldu.

"Sen tatlıyı iste. Ben biraz sonra dönerim."

Connor başıyla onayladı ve Rennie giderken ayağa kalktı.

Rennie tuvaletin kapısına ulaştığında, arkasından bastonlu yaşlı bir kadın geliyordu.

"Bir dakika, size yardım edeyim," dedi çabucak ve kadının geçmesi için kapıyı açık tuttu.

"Oh, teşekkür ederim, hayatım. Çok naziksin." Kadın içeri yavaş yavaş girerken Rennie tuvaletin göremediği bir bölümde geçen konuşmaya kulak misafiri oldu.

"... gerçekten çekici bir elbise. Benim lise partilerine giydiğim türden."

"Connor çocuksu görünümlü kadınlardan her zaman hoşlanmıştır... tabii, sadece bir süre için."

"Mmm. Bunda daha çok toprağa bağlı köylü tipi var."

"Değişik gelmiştir, hepsi bu. Bana sakın..."

Rennie içeri girdiğinde, aynada Jillian Brooks'u ve bir başka kadını daha gördü. İkisi de Rennie'nin aynadaki yansımasını görür görmez sustular. Kendini ilk toparlayan Jillian oldu. "Oh, selam, Rennie. Bu bayan Madge Preston."

Kırk yaşlarındaki kızıl saçlı kadının yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Bahçıvan bayan, değil mi? Bazen bahçem o kadar bakımsız görünüyor ki, bu işlerden hiç anlamadığım için çok üzülüyorum doğrusu."

Rennie içinin öfkeyle titrediğini hissediyordu, ama sesi sakindi. "Toprağı sürekli kabartmanız gerek." Jillian Brooks'a meydan okuyan bir ifadeyle baktı. "Tabii, bolca da gübre gerek."

Masaya döndüğünde titremesi tamamen geçmemişti. Aynada kendisine baktığında güneş yanığı teninin altında bile solgunluğunun fark edilebildiğini gördü. Masaya yaklaşırken Connor ayağa kalktı ve yüzündeki gülümseme endişeli bir bakışa dönüştü. "Bir şey mi oldu?" diye sordu çabucak. Bakışları odanın karşı tarafında, masalarına dönmekte olan iki kadına takıldı.

"Hayır, bir şey olmadı."

"Tuvalette bir karşılaşma mı oldu?"

"Önemli değil," diye ısrar etti Rennie.

Connor garsonun tatlı servisini bitirmesini bekledi. Sonra yumuşak bir sesle, "Jilly ve Madge gibi insanlara aldırış etmemelisin. Tabii, eğer sana... bir şey

söyledilerse. Dünya onlar gibi kadınlarla dolu."

"Arkamdan konuşulması beni rahatsız eder," dedi Rennie derin bir nefes alarak. "Ama onlar benim alışkın olduğum insanlardan biraz farklılar, hepsi bu."

"Gitmek ister misin?" diye sordu Connor yavaşça.

Rennie'nin rengi biraz olsun yerine geldi. "Tabii ki, hayır. Daha tatlımı bile yemedim."

Eve dönerlerken Connor bir kez daha neler olduğunu sordu. Artık kendini toparlamış olan Rennie istemeyerek de olsa olanları anlattı. Rennie'nin son cümlesi Connor'un kahkahalarla gülmesine yol açtı.

"Senin için boş yere endişelenmişim," dedi Connor arabayı Rennie'nin evinin önünde durdururken. "Bengal kaplanlarıyla dolu bir kafeste bile kendini koruyabileceğinden eminim."

"Biraz zor," diye mırıldandı Rennie. Ama tatsız olayın etkisini üzerinden atmıştı. "İçeri gelmek ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sandım."

Sıcaklık azalmış ve serin bir esinti başlamıştı. Yollarını dolunay aydınlatıyordu. Connor kıravatını gevşetmiş, ceketini arabada bırakmıştı ve Rennie onun gömleğinin altından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Korkarım sadece buzlu çay var," diye özür diledi Rennie.

"Buzlu çaya bayılırım."

Rennie küçük mutfağa geçtiğinde Connor müzik setinin yanına gidip CD'lerden birini seçti. Yumuşak bir müzik ağır ağır eve yayıldı. "Dışarıda oturabilir miyiz?" diye seslendi.

"İyi fikir." Rennie bardakları koyduğu tepsiyle dışarı çıkarken Connor kapıyı açtı.

Rennie tepsiyi demir masanın üzerine bıraktıktan sonra sıraya oturmak üzereyken, Connor onu kendine doğru çekip beline sarıldı ve müzikle birlikte hareket etmeye koyuldu. Rennie hiçbir şey söylemeden başını onun omuzuna gömerek ay ışığındaki dansa katıldı.

"Mucizeler yarattığını biliyor musun?" diye fısıldadı Connor. Konuşurken nefesi Rennie'nin saçlarını okşuyordu.

Rennie başını iki yana salladı.

"Gerçekten öylesin. Scott her gün seni anlatıyor. Oysa, o kadar suskun bir çocuktu ki..."

"Konuşmasını istediğin için pişman olabilirsin."

Connor ona daha sıkı sarıldı. "Çok özel bir kadınsınız, Miss Rennie Tate. Sanırım, daha ilk gün karşıma dikilip çöpler yüzünden canıma okuduğunda anlamıştım."

"O zaman sana Connor Blackstone'yi tanıyormuş gibi yapmıştım. Çok da zeki sayılmazdım, değil mi?"

"Çok tatlıydın. Ertesi gün seni traktörün üstünde görünce, gözlerime inanamadım."

Connor'un kulağına dayadığı dudakları gülümsemeyle kıvrıldığında Rennie başını kaldırıp ona baktı. Ve tekrar eğmeğe fırsat bulamadan Connor onu çenesinden hafifçe tutup dudaklarını birleştirdi. Beyaz bahçe etraflarında yaz kokuları saçarken ay ışığının altında birbirlerine kenetlenmiş olarak kaldılar. Rennie'nin içinde yanan ateş, bu anın hiç bitmemesini is-

tiyordu. O gece, o anda kendini Connor'a hiç düşünmeden vermeye hazır olduğunu biliyordu.

Yakıcı ve ısrarlı bir ses düşüncelerini böldü. *Connor çocuksu görünümlü kadınlardan her zaman hoşlanmıştır - tabii, sadece bir süre için.* Kaskatı kesilerek onun öpüşünden uzaklaştı.

"Belki şu buzlu çayları içsek iyi olur," dedi Rennie.

Birlikte sıraya oturdular. Connor buzlu çayı içerken bardağın üstünden Rennie'ye baktı. "Korkarım, seni henüz anlayamıyorum. Ama denemekten vazgeçmeye hiç niyetim yok."

"Sen bilirsin," dedi Rennie alaycı bir tonlamayla. "Hadi bana cumartesi günü yapacaklarımızdan bahset. Kaçta yola çıkacağız?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Dokuza ne dersin?"

"Tamam. Ama ben de bir şeyler getirmeliyim."

"Hayır. Bu sefer ev sahibi benim. Scott'la birlikte yiyecek meselesini halledebiliriz." Connor bardağını bırakıp Rennie'nin sıranın üzerinde duran elini tuttu. "Seni zorlamak istemediğimi biliyorsun."

Zorlanmayı ne kadar istediğimi bir bilse, diye düşündü Rennie.

Ona yaslandı ve güçlü kollar tekrar vücudunu sardı. Bu sefer Rennie onun dudaklarına uzandı. Vücudunu saran ateşle kendini öpüşmelerinin tadına bıraktı ve parmaklarını Connor'un saçlarının arasına daldırdı.

ALTINCI BÖLÜM

Rennie cuma günü sürekli bir şeylerle uğraştı. Eski sandalyeyi kamyonetinin arkasına atıp bahçeye getirdi ve Mr. Steele'nin yardımıyla kurdu.

Callie, "Kendimi İngiltere Kraliçesi gibi hissediyorum," diyordu. "Bu gördüğüm en güzel sandalye!"

Rennie yaşlı kadının toparlanmış olduğunu görünce biraz olsun rahatladı, ama yine de gün boyunca onu uzaktan kontrol etti. Ara sıra Scott, ona aralarındaki küçük sırrı hatırlatmak istercesine anlamlı bir bakış fırlatıyordu.

Bahçe gittikçe daha yeşil ve canlı bir görünüm almaya başlamıştı. Mr. Steele'nin boyadığı at ise, tamamlanmış penceresinden bakıyordu.

İnşaattaki bazı işçiler gelip öğle yemeklerini orada yiyip yiyemeyeceklerini sordular. Rennie izin verince de gölgede Mr. Steele ile birlikte yemeklerini yediler. Gitmeden önce de bütün çöplerini dikkatle topladılar.

Akşama doğru Rennie, "Bugün seni baban mı alacak?" diye sordu Scott'a. Gölgeler uzamaya, bahçıvanlar evlerine dönmeye başlamıştı.

"Hayır, toplantıya gitmesi gerekiyordu. Eve büyükbabamla birlikte döneceğim."

Rennie hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Önemli değil, diye düşündü. Bir gece daha geçirdikten sonra önlerinde uzun bir gün uzanıyordu.

Yine de kendisi için cennet olan evi, bir an gözüne bomboş gözükmüştü. Pete'ye ıslık çaldı ve kamyonetine binip Kenyonlar'ın çiftliğine doğru yola koyuldu.

"Kusura bakmayın. Biliyorum, aramam gerekirdi," dedi mutfak kapısını iterken.

"Rennie! Ne güzel bir sürpriz."

"Ama kendimi yemeğe davet ettirmemiştim," dedi Rennie çabucak.

"Biliyorum. Ama şu andan itibaren davetli sayılırsın. Gel otur ve bana neler yaptığını anlat. Geçen gün bahçenin önünden geçtim. Harika görünüyordu."

"Her şey harika gidiyor." Rennie duralayınca Sandy ona soru dolu bir bakış fırlattı. "Hayatımda değişiklikler oldu. Ben..." Rennie büyük yuvarlak masanın yanına gidip sandalyelerden birine çöktü.

Sandy Kenyon bir elinde soyulmuş patates, diğerinde bıçakla arkadaşına bilmiş bir ifadeyle baktı. "Sen aşık olmuşsun," dedi gülümseyerek.

Rennie kıpkırmızı kesilmişti. "Galiba öyle oldu," dedi güçlükle duyulan bir sesle.

"Kim bu şanslı adam?" diye sordu Sandy işine dönerek.

Rennie onun her şeyi tahmin ettiğini bildiği halde, "Connor Blackstone," diye mırıldandı.

Bıçağın hareketleri durdu ve hemen ardından tekrar, ama daha yavaş çalışmaya başladı.

"Rennie, bu harika bir şey!" dedi Sandy parlayan gözlerini arkadaşına çevirerek.

Rennie yalnız kalamayacak kadar kendi mutluluğuyla dolu olduğu için, duygularını birisiyle paylaşma ihtiyacı duymuştu. Bob ve çocuklar içeri girene kadar iki arkadaş konuştular.

Rennie onun yalnız kaldıkları zaman kocasına her şeyi anlatacağını biliyordu, ama bunun önemi yoktu. Aşkını bütün dünyaya duyurmak istiyordu.

Yemekten sonra masanın etrafında oturup sohbet ettiler. "Neden çocukları buraya pikniğe getirmiyorsun?" diye sordu Bob düşünceli bir ifadeyle. "Gerçek bir çiftlikte olmaktan hoşlanabilirler."

"Ciddi misin?"

"Harika bir fikir!" dedi Sandy. "Rennie neden olmasın? Atlara bayılacaklarından eminim. Onların Violet'e binmelerine izin verebiliriz... çok uysaldır."

"Çok hoşlarına gideceğinden eminim, ama sayıları hiç de az değil," diye ekledi Rennie şüpheyle. "Belki daha büyük olanlarının ilgisini çekmez. Yine de, sadece küçükler bile oldukça kalabalık."

"Mr. Steele ve Callie Burgess'i de çağır," dedi Sandy.

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle." Bob atıldı. "Günü sen sapta."

O gece evine dönerken Rennie mutluluğunun bir yaz akşamı kadar yoğun ve tatlı olduğunu düşünüyordu. Şehre uzun yoldan dönüp yıllardır görmediği sokaklara girip çıkmıştı. Hatta çimenlik bir ala-

nın kenarında durup gecenin sesini dinlemişti. Yol boyunca Connor'un vücuduna dolanan kollarının, dudaklarının tadının anıları onu yalnız bırakmadı.

Ertesi sabah gün doğmadan uyandı ve Pete ile birlikte serin sabah havasında koşuya çıktı. Eve dönünce Pete'nin karnını doyurdu, duş aldı ve kahve yaptı. Hiçbir şey yiyemeyecek kadar heyecanlı olduğu için sadece bir dilim ekmek kızarttı. Gardırobundaki aynada kendine bakıp beyaz şortu ve lacivert tişörtünün, o günkü program için uygun olup olmadığını incelerken dakikaların ağır ağır ilerlemesi onu heyecanlandırıyordu.

Saat dokuz oldu ve geçti. Bunun bir önemi yoktu. Arabayı yükleyip küçük bir çocukla ilgilenmek zaman alabilirdi. Evi adımlamaya devam edip, sık sık pencereden bakıyordu.. Sonunda sokağa çıkıp bir yukarı bir aşağı yürüdü, ama mavi Lexus görünürlerde yoktu. Tekrar eve döndü.

Rennie rehberden Connor'un numarasını bulup aradı.

"Alo?" Ses küçük bir çocuğa aitti.

"Scott? Benim, Rennie."

"Oh, selam."

"Çıkmak üzere misiniz?"

"Hayır. Gitmiyoruz." Sesindeki hayal kırıklığını anlamamak mümkün değildi.

Rennie yutkunarak ahizeyi daha sıkı kavradı. "Gitmiyor muyuz? Planlarda bir değişiklik mi oldu?"

"Evet. Babamın işi çıktı."

Rennie kendi mutsuzluğuna rağmen çocuğun üzüntüsünü yatıştırmak ihtiyacını hissetti. Sahte bir

neşeyle konuştu. "Başka zaman gideriz." Aklına başka bir şey geldi. "Scott, sana harika bir haberim var. Kenyonlar'ın çiftliğinde piknik yapacağız. Bahçedeki herkes davetli."

"Öyle mi?" Scott'un sesinde belli belirsiz bir ilgi seziliyordu.

"Evet, sana pazartesi günü hepsini anlatırım. Görüşürüz."

Ancak bu kadar konuşabilmişti. Telefonu kapattıktan sonra gidip yatağının kenarına oturdu. Yaz sıcağına rağmen bütün vücudu buz kesmişti.

Connor Blackstone ile ilişkiye girebileceğini düşünerek ne büyük aptallık etmişti. Montgomery House'de gördüğü gibi, etrafında o kadar güzel kadın varken Connor kendisiyle birlikte olmaktan ne zevk alacaktı... ama aralarına giren bir kadın değil, Connor'un işi olmuştu. Connor'un bitmek bilmez bir iş hırsı vardı. Onunla işi arasında seçim yapmak zorunda kaldığında da, kaybeden Rennie olacaktı. Rennie Scott'un sözünü ettiği, yattaki iş görüşmesini gözünde canlandırmakta hiç güçlük çekmedi. Yatta güzel kadınlar ve *Ralph Lauren* spor kıyafetleri içinde erkekler ve içkileri servis yapan beyaz ceketli garsonlar olmalıydı. Gezinti biterken de tüm kontratlar imzalanmış olacaktı.

Kapı çalındığında, elini hızla saçlarına attı. Connor yaptığı korkunç hatayı düzeltmek için gelmiş olmalıydı. Rennie korkunç görünüyordu. Saçları karmakarışık olmuş, gözleri kızarmış, burnu...

Kapıyı hızla açtığında karşısında Mrs. Bridgewater'i buldu. Yaşlı kadın katladığı gazeteyle yelpazele-

niyordu.

"Günaydın, Rennie." Ev sahibi ona dikkatle baktı. "İyi misin? Korkunç bir sıcak var, değil mi? Bugün bir ara klimama bir bakar mısın, diyecektim. Tabii, başka bir işin yoksa."

Rennie derin bir nefes aldı. "Aletleri alıp hemen geliyorum." Sesinin acı bir tonla çıkmasına engel olamayarak, "Hiçbir işim yok," diye ekledi.

Tüm mutsuzluğuna rağmen kendini sürekli bir şeylerle oyalamazsa, hafta sonunu atlatamayacağına karar verdi. Kendine acıyıp yataklara kapanmanın hiçbir anlamı yoktu. Önce Mrs. Bridgewater'in pencereye takılı klimasını elektrik süpürgesiyle güzelce temizledi, filtresini değiştirdi ve aletin etrafını yeniden macunladı.

"Yatak odanızdaki klimanın durumu nasıl?"

Üst kattaki klimayı kontrol edip aynı işlemleri uygularken, "Bu kadar büyük bir evde merkezi klima yaptırmanız gerek," dedi.

Mrs. Bridgewater bu konuyu düşüneceğini söyledikten sonra Rennie'ye limonata ve pasta ikram etti.

"Teşekkür ederim, Mrs. B., eve dönüp kendi klimamı da gözden geçirsem iyi olacak. Bu yıl onu hiç kullanmadım, ama içimden bir ses bugün ihtiyacım olacağını söylüyor. Belki daha sonra uğrayıp duvar kağıtlarınızın kalktığı köşeye bir göz atarım."

"Oh, Rennie, bunu yapmak istediğinden emin misin? Pekala, limonatayla pastayı daha sonraya saklayayım. Ama arada biraz dinlensen iyi olur. Bu sıcakta kendini fazla yormamalısın."

Akşam olduğunda planladığı işleri yaptığı gibi, Mrs. Bridgewater'in tüm itirazlarına rağmen merdivenlerindeki yerinden oynamış olan halı çengellerini iyice çakmış, mutfak borusundaki tıkanıklığı açmıştı. Rennie hala acıkmadığını söyleyerek yaşlı kadının yemek teklifini reddedip duş almak için kendi evine döndü.

Gözyaşlarının duştan akan sularla birlikte süzülmesine engel olamıyordu. Ama kurulanıp giyindiğinde kendini tekrar toparlamıştı. Bütün günü Mrs. Bridgewater'in ön verandasındaki gölgede uyuklayarak geçiren Pete'nin karnını doyurdu. Sonra bir bardak buzlu çay alıp mutfak masasına oturdu ve duygularını düzene sokmaya çalıştı.

Her şeyi ait olduğu yerde... arkada bırakmaktı. Connor'a karşı hissettiklerini unutması gerekiyordu. Aptalca hareket edip ona inanmasaydı, duyguları da bu kadar kontrolden çıkmamış olurdu. Bir an kendini sınıfta çocuklara ders veriyormuş gibi hissetti. Ama durum bunu gerektiriyordu. Çünkü çocukça davranmıştı.

Saatine baktıktan sonra masadan kalktı ve Pete'ye ıslık çaldı. Birlikte yürüyüşe çıktılar.

Hava kararmaya başlamıştı ve hafta sonu olduğu için South Street'e çok az trafik vardı. Bahçe uzun gölgelerin arkasında yemyeşil uzanıyor, yapraklar yaz esintisinde hafifçe sallanıyorlardı. Mr. Steele'nin atı, bahçeye pastoral bir görüntü vermişti. Rennie karmaşık düşüncelerle bahçeye bakıyordu.

"Bu ne dalgınlık."

İrkilerek arkasına döndüğünde, ellerini beyaz önlüğünün ceplerine sokmuş olan Daisy Gomez'i gör-

dü.

"Hava almaya çıkmıştım," dedi Rennie.

"Ben de. Yemek yedin mi?"

"Bu sabah bir dilim kızarmış ekmek yemiştim."

"Bu kadar mı? Ben bile daha iyisini yapıyorum. Kafeteryaya gidelim mi?"

Rennie kararsızlık içinde birkaç saniye düşündükten sonra, "Neden olmasın?" dedi.

Peşlerinde Pete, karşı kaldırıma geçip kafeteryaya girdiler. Pete'yi havlamaması için sıkı sıkı uyardıktan sonra dışarıda bırakmışlar, Rennie de onu görebileceği bir masaya oturmayı tercih etmişti.

"Hamburger yiyelim mi?" diye sordu Daisy. Rennie başını sallarken, artanları Pete'nin yiyebileceğini düşünüyordu.

"Pekala," dedi doktor turşusunu kemirirken. "Nedir mesele?"

Rennie bir an cevap vermedi. "Mesele, kendimi aptal yerine koymuş olmam."

Daisy hamburgerinden büyük bir parça ısırdı. Lokmasını yuttuktan sonra, "İşin içinde bir erkek var galiba," dedi.

Rennie başıyla onayladı. "İki ayrı dünyanın insanlarıyız."

"Bu sözleri bir kenara yaz. Acıklı bir şarkı için çok uygun. Kim bu adam? Ben tanıyor muyum?"

"Connor Blackstone." Adını söylemek bile acı veriyordu.

Arkadaşının yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi. "Büyük müteahhit mi? Sokağın karşı tarafındaki apartmanları yapan adam?"

"Evet, o."

Daisy gözlerini Rennie'den ayırmadan, "Neler oldu?" diye sordu daha yumuşak bir sesle.

Rennie derin bir nefes aldı. "İlk baştan bu ilişkinin yanlış olduğu belliydi, ama aramızda bir... çekim var. Sadece ben kendimi fazla kaptırdım." Kısaca gerçekleşmeyen piknik planından söz etti. "Scott'a da en az kendime olduğu kadar üzülüyorum," diye ekledi.

"Arayıp haber vermedi mi?"

"Hayır. Aslında akşam eve geç döndüm, ama yine de..."

"Belki seni aramaya çalışmıştır."

Rennie arkadaşının sözleri üstünde bir süre düşündü. "İstese, beni bulurdu."

Daisy bir süre düşünceli bir ifadeyle oturdu. "Ben olması gerekenlerin, önünde sonunda olacağına inanıyorum. Yani eğer aranızda gerçek bir bağ varsa her şey düzelecektir, yoksa..." Daisy omuzunu silkti.

Rennie isteksizce gülümsedi. "Bu ilişki düzelmeyecek türden, Daisy. Bunu biliyorum."

"İnsanın kendine güvenmesi gerekiyor. Tıp fakültesindeyken ben de benzer bir tecrübe yaşadım. İlişki bittikten sonra dünyam kararmıştı ve bir daha asla toparlanamayacağımı düşünüyordum. Ama diplomamı almak konusunda kararlıydım ve işte karşıma başka biri çıktı."

"Senin adına çok sevindim," dedi Rennie. Ancak başkalarının çözümlerini dinlemek kendi acısını hafifletmiyordu. Yine de Daisy kadar mantıklı ve duygulu birisiyle birlikte olmak kendi düşünceleriyle baş

başa kalmaktan iyiydi.

Yemeklerini bitirdikten sonra Daisy, "Kliniğe dönmem gerek," dedi. "Cumartesi akşamları çok yoğun çalışıyoruz."

Rennie o gece çok kötü uyudu ve sabah da erkenden kalktı. Kendini bırakmamaya karar vererek Pete ile her sabahki koşusuna çıkmak için epey zorlanmıştı.

Dönüşte pazar gazetelerini almak için gazeteciye uğradı. Öğleye doğru başında şapkası, elinde beyaz eldivenleriyle Mrs. Bridgewater kapıyı çaldı. Endişeli bir ifadeyle Rennie'ye kiliseye gitmek isteyip istemediğini sordu. Rennie ilk anda reddetmeyi düşündüyse de, kendini daha iyi hissedebileceğine karar verdi. "Hemen bir etek giyip geliyorum." Giyinirken bu işin kendisini öğlene kadar oyalayacağını düşünüyordu. Önünde kaplumbağa hızıyla ilerleyen uzun saatler vardı.

Akşam bastırırken, pencerenin kenarında oturmuş kütüphaneden aldığı yeni kitabı okuyordu. Bu kitabı almayı haftalarca beklediği halde, şimdi önündeki sayfaya boş gözlerle bakıyordu. Bir arabanın evinin önünde durduğunu duydu. Buz kesen parmakları kitabı daha sıkı kavramıştı. Kapı çalınmaya başladığında, yerinden yavaşça kalkıp kitabını bıraktı.

Connor'un üstünde kırışmış beyaz keten pantolon, yakasını kaldırdığı bir mont ve çorapsız giydiği güverte ayakkabıları vardı. "Rennie benimle hala konuşuyor musun?"

"Neden konuşmayacakmışım?"

"Cuma akşamı seni aramaya çalıştım. Evde yoktun." Rennie hiçbir şey söylemeyince konuşmaya devam etti. "Bunun yeterli bir neden olmadığını biliyorum, ama her şey çok ani oldu. Bu adama çok uzun zamandır ulaşmaya çalışıyordum. Onunla görüşmem gerekiyordu ve nihayet aramalarıma cevap verdi."

"Anlıyorum, Connor."

Connor üzgün görünüyordu. "Hayır, hayır, anlamadığından eminim. Ve seni hiç suçlamıyorum. Bana inanmak zorundasın. Çok önemli olmasaydı böyle bir şeyi asla yapmazdım. O adamı görmem gerekiyordu. Flood's Landing'e arabayla gidip ona teknesinde katılırsam konuşmak için bol bol zamanımız olacağını söyledi."

"Önemi yok," diye fısıldadı Rennie.

"Hayır, çok önemli!" diye itiraz etti Connor. "Rennie birkaç dakikalığına içeri girebilir miyim?"

Rennie omuz silkip geri çekildi. Connor içeri girerken onun beline sarılmak istedi ama Rennie kendini çekince ellerini hemen indirdi.

"Sadece açıklamak istiyorum."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Zorundayım!" diye patladı Connor sabırsızlıkla. "Scott'a sabah ilk iş seni aramasını söyledim, ama herhalde ya zamanı fark etmedi ya da numaranı kaybetti."

"Connor, önemli değil, gerçekten." Kendini toparlamak ve sesinin sakin çıkmasını sağlamak için oldukça yoğun bir çaba göstermesi gerekiyordu. "Sadece Scott hayal kırıklığına uğradığı için üzüldüm."

"Ben de. Ayrıca senin de hayal kırıklığına uğramış olduğunu biliyorum. Ben uğradım."

"Sadece ilk an..."

Aralarında kısa bir sessizlik oldu.

"Peki sonra?" diye sordu Connor.

Rennie ondan uzaklaşıp odaya girdi ve ışığı yaktı. Ampulün keskin ışığının, aptalca hayallere kaptırmasını önleyeceğini umuyordu. "Bu tür şeyleri çok ciddiye almamak gerektiğini düşünüyorum," dedi Rennie gerçek duygularını gizleyerek.

Connor arkasından geldi. "Ne tür şeyleri?"

Rennie arkasına döndü, ama aralarındaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordu. Onun erkeksiliğinden, vücudundan yayılan sıcaklıktan etkilenmemeye çalışıyordu.

"Sanırım... birbirinden farklı dünyaların insanlarıyız..."

"Rennie, biz bu kadar farklı mıyız? Ben geçen akşam hiç de öyle olduğunu düşünmemiştim."

Rennie hafifçe gülmeyi başarabildi. "Hey, bir dakika. Olanlara gereğinden fazla anlam yüklemeye gerek yok."

Rennie onun gözlerinin üzüntüyle karardığını gördü ve tüm direnci kırıldı. O anda kendini onun kollarına atmaktan başka hiçbir şey istemiyordu. Ancak, Connor ile benzer olayların tekrarlanabileceğini bile bile, kendini bu ilişkiye atamazdı.

Connor ona doğru bir adım attı ve o kadar ani bir hareketle kucakladı ki, Rennie kendini güçsüz ve nefessiz hissetti. İstemeden de olsa Connor'un güçlü gövdesine yaslanarak teninden yükselen güneş ve tuz kokusunu duyup dudaklarından denizi tattı.

"Lütfen, olanları tamir etmeme izin ver," diye mırıldandı Connor. "Hadi, hemen plaja gidelim. Geceleri de çok güzeldir. Kumsalda yürüyüp konuşur ve tüm bu olanları unutabiliriz."

Rennie yavaş ve dikkatli bir hareketle ondan uzaklaştı. "Connor, lütfen," dedi gergin bir sesle. "Bu iş yürümez. Pek çok nedenden dolayı."

Connor'un çenesi gerginleşti ve yüzünde bir kas seğirmeye başladı. "Ben tek bir sebep bile göremiyorum," dedi alçak sesle. Sanki tüm hatlarını ezberlemek istercesine Rennie'nin yüzünü uzun bir an boyunca inceledi. Sonra hiçbir şey söylemeden arkasına döndü ve gitti.

Telefonun zili odanın acı dolu sessizliğini bölmüştü.

"Rennie? Benim, Sandy. Kötü zamanda mı aradım?"

"Hayır."

"Bob ile birlikte piknik programını konuşuyorduk. Gelecek cumartesi'nin iyi bir fikir olduğunu düşündük. Senin için de uygun mu?"

Rennie yutkundu. "Elbette. Harika olur."

Hattın öbür ucunda birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. "Rennie, sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Cumartesi çok iyi olur. Çocuklar bu habere bayılacak."

"Pekala. Ama bir şeylerin yolunda gitmediğinden eminim. Sesinden anladım."

Rennie duraladı. "Sana cuma akşamı bahsettiğim iş, sanırım, yürümeyecek."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Korkarım, öyle."

"Peki, seni daha fazla üzmek istemiyorum," dedi Sandy. "Ama konuşmaya ihtiyacın olursa, beni nasıl bulacağını biliyorsun."

"Teşekkürler, Sandy. Cumartesiye kadar gün sayacağımdan emin olabilirsin."

Rennie telefonu kapattıktan sonra bir süre yerinden hiç kıpırdamadı. Connor'un çekip gitmesine izin vermekle doğru olanı mı yapmıştı? Bu meseleyi ne kadar düşünürse düşünsün, cevabının hep evet olacağına karar verdi. Yorgun bir tavırla klimayı kapatıp pencereyi açtı. Havanın kararmasıyla birlikte serin bir esinti çıkmıştı. Rennie uzun bir süre pencerenin önünde durdu ve esintinin yüzüne çarpmasıyla kendine gelmeye çalıştı.

Daha sonra yatakta huzursuzca dönerken, rüyasında korkunç bir kalabalığı yararak yolunu bulmaya çalışıyordu..Sürekli kendisinden kaçan bir yüzün peşinden gidiyor, ve sürekli olarak engeller yolunu kesiyordu. Kalabalıktan gelen davul sesleri neredeyse kulak zarlarını patlatacak kadar hızlanmaya başlamıştı. Sıçrayarak uyandı ve yatakta doğruldu. Ayak ucunda yatmakta olan Pete titriyor ve inliyordu.

Çakan şimşek gökyüzünü parçaladı ve arkasından patlayan gök gürültüsü neredeyse küçük evi sarstı. Perdeler içeri doğru uçuşuyor ve odaya yağmur suları giriyordu. Rennie yataktan fırlayıp pencereyi kapattı. Sonra banyoya koşup eline geçen bezlerle ıslanan yerleri sildi. Pete yavaşça ve dikkatle Rennie'nin yanına gelmişti. Rennie korkmuş hayvana sarıldı ve sessiz yaşlar yanaklarından süzülmeye başlarken, yere yığılırcasına oturdu..

YEDİNCİ BÖLÜM

"Tabii ki, mahvolmadı," diye Rennie gözleri yaşlarla dolu Becky Harmon'u teseli etmeye çalışıyordu. Etraflarında toplanmış olan diğer küçük bahçıvanların yüzlerinde de kederli bir ifadeyle vardı.

Arkalarında uzanan bahçe bir çamur gölü haline gelmişti. Bitkiler yan yatmış, yeni dikilmiş domates fidanları suların altında kalmıştı. Yollarını kaplayan çamur geçit vermiyordu.

"Bir daha asla eskisi gibi olmayacak," diye hıçkırdı Becky. "Artık hiçbir şey yetiştiremeyeceğiz."

"Saçmalama," dedi Rennie kararlı bir sesle. Herkes kendini umutsuzluğa kaptırmadan, duruma hakim olması gerekiyordu. "Böyle devam ederseniz gerçek bir çiftçi gibi davranmamış olursunuz. Bu, çiftçilerin her gün karşılaştıkları problemlerden sadece biri. Bazen korkunç fırtınalarla boğuşurlarken bazen de hiç yağmur yağmaz. Yıllar önce Batı kıyısını alt üst eden fırtına hakkında öğrendiklerinizi hatırlayın."

"Ama oradaki insanlar çiftliklerini terk etmek zorunda kalmışlardı," dedi Teddy Pohl zekice. "Her şeyin sonuydu o."

Yeşil Mucizesi de yok olmuştu.

"Evet, ama yağmur aynı şey değil," diye ısrar etti Rennie. Gerçekleri biraz olsun değiştirip korkunç sellerden hiç bahsetmemeyi düşünmüştü. "Bitkilerin suya ihtiyacı vardır. Şimdi bu bitkileri diriltmek bizim elimizde. Bakın, göreceksiniz, birkaç güneşli günden sonra bitkilerimiz yeni filizler verecektir. Yağmur onlara hiç zarar vermedi, bana inanın. Tek problem, çalışırken biraz çamurlanacak olmamız."

Becky gözyaşlarını silince, yüzünde çamurlu bir iz kaldı. "Bitkilerimiz tekrar büyüsün de çamurlanmak umurumda bile değil."

"Onlar biz burada durmuş konuşurken bile büyüyorlar," dedi Rennie. "Hadi, gruplara ayrılıp çalışmaya başlayalım. Bahçeyi kolaylıkla temizleyebiliriz."

Connor Blackstone'nin adı beynini migren sancısı gibi buruyordu. Bahçeye gelip üzgün yüzlerin kendisinden çözüm ve mucize beklediklerini görünce, kendini nasıl toparladığını o da bilmiyordu. Bu kadar insan gözünün içine bakarken, kendi kalp ağrısını düşünemezdi. Şimdi de bu gerçek problemle boğuşmak için etkili bir yöntemi bulması gerekiyordu. Çocukların ihtiyacı olan hızlı ve etkili çözümlerdi. Böyle bir mucizeyi nasıl gerçekleştirebilecekti?

Yardım Blackstone Landscaping kamyonu biçiminde geldi. Birkaç dakika içinde kaldırımın kenarına park eden araçtan yığınla kereste, bitki çubukları ve saman denkleriyle birlikte Pat Blackstone, Mr. Steele ve Scott indi.

"Sizden önce buradaydık," diye açıkladı Scott. "Bahçenin halini görünce büyükbabam gidip gerekli

şeyleri almamızı söyledi."

"Burayı hemen eski haline sokarız," dedi Mr. Steele, Pat Blackstone'nin keresteleri indirmesine yardım ederken.

"Eskisinden de iyi olacak," dedi Pat. "Scott şu bitki çubuklarını ve ipleri dağıtmaya başla. Çocuklar, kendi bitkilerinizi çubuklara tutturarak çalışmaya başlayın bakayım!"

Rennie gözlerinin minnet yaşlarıyla dolduğunu hissetti. "Çok teşekkürler."

"Bu kadar emek verdikten sonra vazgeçebileceğimizi düşünmedin ya?" dedi Mr. Steele.

Açık ve güzel havada verimli bir gün geçirdiler. Birkaç genç duruma bakmak için gelip yardım etmeye karar verdiler ve biraz daha ağır olan işleri üstlendiler. Keresteler çamurla kaplı bölümlerde çalışabilmek için kullanıldı. Yollar temizlenip toprak döküldü. Bitkiler çubuklara bağlandı ve Teddy Pohl Yeşil Mucize'sinde ciddi bir hasar olmadığını açıkladı. Rennie, Callie Burgess'in zor işlere kalkışmasına kesinlikle karşı çıktı. O da sandalyesinde oturup, çamurdan heykeller yapan Donald'a göz kulak oldu. Rennie bir ara başını yaşlı kadından yana çevirdiğinde, karnı gittikçe yuvarlaklaşan kedinin Callie'nin kucağında uyuklamakta olduğunu gördü.

Öğleden sonra Rennie çalışmalara son verdi. Hiç durmadan çalıştıkları için çocuklar yorulmuş ve çamura bulanmışlardı. Ancak, bahçe neredeyse eski görünümüne kavuşmuştu; yollar temizlenmiş, domates fideleri dikleştirilmiş, lahanalar, patlıcanlar ve biberler neredeyse fırtına öncesi durumlarından daha iyi

görünüyorlardı. Pat Blackstone ve Mr. Steele gölgeli köşeye çekilmiş pipolarını tüttürmekteydiler.

"Ben size ne demiştim?" Rennie etrafında toplanan çocuklara gülümsedi. "Dahası da var. Size harika bir haber vereceğim." Onlara gerçek bir çiftliği görmek için pikniğe davetli olduklarını anlattı.

"Hepimiz mi?" diye sordu Teddy gözlerini kocaman açarak.

"Gelmek isteyen herkes. Bu hafta içinde program kesinleşince size ayrıntıları bildireceğim."

"Orada hayvanlar var mı?" diye sordu Scott.

"Evet. Atlar, domuzlar, tavuklar ve bir tane de inek var."

"Gerçek bir çiftlik, ha!"

"Elbette. Küçük, ama gerçek bir çiftlik."

"Bu bahçeden büyük mü?" Scott bu konudan etkilenmişe benziyordu.

"Ah, elbette. Çok daha büyük."

"Vaaay."

Sorular peş peşe gelmeye başlayınca, Rennie susmaları için ellerini havaya kaldırdı. "Program kesinleşince bu konuyu tekrar konuşacağız. Şimdi hepimiz eve gidip yıkansak iyi olur."

Çocukların heyecanlı seslerine kendini o kadar kaptırmıştı ki, kaldırımın kenarına park eden mavi Lexus'u fark etmedi. Aniden arkasında Connor'un sesini duydu. "Rennie, bana haber vermeliydin."

Rennie arkasına dönerken, yüzü de dahil olmak üzere baştan aşağı çamura bulanmış olduğunun farkındaydı. Connor'u görünce eski tanıdık acılarının depreştiğini hissetti. Kontrolünü kazanana kadar el-

lerini önce yumruk yaptı sonra gevşetti. "Ah, selam," dedi elinden geldiğince sakin görünmeye çalışarak. "Neyi haber vermeliydim?"

"Bahçedeki zararı. Sana yardım etmeleri için birkaç adamımı gönderebilirdim. Her şeyi kendi başına yapamazsın!"

Connor her zamanki iş kıyafetleri içindeydi. Rennie zarif takım elbiseli adamı iyice yabancı gibi görmüştü.

"Evet, ama zaten çok yardımcı oldular. Baban ve Mr. Steele hepimizden erken gelmiş ve neler yapılması gerektiğine karar vermişler. Bütün çocukların da yardımıyla her şeyi yoluna koyduk."

"Yine de..." Susup gözlerinde gerçek bir ilgi ve yoğun bir merakla Rennie'nin yüzünü inceledi.

"Hey, Baba!" Scott koşarak yanlarına gelmişti. "Bil bakalım ne oldu! Cumartesi günü pikniğe davetliyiz. Gerçek bir çiftliğe gideceğiz!"

"Harika!" Connor bakışlarını Rennie'ye çevirdi. "Yeni bir gelişme mi?"

"Kenyonlar çocukları davet etmek istediler," diye açıkladı Rennie. Sesi yabancılarla konuşurken kullandığı sakin ve mesafeli bir tondaydı. Ama Connor'un güçlü kollarının bir zamanlar vücuduna dolandığını düşündükçe hissettiği sızı içini buruyordu. "Kenyonlar bize traktörlerini ödünç veren aile." Traktörden bahsedince aklına Connor'un inatçı traktörü tamir etmek için ceketini yere bırakışı geldi. Hızla konuşmaya devam etti. "Eminim, çocukların çok hoşuna gidecektir."

Kedi, Callie'nin kucağından atlayınca Scott onu

babasına göstermek için kucağına aldı. "Baba, sana daha önce bahsettiğim kedi bu... hani, Randolph ile birlikte bulmuştuk. Ne kadar uysal, değil mi? İlk başlarda bizden korkuyordu ama şimdi baksana şu haline!"

Connor elini uzatıp kedinin başını okşarken, oğlunun başının üstünden Rennie'nin gözünün içine bakmaya çalışıyordu.

"Fırtına çıkınca onun için çok endişelendim," diye devam etti Scott. "Ama Mr. Steele barakaya kedi için bir yer yapmıştı. Fırtına boyunca orada kalmış."

"Akıllı kız."

Scott kediyle birlikte yanlarından uzaklaştıktan sonra, sessizlik aralarına kalın bir perde gibi çöktü.

"Artık gitsem iyi olacak," dedi Connor sonunda. "Bir yere daha uğramam gerekiyor. Aslında Scott'a sürpriz yapacağım. Ona bisiklet aldım. Bu akşam vereceğim."

"Doğum günü mü?" diye sordu Rennie.

"Hayır, değil. Sadece... sadece hoşuna gideceğini düşündüm."

Herhalde cumartesi gününden sonra kendisini affettirmek için bunu yapmıştı.

"Sence yanlış mı yapıyorum," diye sordu Connor kaşlarını kaldırarak.

"Benim bu konuda bir şey söylemeye hakkım yok, öyle değil mi?"

"Bütün çocuklar bisiklet sever," dedi Connor bir savunma yapmak ihtiyacını hissederek.

"Elbette."

Connor, babasının ve Mr. Steele'nin yanına gidip

ayak üstü biraz onlarla sohbet ettikten sonra, Rennie'ye bir kez daha bakmadan arabasına binip uzaklaştı.

Rennie bir süre arabanın arkasından baktı. Beyninin arkasına ittiği acılar tekrar su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Başı zonkluyor, kendini yalnız hissediyordu.

Cumartesi sabahı bahçenin önündeki kaldırımda toplanan herkesin üstünde yeni yıkanmış kot pantolonlar ya da şortlar, ellerinde de öğle yemeklerini ve mayolarını koydukları torbalar vardı. Kenyonlar herkesin karnını doyurmayı teklif ettiğinde Rennie şiddetle karşı çıkmıştı. Mr. Steele ve Callie'nin ellerinde kocaman torbalar olduğunu gören Rennie, yanlarına çocuklara da dağıtmak üzere bol bol yiyecek aldıklarını anladı.

Rennie'nin kamyoneti beş kişilikti- iki kişi önde yanına, üç kişi de arkasındaki dar sıraya oturabiliyordu. Geri kalanları, Sandy eski kamyonlarıyla götürecekti. Rennie araçlara binilmeden önce on iki çocuk ve iki yetişkinden oluşan grubu tekrar tekrar saydı.

Hava sonbaharın yaklaşmakta olduğunu hissettirmeyecek kadar açık ve berraktı. Yola çıkmadan önce bahçede hızlı bir tur atan Teddy Pohl, Yeşil Mucize'sinin üstünde bir fasulye gördüğünü ve diğerlerinin de gelmek üzere olduklarını bildirdi. Sıra sıra fasulyeler, domatesler, kabaklar ve salatalıklar yavaş yavaş ürün vermeye başlamışlardı. Her gün çocukları heyecanlandıracak yeni bir şey çıkıyordu.

Rennie onların neşesini paylaşmak için elinden geleni yapıyordu. Ancak etrafındaki her şey - yandaki inşaatta çalışan işçilerden, yeni parlak bisikletine binen Scott'kadar her şey - ona Connor'u hatırlatıyordu. Acaba kendini savunmaya almak için fazla çabuk karar vermiş olabilir miydi? Gururu yüzünden harika olabilecek bir ilişkiye son mu vermişti? Ama sorun gururundan da öteydi: ikisi ayrı dünyaların insanlarıydılar. Yaşamları, çevreleri ve hatta ilgi alanları birbirinden çok farklıydı.

Ancak üzgün sessizliğini Kenyonlar'ın çiftliğine vardıklarında, etrafını saran neşeli yüzlerin arasında daha fazla sürdüremedi. Arabadan indikleri andan itibaren çocuklar ve Pete şehir dışında olmanın özgürlüğünü sonuna kadar çıkarttılar.

"Durun!" diye seslendi Rennie arkalarından.

Sandy ise gülerek, "Bırak gitsinler," dedi. "Bizim istediğimiz de bu. Burada başlarına hiçbir şey gelmez."

Bob Kenyon ve Mr. Steele hemen gübrelerle ilgili ciddi bir sohbete daldılar. Sandy ise, Callie'ye sebze bahçesini gezdirdikten sonra yardıma ihtiyacı olursa çağıracağını söyleyerek onu gölgede duran hasır sandalyeye oturttu.

"Sana yardım edeyim," dedi Rennie ve birlikte büyük bir ağacın altındaki masaya plastik bardaklarla peçeteleri yerleştirmeye başladılar.

"Limonata yaptım," dedi Sandy, "Bob da dondurma yapıyor."

"Benim yanımda da ev yapımı kurabiyeler var," diye seslendi ağacın öbür yanında oturmakta olan

Callie.

"Harika," dedi Rennie. "Mr. Steele'nin de yanında bir şeyler vardı. Bakalım, ne getirmiş."

Mr. Steele'nin pikniğe katkıları çilekli tartlar ve tarçınlı çöreklerdi.

"Bu grubu her zaman getirebilirsin," dedi Sandy gülerek.

"Birkaç saat geçtikten sonra bu teklifi tekrarlayabileceğinden pek emin değilim."

Sandy daha yumuşak bir sesle, "Sen iyi misin, Rennie?" diye sordu.

Arkadaşının ilgisi, Rennie'nin boğazının düğümlenmesine neden oldu. Olumlu anlamda başını sallamasına rağmen, açıklama yapması gerektiğini düşünerek, "Biraz zamana ihtiyacım var. Bir süre sonra her şeyi anlatacağıma söz veriyorum," dedi.

"Anlatmak zorunda değilsin. Ama konuşmanın iyi geleceğini düşündüğün zaman seni dinlemeye hazırım."

Rennie başını sallayıp yaşların akmasını önlemek için gözlerini kırpıştırdı ve bardakları dizmeye devam etti.

Ancak o sabah iç dünyasına kapanma fırsatını asla bulamayacaktı.

Marcia'nın gelir gelmez Scott'un kucağına verdiği yavru domuz Blossom yere bırakıldığında sendeleyerek oğlanın peşinden gidiyordu. Jack Kenyon ve Donald altı yaşın çamur, taşlar ve yapraklarda oluşan özel ilgi alanlarını hemen paylaşmaya başladılar.

Uysal bir kısrak olan Violet'e eğer bağlandı ve çocukların hepsi sırayla at binmeyi denediler. Dizginle-

ri rahat idare edişinden, Scott'un daha önce bincilik dersleri almış olduğu anlaşılıyordu. Ancak bu konudan hiç bahsetmemiş olması, Rennie'nin çok hoşuna gitti. Bahçede çalışarak geçirdiği birkaç hafta sonunda eski hırçınlığı kalmamıştı. Rennie'nin daha önce de fark etmiş olduğu liderlik yeteneğiyle doğmuştu ve diğer çocukları etkisi altına almayı başarıyordu. Küçük Marcia bile şimdiden Scott'un sadık takipçisi olmuştu.

Saat birde çiftlik hayatının harikaları bile aç karınları oyalayamayacak duruma gelmişti. Sandy çocukların yanlarında getirdikleri yiyecekleri taze turp, kereviz, havuç, turşu, katı yumurta ve lahana salatasıyla çeşnilendirmişti.

Çocuklar Mr. Steele ve Callie'nin ev yapımı çöreklerini ve kurabiyelerini de yedikten sonra yeşil çimenlerin üstüne serilmişlerdi ki, mavi Lexus Rennie'nin kamyonetinin arkasına park etti.

"Kim..." Sandy, Rennie'nin yüzündeki ifadeyi görünce sustu.

Hem şaşırmış hem de sevinmiş olan Scott, "Hey," dedi, "Babam geldi."

Bob Kenyon hemen ayağa kalkıp arabanın yanına gitti.

"Selam. Ben Connor Blackstone. Davetsiz misafirler için de yeriniz var mı?"

Bob el sıkışırlarken kendini tanıttı. "Elbette. Eğer açsanız bir katı yumurtayla turşumuz kaldı."

"Kulağa çok hoş geliyor."

Scott koşarak onların yanına gidince, Connor kolunu oğlunun boynuna doladı. Kot pantolon, laci-

vert tişört ve eskimiş koşu ayakkabıları giymişti.

Bob güldü, "Şaka yapıyorum. Buyurun, oturun. Çiftliği nasıl buldunuz?"

"Birkaç kilometre gerideki benzin istasyonunda sordum."

Sandy onun için bir tabak hazırlamaya başlamıştı bile. "Sandy Kenyon," dedi çabucak. "Sizin için her zaman yemeğimiz var. Arsayı vermeseydiniz bu proje asla başlamazdı. Tabii, Rennie'nin kararlılığını da unutmamak gerek."

"O en önemli nokta," dedi Connor gülümseyerek. "Selam, Rennie."

"Selam." Kalbi hızla çarpmakta olan Rennie'nin sesi o kadar alçak çıkmıştı ki, kendi bile güçlükle duyulabildi. Connor, onun yanına oturmadan önce Mr. Steele ve Callie'nin elini sıktı. Rennie hissettiği sıcaklığın dalga dalga yüzüne yayıldığının farkındaydı.

Connor, Bob ve Sandy'ye döndü. "Siz ve çiftliğinizle ilgili o kadar çok şey duydum ki, gelip kendim görmek istedim." Rennie onun yabancılarla ne kadar çabuk diyalog kurabildiğine şaştı.

Bob hemen çiftlikle ilgili bilgiler vermeye başladı. Connor bir yandan Sandy'nin uzattığı tabağı alırken, bir yandan da sorduğu sorular iki erkek arasında koyu bir sohbetin başlattı.

"Bundan sonraki program ne?" diye sordu Connor, Rennie'nin gözlerinin içine bakarak.

Rennie bakışlarını çabucak uzaklaştırdı. "Program yöneticisi ben değilim," dedi sesini sakin tutmaya çalışarak. "Programda şimdi ne var, Sandy?"

"Herkes yemek sonrası rehavetini üzerinden atın-

ca, onları ırmağa götürmeyi düşünüyorum. Bob dallardan birine kocaman bir kamyon lastiği bağladı. Çocukların hoşuna gideceğini sanıyorum. Sonra da dönüp dondurma yiyeceğiz."

"Geldiğime çok memnun oldum," dedi Connor.

Yemeğini tamamladıktan sonra Connor, Bob ile birlikte çiftliği gezmeye gitti. "Şundan iki dönüm diktim, ama gelecek yıl..."

Hala sandalyesinde oturmakta olan Callie Burgess, ayağa kalkıp masayı toplamaya başlamıştı.

"Oh, Callie, bırak kalsın," diye itiraz etti Sandy. "Sen otur ve dinlen."

"Oturmaya devam edersem kök salacağım," dedi Callie başını iki yana sallayarak. "Ayrıca, sizinle birlikte ırmağa da geleceğim."

"Harika. Ya sen, Rennie?"

"Belki. Bakalım."

Callie, Rennie'nin yanından geçerken alçak sesle, "Çok sabırlı bir adam," dedi. "Tek istediği burada oturup elini tutmak olduğu halde, çiftçilikle ilgili sohbete katlanıyor."

"Oh, Callie, yanılıyorsun," dedi Rennie.

"Rennie," diye başladı Sandy, "Onun sadece senin için geldiğini çok iyi biliyorsun. Bence ona bir şans daha tanıman gerek. Aranızda ne geçtiğini bilmiyorum, ama kendi duyguların konusunda dürüst olduğundan emin misin?"

Rennie'nin verecek cevabı yoktu. "Pekala," dedi sonunda. "Ona iyi davranacağım."

Masa toplandıktan sonra iki erkek çiftlik turlarından döndüler. Sandy mayolarını giymeleri için çocukları eve götürdü.

"Baba, sen de geliyorsun, değil mi?" diye sordu Scott. Çocuklar ırmağa doğru yola koyulmaya başlıyorlardı.

"Elbette. Sen önden git, biz sana yetişiriz."

Rennie grubun çalıların arkasında kayboluşunu izlerken nabzı deli gibi atıyor, bütün vücudu titriyordu.

"Hepsi harika bir gün geçirmiş olmalılar," dedi Connor alçak sesle. "Scott'un bu kadar mutlu olduğunu daha önce hiç görmemiştim. Sana bunun için teşekkür etmeliyim."

"Aslında bu Bob ve Sandy'nin fikriydi." Rennie hala onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Pikniği onların organize ettiğini biliyorum. Gerçekten çok yardımseverler. Ama ben sana başka şeyler için teşekkür etmek istemiştim. Bahçe, çocuklar, Scott'un edindiği yeni arkadaşlar. Bunların hepsi senin eserin."

"Scott'un arkadaş edinmekte zorlanacak bir çocuk olduğunu hiç sanmıyorum. Buraya geldiğimizden beri Marcia peşinden ayrılmadı. Hatta Scott'a yavru domuzunu verdi."

"Duyguları ifade etmek için iyi bir yöntem." Connor gülünce Rennie de elinde olmadan ona katıldı. Aralarındaki gerginlik azalmaya başlamıştı.

"Irmak şu çalıların arkasında," dedi Rennie.

"Arkalarından gidelim mi?" Rennie, Connor'un uzattığı elini kararsızca tutunca vücudunu beklenmedik arzular şok dalgaları gibi kolundan tüm vücuduna yayıldı.

Tek istediği burada oturup elini tutmak...

Bu, belki o gün için doğru olabilirdi ama ait oldukları dünyalara döndüklerinde her şey değişecekti.

Bir süre hiç konuşmadan el ele yürüdükten sonra sessizliği Connor bozdu. "Rennie, geçen geceden beri çok düşündüm." Rennie ilk defa bakışlarını kaldırdığında mavi gözlerin en gizli düşüncelerini bile okumaya çalıştığını gördü. "Tekrar başlasak nasıl olur?"

"Emin değilim..."

"Belki çok hızlı ilerledik," dedi Connor. "Belki en baştan başlamalıyız. Hemen şimdi. Burada. Seni bu kadar çok isterken daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum. Hepimiz seni seviyoruz. Scott, babam, köpek, tüm çocuklar... ama hepsinden de fazla ben. Tanıdığım en şaşırtıcı kadınsın ve seni kaybetmek istemiyorum. Eğer bunlar da seni ikna etmeye yetmeyecekse vazgeçmem gerekecek."

Çimenlerin ortasında durmuşlar, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Rennie her gece düşlerine giren yüzü dikkatle inceledi. Gözlerinin kenarında çizgilere, yarı aralık dudaklara dikkatle baktı. Elini uzatıp Connor'un yanağına yavaşça dokundu. "Vazgeçmeni istemiyorum," dedi. Kafasında uyarı çanlarının çalmaya başladığının farkındaydı ama sesleri o kadar uzaktan geliyordu ki, hiç adırmadı. Dudakları birbirlerini bulduğunda Rennie kendini Connor'a yasladı ve onun vücudundaki gücün kendisine geçmekte olduğunu hissetti.

"Rennie. Rennie." Connor durmadan adını tekrarlarken Rennie onun sıcak nefesini kulağında hissediyordu. Dudaklarını susuzluktan ölüyormuşçasına Connor'a uzattı.

Uzaktan gelen su seslerini ve çığlıkları duyunca ayrıldılar. "Artık onlara katılsak iyi olur," dedi Rennie.

Connor onun yüzünü yumuşak dokunuşlarla okşarken, "Pekala," dedi. "Ama hemen ne zaman buluşacağımıza karar verelim. Bu hafta iş seyahatine çıkmam gerekiyor. Gelecek cumartesi bizim günümüz olsun. Bekçilik etmesi için yanımıza Scott'u da alırız."

Rennie gülümsedi. "İhtiyacımız olabilir."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"El arabanızı ödünç alabilir miyiz, Mr. Steele?" diye sordu Rennie. "Delikanlılardan bazıları hemşireler evine bir şeyler götürecekler. Karpuzları taşımaları çok zor."

"Elbette," dedi Mr. Steele.

Bahçe ürünleri gün gün meyve vermeye başlıyordu. Her akşam bahçede çalışanlar kendi bölümlerinin ürünlerini evlerine götürmelerine rağmen, hala dağıtacak kadar çok ürün vardı. Domates ve kabaklar sanki her akşam yeniden ürüyorlardı. Şimdi de kavunlar hızla olgunlaşmaya başlamıştı.

Rennie kendi payının bir kısmını Mrs. Bridgewater'e götürdü. Mr. Steele kabaklı ekmekler yapıp dağıttı. Callie Burgess herkese salatalık turşusu tarifini verdi.

Bir gün Daisy Gomez geldi. Ellerini beyaz önlüğünün ceplerine sokup bahçeye hayranlıkla bakarken, Callie ona hemen bir torba dolusu domates ve kabak hazırladı ve verdiği ilaçların kendisine çok iyi geldiğini söyledi.

Daisy ona teşekkür ettikten sonra bir süre Rennie'yle sohbet etti.

"Artık gözlerin parlıyor," dedi Daisy. "İşler yoluna girdi mi?"

Rennie bir an duraladıktan sonra başını onaylarcasına salladı.

"Güzel. O zaman sana haberimi verebilirim. Evleniyorum."

"Daisy! Harika!"

Doktor aniden kızardı. "Geçen akşam yemek yediğimizde sana ondan bahsetmiştim."

"Evet, hatırladığım kadarıyla harika biriyle tanıştığını, ya da buna benzer bir şeyler söylemiştin. Senin adına çok sevindim. Bir gün onu da getirsene."

Bir başka gün Doğu Yakası İlkokulu'nun müdürü Fred Swanson geldi. "İnanılmaz," dedi ıslık çalarak.

"Gördün mü? Sen de kendine bir bölüm ayırmalıydın," dedi Rennie. "Neyse. Seni buradan eli boş göndermeyiz."

"Rennie, sen bir büyücüsün."

"Hiç de değil. Bu sadece herkesin çalışmasının ürünü. Mr. Steele, Mr. Blackstone, yani Pat, ve Kenyonlar olmasaydı bunu asla beceremezdik."

"Onlara partide teşekkür ederiz."

"Ne partisi?"

"Bütün semt sakinlerini davet edeceğimiz bir parti vereceğimizi sanıyordum. Sanırım, belediye başkanını da davet etmemiz gerekecek."

"Bu çocukların çok hoşuna gidecek. Benim bir şey yapmam gerekiyor mu?"

"Hayır, ben ilgilenirim. Bu arada, gazete bu konudan küçük bir hikaye çıkartmak istiyor. Sanırım Bill

Darrow adında bir gazeteci de gelecek."

Hafta çıldırtıcı bir yavaşlıkla geçti. Cuma günü Rennie doğal bir şeyden bahsedermiş gibi, Scott'a babasının dönüp dönmediğini sordu.

"Bu gece geliyor," dedi Scott.

Rennie oğlanın huzursuz olduğunu düşünerek, "Canını sıkan bir şey mi var?" diye sordu.

"Rennie, bir problemim var," diye içini döktü Scott.

"Nedir?"

"Ben, Randy ve Ted bir şey yapmak istiyoruz."

Rennie, Randolph ve Teddy'nin Randy ve Ted'e dönüştüğünü fark etti. "Babanın hoşlanmayacağı bir şey mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece balığa gitmek istiyoruz. Büyükbabam bizi götüreceğini söyledi. Onun balığa çıktığı bir teknesi var. Ama yarın gitmek istiyoruz ama ben yarını babamla ve seninle geçirmek zorundayım. Şehir dışına çıkmadan önce bu konudan bahsetmişti. Yani sizinle birlikte olmak istemiyorum diye bir şey yok ama arkadaşlarım da balığa gitmek istiyorlar."

"Anlıyorum." Rennie, Scott ile birlikte olmayı sevdiği halde Connor'la baş başa geçirecekleri saatleri düşünerek heyecanlandığını fark etti. "Eve gelir gelmez babanla konuş. Kızmadığını göreceksin. Herhalde senin yaşındayken o da balığa gitmeyi severdi."

O gece saat onda telefon çaldı. Rennie yatakta oturmuş kitap okuyordu. Ahizeyi kaldırıp Connor'un sesini duyunca kalp atışları hızlandı.

"Scott'un haberini duymuş olmalısın?" Sesi alaycıydı.

"Duydum. Seni hayal kırıklığına uğratacağını düşünerek üzülüyordu."

Rennie onun hafifçe güldüğünü duydu. "Sabah erken gelirim."

"Tamam. Haftan nasıl geçti?"

"Sonsuzluk kadar uzun."

"Benimki de öyleydi."

Connor ertesi sabah dokuzda kapıyı çaldığında dinamik bir işadamından çok, spor kıyafetleri içinde genç ve heyecanlı görünüyordu. Rennie kapıyı açar açmaz ona sımsıkı sarılıp nefessiz kalana kadar öptü.

"Planımızı tekrar gözden geçirip burada kalalım mı?" diye mırıldandı Connor.

Rennie yüzünde hayret ifadesiyle geri çekildi. "Bütün o söylediklerinden sonra mı? Hiç şansın yok. Pete ne olacak?"

"O da gelebilir."

Pete arka koltuğa yerleştikten sonra otobanda güneye doğru yola çıktılar. Beyaz pantolonu ve pembe tişörtüyle Rennie, ilk buluşmalarının aksine, bu sefer kendini çok rahat hissediyordu. Kenyonların çiftliğinde geçirdikleri o güzel öğleden sonra, aralarındaki belirsizliği ve gerginliği yok etmiş gibiydi.

"Balıkçı ekibinden ne haber?" diye sordu Rennie.

"Brisco Gölü'ne doğru erkenden yola çıktılar. Gün doğmadan Scott ile mutfakta sandviç yaptık." Connor kıkırdadı. "Scott beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünerek çok üzülüyordu. Böyle yaptığı için ne kadar sevindiğimi ona söylemeye cesaret edemedim. Daha önce hiç yakın arkadaşı olmamıştı. Şimdi

de hiç durmadan arkadaşlarını anlatıyor. Ve tabii, bir de Marigold."

"Sen de babanla birlikte balığa çıkar mıydın?"

"Evet, ister inan ister inanma, hem de aynı tekneyle balığa çıkıyorduk. Tabii, teknenin motoru değişti ve defalarca boyandı, ama babama yeni bir tekne almasını önermeye cesaret edemiyorum."

"Biliyorum. "Artık böyle tekneler yapmıyorlar.""

"Evet, aynen böyle söylüyor."

"Nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim?"

"Canonville."

Rennie oturuşunu dikleştirdi. "Ciddi misin? Çok uzun zamandır oraya gitmeyi istiyordum."

"Bunu kibarlık olsun diye söylemiyorsun ya?"

"Ben hissetmediğim hiçbir şey söylemem."

Connor bir an elini direksiyondan çekip Rennie'ninkinin üstüne koydu. "Ben de öyle olduğunu umuyordum."

Deniz kıyısındaki tarihi Cannonville kasabasındaki restorasyon çalışmaları birkaç yıldır devam ediyordu. Eski evler onarımdan geçirilmiş, sokak lambaları yenilenmişti. Yeni bir mendirek yapılıp kasabanın içinden geçen Bedford ırmağının kenarına yürüyüş alanları ve dükkanlar yapılmıştı. Rennie yenileme projesini gazetede okumuştu ve yapılanları kendi gözleriyle görmeyi uzun zamandır istiyordu.

Arabadan indiklerinde Rennie'nin ağzından çıkan ilk sözler, "Harika!" oldu.

Arkalarından gelen Pete ile birlikte ırmak kenarındaki yeni yolda yürüdüler, suya doğru eğilmiş olan yüzyıllık meşe ağaçlarını dikkatle incelediler ve

küçük dükkanların vitrinlerine baktılar. Daha sonra kasabanın içine girip eski evlerin bulunduğu sokakları hayranlıkla dolaştılar.

Öğle yemeği vakti geldiğinde mola vermeye hazırdılar ve dışarıda masaları olan ırmak kenarındaki bir restoran seçtiler. Ama daha önce, Pete'yi gölgede park ettikleri arabaya bırakmaları gerekiyordu. Rennie ona, yanında getirdiği suyu ve köpek bisküvilerini vererek hemen döneceklerini söyleyip Connor'la restorana döndü.

Masada el ele oturarak yürüyüş yapanları ve manzarayı seyrettiler. "Burası harika bir yer," dedi Rennie. "Kasaba kalkınmanın yolunu bulmuşa benziyor."

"Karides endüstrisi iyi para getiriyor," dedi Connor. "Ayrıca turist çekme konusunda da çok başarılılar."

"Yemekten sonra ne yapacağız?" diye sordu Rennie.

"Bisiklete bineriz. Bisiklet kiralayan bir yer gördüm. Irmağın denizle birleştiği noktaya ve oradan da istediğin yere gideriz."

Uzun bir turdan sonra bisikletlerini teslim etmek için döndüklerinde, Rennie akşamın yaklaşmakta olduğunu düşünerek üzülüyordu. Ancak bir tur daha atamayacağından da emindi.

"Ben de kendimi formda zannediyordum," dedi yüzünü hafifçe asarak.

Connor'un bakışları üzerinde dolaştı, "Sen hayal edilebilecek en güzel formdasın."

Rennie gülümsedi. "Harika bir gün geçirdim. Bu gerçekten harika bir fikirdi."

"Bende daha ne fikirler var," dedi Connor bakışlarını ondan ayırmadan.

Eve dönerlerken çok az konuştular. Trafik yoğunlaşmaya başladığı için Connor tüm dikkatini yola vermişti. Rennie onun yanında otururken bile kendini son derece mutlu hissediyordu.

"Sanırım, Pete çok yoruldu," dedi Connor, Rennie'nin araba yoluna girdiklerinde. "Çıkmadan önce onu beslemek ister misin?"

"Nereye çıkmadan önce?"

"Hey, bu buluşma henüz bitmedi. Başka soru sorma. Sadece köpeği doyur ve güne devam edelim."

Rennie onun talimatlarına uyarak sadece birkaç dakikalığına saçını tarayıp dudaklarına ruj sürmek için oyalandı. Dışarı çıktığında Pete çanağındaki yemeği bitirip yerde uyuklamaya başlamıştı bile.

"Bu sefer onu evde bırakalım," dedi Rennie. "Gittiğimizi fark edeceğini bile sanmıyorum."

"Harika göründüğünü biliyor musun?" Connor ani bir hareketle eğilip Rennie'yi dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Hadi. Artık akşam yemeğini düşünmenin vakti geldi."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Rennie. "Yani üstüme doğru dürüst bir şeyler giymedim."

"Evime gidiyoruz."

Karmaşık duyguların yarattığı fırtına Rennie'yi şaşkına çevirmişti. İlk düşüncesi bunun tehlikeli olabileceğiydi. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Connor'un evini görmeyi çok istiyordu, ama birbirlerine o kadar yakın olacakları bir ortamda durumu idare edebilecek miydi? Aslında durumu idare etmek isteyip iste-

mediğinden de emin değildi. Ancak Connor'u doğru dürüst tanımıyordu ve dünyaları birbirinden çok farklıydı.

"Kaşlarının bu kadar ciddi bir şekilde çatılması ne anlama geliyor?" diye sordu Connor yumuşak bir sesle.

Rennie gülümsemeyi başardı ve, "Ciddi bir acıkma belirtisi anlamına geliyor," dedi.

"Güzel. O zaman hemen gidelim. Scott da eve dönmüştür. Bakarsın, evde temizlememiz gereken balıklar buluruz."

Rennie duyduğu rahatlamayla içini çekerek arabaya bindi.

Berkley Street'te her şey zarif, şık ve pahalı, diye düşündü Rennie.

Connor arabayı sokağın ortasındaki evlerden birinin yanındaki yola soktu.

"Buradaki bütün evler yıkım tehlikesi altındaydı. Ben burayı şehrin mimari hazinesinin bir parçası olarak görüyordum. Yıkılmalarını istemediğim için de restore ettirip sattım."

"Büyük bir başarı," dedi Rennie içtenlikle. Onu ilk günlerde suçlamakla ne kadar büyük bir haksızlık yaptığının farkındaydı.

"Hadi gel, sana evimi göstereyim."

Rennie evin ve mobilyaların mükemmel olmalarını bekliyordu, ama eşyalar rahat ve hatta biraz eskimiş görünüyorlardı. Duvarlardan birinde kitaplık olmasına rağmen sehpaların üzerinde, dağınık olarak atılmış kitaplar vardı. Yüz elli yıllık parkeler yer yer delinmiş haliyle olduğu gibi bırakılmıştı.

"Oh, evin çok güzel!" dedi Rennie heyecanla.

"Beğendiğine sevindim." Connor gözlerinde yumuşak bir ifadeyle onu seyrediyordu. "Burası da yemek odası."

"Ve her odada bir şömine var. Cennet gibi."

"Hemen hemen her odada," diye düzeltti Connor. "Gel sana mutfağı göstereyim."

Mutfak modern araç gereçlerle donatılmış ama eski hali korunmuştu. Tezgahın üstündeki tahta çanağın içinde kabak, domates ve patlıcan vardı. Connor başıyla çanağı işaret etti. "Bunlar Scott'un son getirdikleri. Bitirebilmek için elimizden geleni yapıyoruz." Etrafına bakındı. "Hem Scott nerelerde? Anlaşılan daha dönmemiş."

Rennie mutfağın ortasında durmuş etrafını yavaş yavaş inceliyordu. "Evini çok sevdim, Connor. Tam... olması gerektiği gibi."

"Ben de beğeneceğini umuyordum," dedi Connor ellerini onun omuzuna koyup. Rennie'yi yavaşça kendine doğru döndürüp kaybolmak üzere olan yumuşak ışıkta yavaş ve uzun bir öpüşme için dudaklarını uzattı. Birbirlerinden uzaklaştıklarında hala titriyor, büyülü anın kaybolmasından çekiniyorlardı.

Bu ben olabilir miyim?, diye düşündü Rennie. Hiç bu kadar mutlu olmuş muydum?"

"Pekala, bu durum pek hoşuma gitmese de, korkarım, yemek pişirmek için hazırlık yapmak gerekiyor," dedi Connor. Rennie'nin yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Bakalım nelerimiz var."

Connor tezgaha döndüğünde ikisi de ilk defa tahta çanağın altına iliştirilmiş bir not gördüler.

Connor kağıdı aldı. "Scott not bırakmış. Demek dönmüş. Bakalım ne diyor... *Sevgili Babacığım, iki tane levrek yakaladım. Bu akşam yiyeceğimiz için onları ancak büyükbabamın çektiği fotoğraflarda görebileceksin. Ve bu gece hepimiz büyükbabamın verandasında uyuyacağız. Tabii seninin için bir sakıncası yoksa. Sevgiler, Scott.*"

Connor ile onun evinde yalnız kalacak olmanın heyecanı Rennie'nin yüreğini ağzına getirdi. Birbirlerini fazla tanımadıklarını ve her şeyin çok hızlı ilerlediğini düşünüyordu.

Connor notu yerine bırakıp, "Balık tutma işi bereketli geçmişe benziyor, ama ne yazık ki tadamayacağız." Patlıcan ve kabakları ayırıp dolaptan tavuk çıkarttı. Onun rahat tavırlarını gören Rennie de gevşedi.

"Ben de onun yaşındayken aynı şeyleri yapıyordum," diye devam etti Connor. "Camlı verandada uyumak büyük olaydı. Babamın evi şehir dışında, Six Miles yolunun üstünde. Orayı biliyor musun?"

Rennie başını salladı. "Harika bir yer."

"Bir gün babamı ziyarete gideriz. Misafirlere bayılır."

Connor patlıcanları sistemli bir şekilde dilimleyip süzgece koyuyordu. "Scott'un burada olması onun için çok iyi oldu. Annemin yokluğuna başka türlü alışamazdı. Ona küçük çapta da olsa işine yeniden başlaması için ısrar ettim. Eskiden bir sürü insan çalıştırıp bankaların, binaların bahçe işleriyle ilgilenirdi. Şimdi kendi bahçesine bakıp arada sırada da birkaç evin bitkileriyle ilgileniyor."

"O olmasaydı bahçe projesi ne halde olurdu bilmiyorum."

Connor iki tane kabak seçip dilimlemeye başladı.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu Rennie.

"Buzdolabında soğuk bir şişe beyaz şarap var. Birer kadeh koyabilir ve güzel bir müzik seçebilirsin."

Rennie onun söylediklerini yaptıktan sonra mutfağa döndüğünde, arkasından yumuşak bir müziğin notaları geldi. Connor'a şarap kadehini uzatırken sebzelerin büyük tencerede pişmekte olduğunu gördü. Soğan ve yeşil biberleri doğramakta olan Connor tecrübeli birinin sakinliğiyle çalışıyordu.

"Bu işte ustasın," dedi Rennie.

"Uzun süre yalnız yaşayınca insan öğreniyor. Dışarıda yemekten sıkılmıştım. Temizlikle ilgilenen biri var. Scott'un bir şeye ihtiyacı olabilir diye bütün gün evde olmasını istiyorum, ama yemek yapma işini kendi başıma halletmeyi seviyorum. Yemek yapmayı Scott'a da öğretmeyi istiyorum. Erkeklerin yemek yapmayı öğrenince kendilerini daha iyi hissedeceklerinden eminim."

"Haklısın. Aklıma bir fikir geldi. Belki çocuklar için yemek pişirme dersleri ayarlayabilirim. Hazır ellerinde kendi yetiştirdikleri sebzeler varken çok iyi olur."

Connor kaşlarını kaldırdı. "İyi fikir," dedi soğanlarla biberleri kabakların yanına atarken. "Babam onlara şimdiden balık pişirmeyi öğretiyordur." Çaydanlıkta kaynamakta olan suyu, kabuklarını yumuşatmak için domateslerin üzerine döktü. Rennie onun hiç yanlış bir hareket yapmadan rahatlıkla işleri sıraya koymasını hayranlıkla izliyordu. Tezgahın önündeki tabureye oturdu. "Scott ile işler nasıl gidiyor?"

"Her şeyden önce Scott yazın başında buraya geldiğinden daha mutlu göründüğü için ben de mutluyum." Bir yandan domateslerin kabuklarını soydu. "İlk başta kendimi suçlu hissediyordum. Onu ihmal ettiğimi biliyorum. Ayrıca, onu çok fazla şımartmamak konusunda da dikkatli olmaya çalışıyordum. Senin bisiklet konusunu onaylamadığını biliyorum. Bu nedenle de, bir süre kendimi kötü hissettim. Senin fikirlerine çok güveniyorum."

Rennie gülümsedi. "Bisiklet konusunda biraz tavır aldığımı biliyorum, ama sonuçta hiçbir zararı olmadı."

Connor bıçağını bırakıp ellerini havluya kuruladı. Tezgaha yaslandıktan sonra şarap bardağını alıp Rennie'ninkine hafifçe dokundurdu.

"Burada olduğun için çok mutluyum."

Rennie onun gözlerinin içine baktı. "Burada daha mutlu olacağımı düşündün, değil mi?"

"Sanırım, evet. Ama tabii, henüz yemeklerimi tatmadın."

Yemekler harikaydı. Connor'un limon suyu, sarımsak ve kekikle pişirdiği tavuk güzel pişmiş ve lezzetli olmuştu. Hafifçe pişirilmiş olan sebzeler renk ve tat cümbüşüydü. Fransız ekmeği ve şaraplarını da alıp yemeklerini küçük bir bahçeye bakıp arka verandada yediler.

"Bahçe tümüyle babamın eseri."

"Yemek de bahçe kadar harika," dedi Rennie.

"İltifat ediyorsun."

Rennie gülümsedi. "Hissetmediğim hiçbir şeyi söylemeyeceğim dememiş miydim?"

"Ah, unutmuştum. Öyleyse teşekkür ederim."

Hava kararıp ay ışığı etraflarını sararken yemeklerini bitirdiler. Bahçe gölgelerle donanırken böceklerin sesleri yükselmeye başladı."

"Çekirgeleri duyuyor musun?" dedi Rennie. "Bu yazın bitmek üzere olduğu anlamına geliyor. Onları duymak beni hep hüzünlendirir."

"Umarım, bu yıl o kadar hüzünlü olmaz," dedi Connor masanın üzerinden uzanıp Rennie'nin elini tutarak.

"Bu yıl diğerlerinden farklı mı?" diye sordu Rennie cevabını bildiği halde.

"Öyle olduğunu biliyorsun, değil mi?" Uzun bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktıktan sonra Rennie onun sözlerinin doğrulamak için başını salladı.

Connor ayağa kalkıp masanın etrafında dolaştı. Rennie'yi ellerinden tutup ayağa kaldırdı.

"Rennie..." Ancak sessiz gölgelerin içinde birbirlerine sarılırlarken artık kelimelere ihtiyaçları yoktu.

Rennie uyandığında hava kararmıştı. Bir an nerede olduğunu hatırlayamadı. Sonra yanında yatan Connor'un vücuduna dolanmış olan kolunu hissedince bir gece önce olanları hatırladı. Elinde olmadan hafifçe titreyince Connor uyandı.

"Üşümüşsün," dedi Connor onun üstünü örterken.

"Üşümedim. Sadece mutluyum."

"Ben de."

Rennie dudaklarını onun boynuna bastırdı. İlk sevişmeleri müthiş bir keşif olmuştu; her ikisi karşılıklı olarak birbirlerinin tepkilerinin yoğunluğu ve arzularının derinliğiyle şaşırtmışlardı. Daha şimdiden Connor, Rennie'nin hayatındaki en önemli insan olmuştu.

Elini Rennie'nin baldırlarından göğüslerine ve çenesine doğru kaydıran Connor, "Böyle olacağını biliyordum," dedi.

"Nasıl olacağını?"

"Mükemmel."

"Saçmalama. Kimse mükemmel değildir." Yine de Connor'un böyle söylemesi çok hoşuna gitmişti. "Saat kaç?"

"On bir buçuk. Gitmeyi düşünmüyorsun ya?"

"Hayır. Sadece ne kadar zamanımız kaldığını merak ettim."

"Hayatımızın geri kalanına ne dersin?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yerel gazete muhabiri Bill Darrow kırk yaşlarında, siyah saçları hafifçe dökülmüş, tombul bir adamdı. Pazartesi sabahı gelip kendini Rennie'ye tanıttıktan sonra bahçeye bakıp, "Burası harika olmuş!" diye bir ıslık çaldı.

"Bahçe çocukların eseri sayılır. Hepsinin isimlerini yazacaksınız, değil mi?"

"Elbette." Birkaç adım gerileyip yandaki inşaata baktı. İşçilerin her zamanki yoğun çalışma temposu başlamıştı. Motor gürültüsü sabahın sessizliğini parçalıyordu.

"Bu gürültü sizi rahatsız etmiyor mu?"

Rennie gülümsedi. "Gürültüyü bütün yaz dinledik. Artık alıştığımız için farkına bile varmıyoruz."

"Evet, ama bunu kullanacaksam..." Muhabir cebinden kayıt aletini çıkarttı.

"Sokağın karşısındaki kafeteryaya gidelim mi?" diye önerdi Rennie. Fred Swanson gazetede haber çıkacağından ilk bahsettiğinde, fikir Rennie'nin hiç hoşuna gitmemişti. Ama artık hiçbir şeyin önemi yoktu. O gün havalarda uçuyordu.

"Pekala, öyle yapalım."

"Kahvelerini ısmarladıktan sonra Rennie, "Mr. Swanson bahçe için parti vermeyi planladığından söz etti mi?"

"Evet, bahsetti." Darrow'un gözü tezgahın üstündeki çöreklere takılmıştı. Garsona birkaç dilim kek söyledi ve teybini masanın üstüne yerleştirdi.

"Yazınızda onun adından da bahsedin, olur mu? Adı Frederick. Bahçe projesi için o da çok çalıştı."

"Tamam. Ayrıca fotoğraflar için de bir fotoğrafçı göndereceğim."

Darrow garsonun getirdiği keklere saldırdı. "Şimdi," dedi geviş getirerek. "Sorulara geçelim. İlk olarak bu bahçe projesinden çocuklar nasıl bir yarar sağladılar?"

Rennie kahvesinden bir yudum aldı. "Sorumluluğu ve karar almayı öğrendiler. Çok çalışmanın zevkli olabileceğini gördüler. Başarılarından dolayı son derece gururlular. Birbirlerine yardımcı olmayı öğrendiler. Ne yazık ki, arsayı yaz sonunda terk etmek zorundayız, ama park yerinin yeni apartman için sorun olacağının da farkındayım. Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Daireler hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Rennie küçük bir kahkaha attı. "Elbette Connor Blackstone ve ben bu konuya farklı bakıyoruz." Rennie heyecanla titrerken bunun ne kadar önemsiz olduğunu düşündü. Connor'un adını söylerken bile içi mutlulukla doluyordu. "Ancak onun üstlendiği tüm projeler son derece şık ve semtin çehresini değiştirecek şekilde yerine getiriliyor. Apartmanların South

Street'i renklendireceğine inanıyorum."

Darrow ikinci dilimi yemeğe başladı. "Bu konuya farklı bakıyoruz derken ne kastediyorsunuz?"

"Ben burada büyüdüm. Bu yüzden ilk başlarda eski fırının tekrar çalışmaya başlamasının çok iyi olacağını düşünüyordum. Ancak bazı nostaljik düşünceleri pratiğe geçirmenin her zaman mümkün olmadığını biliyorum. Semti geliştirecek ekonomik merkezler yapılması gerektiğini de düşünüyorum. Bu gerçekleşmese bile, o binanın güzel bir apartmana dönüşmesi harabe olarak kalmasından daha iyidir. Ve Mr. Blackstone de işini çok iyi yapıyor."

Bill Darrow kağıt peçeteye uzandı. "Sizce Connor Blackstone gibi birisinin toplum üzerinde nasıl bir gücü var?" Rennie'nin şaşkın ifadesini görünce ekledi, "Demek istediğim, bahçe projesi için arsasını verdi."

"Oh, evet, bunun için ona minnettarız." Connor Blackstone'yi tarafsız olarak nasıl anlatabilirdi? "Ben onun gibi birisiyle daha önce hiç karşılaşmamıştım," diye başladı yumuşak bir sesle. "Son derece kararlı ve ne istediğini bilen biri. Pek çok insan şehrin gelişmesinin bir gücü simgelediğini düşünür. Kişisel kazanç ve insanlar üzerinde güç sahibi olmak anlamına geldiğine inanır. Ancak Mr. Blackstone için esas mesele, işini en iyi ve en doğru şekilde yapmaktır. Ve bu şehrin onun için çok değerli olduğunu biliyorum."

Bill Darrow'un kendisini dikkatle incelediğinin farkındaydı. Söylediklerinin çok abartılı olup olmadığını düşündü. Kahvesinden bir yudum daha alırken, tüm duygularının yüzünden okunabildiğini düşün-

meye başlamıştı. Ancak muhabir, "Pekala, şimdi bana bahçede neler yetiştirdiğinizi anlatın," diye konuyu değiştirdi. "Sonra da isimlerinin basılmasını istediğiniz çocukların listesini yaparız..."

Rennie o akşam dolabındaki giysileri gözden geçirirken telefon çaldı.

"Şu anda ne yaptığını tahmin etmeme izin ver."

Rennie sandalyeye çökerek Connor'un sesini duymanın yarattığı mutluluğu bütün vücudunda hissetti.

"Bulabileceğini sanmıyorum."

"Bakalım... köpeği mi yıkıyordun?"

"Hayır."

"Saçlarını mı yıkıyordun?"

"Hayır. Yarın okula ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum."

"Okul mu? Okulların açılma zamanı geldi mi?"

"Pek sayılmaz. Ancak yarın okula gidip toplantıya katılmak ve sınıflara bakmam gerekiyor."

"Bana da zaman ayır. Yarın dönüyorum."

"Nereden dönüyorsun?" Rennie sırtını dikleştirdi. "Sen evde değil misin?"

"Kafanı kullan, tatlım. Evde olsam senin yanında olurdum, değil mi? New York'tayım, ama yarın dönüyorum. Pilotumun yarınki dönüş programına göre saat yedide orada olacağım. O zaman görüşürüz."

Rennie ertesi gün okulda işi olduğuna memnundu. Connor'dan uzak olmak gittikçe zorlaşıyordu. Kendini hiç olmadık zamanlarda hayaller kurarken

buluyordu.

Doğu Yakası İlkokulu'nda yeni bir okul yılının başlamak üzere olduğu hissediliyordu. Yeni cilaların, kitapların, kalemlerin, silgilerin kokusu bütün okula yayılmıştı. Rennie diğer öğretmenlerle selamlaştı ve onların değişik yerlerde geçirdikleri tatillerini dinledi. Kalbi kendi mutluluğuyla o kadar doluydu ki, arkadaşlarının seyahatleri içinde en ufak bir kıskançlık duygusu uyandırmadı.

"Rennie, bahçe projenin çok başarılı olduğunu duyduk. İtalyan sahillerinde tatil yapsan, bu kadar güzel yanamazdın. Harika görünüyorsun," dedi içlerinden biri.

"Harika hissediyorum," diye cevap verdi Rennie.

Okulda geçirdiği yoğun günün sonunda kamyonetine atlayıp eve döndü. Pete'nin karnını doyurup dışarı çıkardı.

"Onu öğleyin dışarı çıkartıp sohbet ettim," diye seslendi Mrs. Bridgewater verandasından. Rennie teşekkür etmek için elini salladı. Sonunda içeri döndüğünde başka hiçbir şey yiyemeyecek kadar heyecanlı olduğundan, kendine küçük bir sandviç yaptı. Telefon çalmaya başlayınca açmak için hızla koştu.

"Rennie? Güzel bir gündü, değil mi?"

Fred Swanson'un sesini duyunca hissettiği hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

"Oh, selam, Fred. Evet, herkesi tekrar görmek çok güzeldi. Okul da harika görünüyor."

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Rennie, baksana, akşam gazetesini gördün mü?" dedi Fred sonunda.

Rennie kaşlarını çattı. "Gazeteyi mi? Hayır. Eve gelirken almayı unuttum. Neden?"

"Ben... sadece merak ettim. Aslında bir göz atsan..."

Kapının vurulması Rennie'nin düşüncelerini dağıttı. "Fred, kapı çalınıyor. Seni daha sonra ararım, tamam mı?"

Kapıda elinde gazete olan Connor duruyordu. Üzerinde hala ince çizgili gri takım elbisesi vardı. Gömleğinin yakası açıktı ve alnına bir tutam saç düşmüştü. Yüzü ise, öfkeden kararmıştı.

"Bunu açıklamak ister misin?" dedi soğuk bir sesle. İçeri girerken elindeki gazeteyi sert bir hareketle Rennie'ye uzattı.

Rennie neler olduğunu anlamıyordu, ama bir terslik olduğunun farkındaydı. Gazeteyi tutan parmakları buz kesmişti.

"Oku, tabii henüz okumadıysan," diye gürledi Connor.

Rennie titreyen parmaklarla gazetenin katını açtı ve ön sayfadaki haber başlıklarını okudu.

"Anlamıyorum..."

Şurayı oku," diye işaret etti Connor. "Fotoğraflarla süslü ilginç bir hikaye."

Rennie o zaman fotoğrafı gördü ve yazının başlığını okudu:

Reformist Öğretmen Yerel Müteahhide Ateş Püskürüyor.

Şehir sakinleri Palmer City'deki gelişmeler konusunda

hararetli tartışmalar yaparken, milyoner müteahhit Connor Blackstone, Doğu Yakası İlkokulu Öğretmeni Rennie Tate'nin öfkeli eleştirilerine hedef oldu. Bu yaz South Street belediye bahçesi projesini başlatan Mrs. Tate, kendisiyle yaptığımız röportajda bahçe için arsasının kullanılmasına izin veren yardımcı eli ısırırken bir an bile duraklamadı. South Street'teki yeni daireleri "şık" olarak nitelendiren idealist öğretmen bu konudaki duygularını açıkça dile getirerek, "Connor Blackstone ile bu konuya farklı bakıyoruz," diye belirtti Ms. Tate üzerine basa basa. "Eski fırının tekrar çalışmaya başlaması çok daha iyi olurdu," dedi.

"Connor, ben..." Rennie çaresizlik içinde kekeledi.

Connor'un gözlerinde tehlikeli pırıltılar vardı. "Devam et. Heyecanlı bölüme yeni geliyorsun."

Rennie bakışlarını tekrar gazeteye çevirdi.

Mrs. Tate, Blackstone'yi şöyle tanımladı: "Çok kararlı ve ne istediğini bilen biri. Bu bir güç işi. Kişisel kazanç ve sahip olma isteği."

Bahçenin geleceği içinse umut olmadığını söyledi. "Bu yaz sonunda bahçeyi terk etmek zorundayız. Arsa apartmanın park yeri olarak kullanılacak."

"Ama söylediğim her şeyi çarpıtmış," diye bağırdı Rennie. "Niye böyle yapmış ki? Her şeyi teybe kaydetmişti."

"Hiçbir şey bu kadar çok çarpıtılmış olamaz," diye onu suçladı Connor.

"Connor ben bunları söylemedim. Demek istediğim, benim kelimelerimi farklı anlamlara gelecek şekilde kullanmış."

"Öyle mi? Ama bana hissetmediğin hiçbir şeyi söylemeyeceğini defalarca belirtmiştin. Yanlış mı hatırlıyorum?"

Rennie acı dolu bir nefes aldı. "Bu aramızda her zaman vardı, değil mi?" Acıdan sesi kalınlaşmıştı. "Biz çok farklı insanlarız. Asıl problem, ise birbirimize güvenmememiz."

Connor ona uzun uzun baktı. "Her neyse. Söyleyebileceğim tek şeyi beni kandırmış olduğundur. Senin hakkında bu kadar yanılmış olduğuma inanamıyorum." Kelimeleri Rennie'nin içini parçalıyordu.

"Connor..." Rennie konuşmaya fırsat bulamadan Connor tek kelime bile etmeden arkasını dönüp gitti.

Hikayeyi okumuş olan herkes ertesi gün Rennie'yi durdurup bu konuyu sordu. Rennie onlara sadece sözlerinin çarpıtılmış olduğunu söyleyip daha fazla tartışmaya girmedi. Mr. Steele çok öfkelenmişti. Rennie'ye o gazetecinin peşini bırakmayıp tekzip yayınlatması gerektiğini söyledi. Rennie, Bill Darrow ile karşılaşıp onu boğazlamayı çok istiyordu, ama herhangi bir harekete girişmenin olayları daha da kötüleştireceğini düşünüyordu. Tek istediği olanların unutulmasıydı.

Rennie birkaç gün ortalıkta uyur gezer gibi dolaştı. Artık bahçede yapılacak fazla iş yoktu. Çocuklar her gün uğrayıp bir süre bitkileriyle ilgileniyorlar ve yaz boyu kurdukları arkadaşlıkları sona erdirmek istemedikleri için de birkaç saat bahçede oyalanıyorlardı.

Mr. Steele'nin köşesi iyice coşmuştu. Marigold ise, barakanın duvarına onun için açılan küçük kapı-

dan sürekli girip çıkıyor ve yine Mr. Steele'nin onun için diktiği kedi nanelerinin üzerinde uyuyordu.

Sonbaharın gelmesiyle daha da altınımsı bir renk alan güneş her şeye bol ve zengin bir görünüm katıyordu. Normalde bu görüntü Rennie'yi mutlu etmeye yeterdi, ama şimdi gözlerini kendi içine döndürmüş, ruhundaki gri ve siyah renklerden başka bir şeyi fark edemez olmuştu. Connor'u kaybettiği gerçeği ona dayanılmaz bir acı veriyordu. Connor ona inanmamıştı. Ama aralarında güven olmayınca, geriye zaten hiçbir şey kalmıyordu. Düşünceleri dönüp dolaşıp tek bir gerçeğe takılıp kalıyordu: aralarında her şey bitmişti. Onun kollarında geçirdiği gecenin anıları şimdi bir bıçak yarası gibi içini sızlatıyordu.

Scott da sanki anlayamadığı bir şeyler olduğunu sezmiş ve buna razı olmuş gibi sessizdi. Bisikletiyle gelip gidiyor ve Randolph ile birlikte doğacak kedi yavrularına bir ev aramakla uğraşıyordu.

Rennie cuma akşamı bahçede Pete ile oturup gölgelerin derinleşmesini seyrederken telefon çaldı. Birkaç saniye boyunca yerinden kıpırdamadı. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Ancak ısrarlı zil sesine dayanamayıp telefonu açmaya gitti.

"Rennie? Ben Pat Blackstone. Scott seninle mi?"

Rennie dikkat kesilmişti. "Hayır, değil, Mr. Blackstone. Bir şey mi oldu?"

"Herhalde bir şey olmamıştır. Bu gece gelip benimle kalacaktı ve saatler önce burada olması gerekiyordu. Connor kütüphane yararına Wilton Oteli'nde verilen bir davete gitti. Hava kararmaya başladığı için endişeleniyorum. Randy ile Ted'i de aradım. Onlarda da değilmiş."

"Endişelenecek bir şey olmadığından eminim," dedi Rennie öyle hissetmediği halde.

"Elbette. Ben de öyle düşünüyorum, ama şehre gidip etrafa baksam iyi olacak."

"Hayır, Mr. Blackstone. Benim dolaşmam daha iyi olur. Bu süre içinde eve gelirse kapıda kalmasın. Belki diğer oğlanlarla birliktedir. Onları nerelerde bulabileceğimi biliyorum."

"Pekala. Bana haber verirsin, değil mi?"

"Elbette."

Rennie telefonu kapatır kapatmaz, on yaşında bir çocuk nereye gidebileceğini düşünmeye başladı ve aklına gelen ani bir fikirle ayağa kalktı. Mutfaktaki çekmeceden el fenerini alıp anahtarlarını kaparak Pete'ye ıslık çaldı. Yürümenin daha iyi bir fikir olduğuna karar vermişti. Bahçe birkaç blok ötedeydi.

Bahçeye ulaştığında bisikleti göremedi. Umutları azalmakla birlikte, kararlı adımlarla barakaya doğru yürüdü. Scott'un boyutlarında bir çocuk kedi kapısından rahatlıkla içeri girebilirdi. Anahtarları çıkartıp barakanın kapısındaki asma kilidi açtı. Kapıyı iterek el fenerini etrafta dolaştırdı. Ne kedi ne de Scott görünürlerde yoktu. Hayal kırıklığı içinde tekrar dışarı çıkıp fenerle bahçeyi taradı. Scott'un Marigold için duyduğu endişenin onu buraya getirmiş olacağından o kadar emindi ki...

Birden arsanın diğer ucunda, şey sokak lambasının ışığında bir şey dikkatini çekti: Bisiklet!

Rennie sebzelerin arasından hızla eski binaya koştu.

Bina kilitliydi. Rennie binanın etrafında dolaşarak yetişebildiği pencereleri kontrol etti. Hepsi kapalıydı.

"Scott?" Binanın etrafında ikinci turunu atıyordu. "Scott, içerde misin?"

Rennie düşüncelerini yoğunlaştırmaya çalıştı. Birkaç adım ötesinde Pete başını yan yatırmış küçük iniltiler çıkartıyordu. Rennie onun yanına gidip yere yattı ve kulak kabarttı. İçeriden cılız bir miyavlama geliyordu.

Hemen ayağa fırlayıp deli gibi kedinin geçebileceği bir açıklık bulmaya çalıştı. Kedi, işçiler gitmeden önce binaya girmiş olabilirdi, ama Scott'un öyle yapmadığı kesindi. Rennie'nin açıklığı bulması için binanın etrafında iki tur daha atması gerekti. Pencerelerden birinin önündeki kontrplağın küçük bir köşesi kopmuştu. Arkasındaki camın da kırık olduğu belliydi. Sanki birisi deliği genişletmiş gibiydi. Kıymıklara ve kırılan tırnaklarına aldırış etmeden kontrplağın üzerindeki deliği genişletti. Yeterince geniş bir delik oluşunca da tozlu karanlığa daldı. Nefes alışları hızlanmış, tişörtü terden sırılsıklam olmuştu.

"Scott?"

Kedinin tekrar miyavladığını duydu. Ses yukarıdan geliyor gibiydi. Fenerin ışığını yukarı tuttuğunda asma katın tamamlanmamış olduğunu gördü. Yukarı düzensiz basamaklarla çıkılıyordu. Rennie dikkatle yukarı çıkarken feneri etrafta dolaştırıyordu. Yukarıda keresteler, borular ve elektrik kabloları yığılıydı.

Aniden sol tarafında, yerde bir şey gördü. Işığı

üzerine tuttuğunda bir çığlık attı ve hızla küçük gövdenin yanına çömeldi.

"Scott?" Çocuğun adını korkuyla söylemiş ve ona dokunmak için elini uzatmıştı, ama daha fazla canını yakmamak için pozisyonunu hiç değiştirmedi. Scott sırtüstü düşmüştü ve belli belirsiz nefes alıyordu.

Bir şeyler yapmalıydı. Hem de hemen. En hızlı ulaşabileceği yer sokaktaki klinikti. Şansı varsa Daisy Gomez'i bulabilirdi.

"Burada kal," dedi Pete'ye otoriter bir sesle. "Hemen döneceğim." Oğlanın karanlıkta yalnız kalacağı düşüncesi Rennie'yi ürkütüyordu. Daha sonra önünde kontrplak olmayan pencerelerden birini açıp dışarı süzüldü.

Kliniğe kadar hızla koşarken, korku midesini düğüm düğüm yapmıştı. Kliniğin ışıklarını görünce derin bir nefes aldı. Kapıdan içeri hızla dalıp bekleyen hastaların arasından geçti.

"Dr. Gomez," diye seslendi. "Dr. Gomez burada mı?"

Kendisine seslenildiğini duyan Daisy paravanlardan birinin arkasından çıktı. "Rennie?" Onun yüzünü görünce hemen yardımcısına döndü. "Benim yerime bakar mısın, Ned?"

Eski binaya geldiklerinde ikisi de çılgın gibi nefes alıyorlardı.

"Önce ben gireyim," dedi Rennie ve pencereye tırmanıp içeri girdi. Daisy ona yanında getirdiği küçük çantayı uzatıp onun arkasından binaya girdi. Pete, Rennie'nin onu bıraktığı yerde huzursuzca inliyordu. Rennie feneri Scott'un üzerine tutarken Da-

isy çocuğun nabzını ölçtü. Sonra çantasından kendi küçük lambasını çıkartıp çocuğun gözlerinin içine tuttu.

"Ailesi nerede?"

"Sadece babası var," dedi Rennie. "Sanırım onu nerede bulacağımı biliyorum. Bulayım mı? Peki ya ambulans?"

"Çantamda telefon var. Ben ambulansı çağırırım. Sen babasını bul."

Rennie bir şey hatırladı. "Buraya yürüyerek geldim. Arabaya ihtiyacım olacak."

. Daisy elini cebine sokup çıkarttığı bir deste anahtarı Rennie'ye uzattı. "Arabam kliniğin önünde."

Daisy çocuğun babasının kim olduğunu, Rennie de durumunun nasıl olduğunu sormamıştı. Her ikisi de hızlı bir şekilde işleri halletmek zorunda olduklarını biliyordu. Geri kalan her şey bekleyebilirdi.

Rennie, Wilton Oteli'nin önüne geldiğinde kuralları görmezlikten gelip arabayı park etmenin yasak olduğu bir yerde durdurdu. Arabaya doğru gelmekte olan görevliye de aldırış etmeyip yüksek tavanlı lobiye koşarak girdi. Hızla o günkü faaliyetlerin yazılı olduğu tahtaya göz gezdirdi.

"Arkasından bir ses, "Bayan, üzgünüm," diye seslendi. "Arabanızı orada bırakamazsınız. Bayan!"

Rennie sesi duymazlıktan gelip Connor'un katıldığı davetin balo salonunda olduğunu okur okumaz zarif merdivenlere doğru koştu. Şık misafirler hala gruplar veya çiftler halinde gelmekteydiler. Rennie onların arasından hızla geçti. Kapıda misafirleri karşılayan sarışın kadını hemen tanıdı: Jillian Brooks. Derin dekolteli uzun beyaz bir elbise giymiş ve saçlarını zarif bir topuzla toplamıştı.

Rennie tişörtünün nemli ve tozlu oluşuna aldırış etmeden seslendi, "Miss Brooks... Jillian... kusura bakma, ama Connor'u bulmam gerekiyor. Burada mı?"

Jillian Brooks'un bakışları buz gibiydi. "Miss Tate, değil mi? Küçük reformist öğretmen?"

Rennie ona aldırış etmeden arkadaki balo salonunu bakışlarıyla taradı. Bir grupla konuşmakta olan Connor'un arkası kapıya dönüktü. Ancak sanki odadaki atmosferin değiştiğini hissetmiş gibi konuşmayı kesip kapıya doğru döndü. Bakışları sanki balo salonunda sadece ikisi varmışçasına birbirine kenetlendi.

Jillian Brooks'un alaycı sesi sessizliği bıçak gibi kesti. "Küçük arkadaşın gelmiş, Con."

Connor uzun adımlarla Rennie'nin yanına geldi. "Rennie?" Kaşları çatılmıştı. "Bir şey mi oldu?"

"Scott kaza geçirdi."

ONUNCU BÖLÜM

Merdivenlerden hızla inerken birbirlerine tek kelime bile etmediler. Lobiye geldiklerinde Connor, "Arabam otelin garajında," dedi. "Seninki nerede?"

"Kapının önünde."

"Öyleyse seninkini alalım. Scott nerede?"

"Eski fırın binasında."

"Yanında birisi var mı?" diye sordu Connor hızla yola koyulurken.

"Daisy Gomez yanında. Sokağın ilerisindeki kliniğin doktoru. Bu da onun arabası."

"Ne oldu? Scott'un babamda olduğunu sanıyordum."

Rennie onun gergin profiline baktı. Yüzünde açık bir endişe okunuyordu.

"Beni baban aradı. Scott ona gitmediği için endişelenmiş. Ben de kediye bakmaya gitmiş olabileceğini düşündüm. Kedi için endişeleniyordu."

"Onu sen mi buldun?"

"Evet."

"Sana olanları anlattı mı?"

"Hayır, kendinde değildi."

Connor'un yüzü ani bir acı dalgasıyla gerildi. "O kahrolası yere nasıl girebilmiş? Böyle şeyleri engellemek için o binayı her gece sımsıkı kapatıp kilitliyorlar."

"Küçük bir delik vardı."

South Street'e geldiklerinde Connor arabayı eski fırının önünde durdurdu. Sedye taşıyan iki görevliyle arkalarından gelen Daisy Gomez binanın önünde durmakta olan ambulansa doğru seri bir şekilde ilerliyorlardı.

"Birkaç dakika önce kendine geldi," dedi Daisy Gomez hemen. Çocuğun başını bir yandan diğerine sallamakta olduğunu görebiliyorlardı.

"Dr. Gomez, Connor Blackstone," dedi Rennie çabucak. Connor oğlunun elini tutmuş sedyenin yanında yürüyordu.

Daisy'nin önce Connor'a sonra Daisy'e çevirdiği bakışları şaşkındı. Rennie onun gazetedeki makaleyi okuduğunu anladı. Sanki olanların üstünden bir asır geçmiş gibiydi.

"Görünüşe bakılırsa, kafasını fena çarpmış. İkinci kattan düşmüş olduğunu tahmin ediyorum," dedi Daisy. "Röntgen çekimi için hastaneye gitmesi gerek."

"Ambulansı siz mi çağırdınız?" diye sordu Connor.

"Evet. Bu kadar çabuk kendine gelmesi iyiye işaret, Mr. Blackstone. Gerçekten."

Connor başını öne doğru sallayınca Rennie onun acısını yüreğinde hissetti. Ayak altında durmamak için Pete ile birlikte geriye çekildi. İnsanların koşuşturmalarını rüyadaymış gibi izliyordu.

Daisy Gomez'in, "Bana aile doktorunuzun ismini verirseniz onu arayıp sizinle hastanede buluşmasını söylerim," dediğini duydu.

"Gerek yok," dedi Connor. "Scott'la sizin ilgilenmeye devam etmenizi istiyorum. Tabii, mümkünse."

Rennie arkadaşının sesindeki kararsız şaşkınlığı sezdi. "Baba?" Scott'un sesi cılız çıkıyordu.

Connor ambulansa bindi. "Buradayım, oğlum. Seni kısa zamanda iyileştireceğiz." Connor başını çevirip gözleriyle Rennie'yi aradı ve bakışları birleşti. "Rennie..." Sesinde derin bir acı vardı. Görevlilerden biri aracın kapılarını kapattı ve ambulans yola koyuldu. Daisy Gomez de arabasının yanına gitmişti.

"Anahtarlar üzerinde," diye seslendi Rennie ve Daisy arkasına bakmadan elini salladı.

Her şey sessizliğe gömüldüğünde Rennie tekrar binanın içine girdi. Birisi inşaatta kullanılan ışığın yerini bulmuştu. Çıplak ampul etrafı sert bir ışıkla aydınlatıyordu. Derme çatma merdivenleri dikkatle tırmandı. En yukarıda işçilerden birinin attığı kazağın üstünde kıvrılmış olan Marigold'un yanında dört tane yavrusu duruyordu.

Rennie başını iki yana salladı. "Herkesin gecesini berbat ettin," diye mırıldandı yorgun bir sesle ve uzanıp kedinin başını okşadı.

Eve dönünce duş alıp üzerine yatarken giydiği geniş tişörtünü geçirdi. Aklına aniden Pat Blackstone gelince hızla telefona gitti.

"Mr. Blackstone? Benim, Rennie. Duydunuz mu?"

"Connor hastaneden aradı. Scott'un röntgenleri-

ni çekiyorlarmış. Telefon çaldığında ben de tam kapıdan çıkmak üzereydim."

"O zaman sizi tutmayayım."

"Sana her şey için çok teşekkür ederim, Rennie. Connor bana olanları anlattı."

Rennie sabaha kadar defalarca uyanarak huzursuz bir gece geçirdi. Kuşlar ötmeye başladıktan sonra ilk grilik gökyüzünde belirirken kapısına hafifçe vurulduğunu duydu. Yataktan hızla fırladı ve zinciri çıkarmadan kapıyı araladı.

Karşısında yorgun ve bitkin bir Connor duruyordu. Gece kıyafeti buruşup çamurlanmış, kravatı gevşemiş, gömleğinin yakası açılmıştı. Rennie kapıyı açar açmaz yorgun adımlarla içeri girdi.

"Scott nasıl?" Rennie ona sımsıkı sarılıp teselli etmemek için kendini güç tuttu. Aralarındaki acı dolu uçurumu aşabilmek mümkün görünmüyordu.

"Hafif bir sarsıntı ve kırık bir köprücük kemiği. İyileşecek."

Rennie nefesini bıraktı. "Şükürler olsun!"

"Dr. Gomez kovana kadar Scott'un yanında kaldım. Birkaç saat sonra onu eve götürebileceğim."

"Çok sevindim."

Connor'un bakışları yüzünde dolaştı. "Dr. Gomez arabasını alınca sen eve nasıl döndün? Yürümek zorunda mı kaldın?"

Rennie başını iki yana salladı. "Siz gittikten birkaç dakika sonra polisler geldi. Biri beni devriye arabasıyla eve bırakırken diğeri binanın emniyetli olup olmadığını kontrol etmek için orada kaldı. Kedinin durumu iyi. Dört tane yavrusu olmuş. Scott'a haber

vermeyi unutma."

"Unutmam."

Aralarındaki sessizlik sabahın ilk ışıkları gibi gri ve sisliydi. Eskisi gibi sohbet edebildikleri günler çok uzaklarda kalmıştı.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Connor, Rennie'ye yabancı gelen bir sesle. "Yani bu kadar hızlı hareket edip doktoru getirdiğin ve hatta beni almaya geldiğin için."

"Telefon da edebilirdim, ama seni bulmalarının ne kadar sürebileceğini bilmiyordum. Ben de düşündüm ki... aslında sanırım, hiçbir şey düşünemedim."

"Doğru olanı yaptın. Sana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım."

Rennie bakışlarını kaçırarak yere indirdiği sırada Connor'un elindeki sargıyı fark etti.

"Elini nasıl yaraladın?"

Connor kapıdan dışarı bir adım atmıştı ki, durup arkasına döndü, elini cebine sokup küçük bir kaset çıkarttı. "Bunu alırken." Kaseti Rennie'ye uzattı.

Rennie kaseti elinde tutup boş boş baktı. Sonra şaşkınlık dolu bakışlarını Connor'un yüzüne kaldırdı. "Adama vurdun mu?"

Connor'un yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Aslına bakarsan o kadar sinirliydim ki, duvara vurdum. Ama bu adamı korkutmaya yetti ve kaseti verdi." Bir an sustu. "Her şey söylediğin gibiydi. Sana ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilmem mümkün değil. Sadece bir gün beni affedebileceğini umuyorum."

Rennie bir şey söylemeye çalıştı, ama boğazı dü-

ğümlenmişti. Kapıda hiç hareket etmeden durup Connor'un yolda bekleyen taksiye doğru gidişini seyretti.

"Yavrularını kendi kendine getirmiş," dedi Mr. Steele yüzünde geniş bir gülümsemeyle. Barakanın kapısını açıp karton kutunun içine rahatça yerleşmiş olan Marigold ve yavrularını gösteriyordu. "Taa oradan tek tek taşımış. Herhalde geçen gece kopan patırtıdan sonra tekrar huzurlu ve sessiz evine dönmek istedi."

Pazar öğleden sonrası olmasına rağmen bahçede müthiş bir hareket vardı. Ertesi gün hasat festivali yapılacak ve bahçede parti verilecekti. Sonra da okullar açılacaktı. Rennie o zaman her şeyin daha kolay olacağını düşünüyordu. Bütün günü dolu olacağı için sadece gecelere katlanması gerekecekti.

Scott'un iyi olduğunu kendi gözleriyle görmeyi çok istediği halde, Connor'un evine gitmeye cesaret edemiyordu. Birdenbire, "Pete ile birkaç dakika ilgilenir misiniz, Mr. Steele?" diye yaşlı adama koştu.

Birkaç dakika sonra Marigold ve ailesinin bulunduğu geniş kutuyu kamyonetine yerleştirmişti. Onların yaratacağı heyecanın Connor'la karşılaşmalarını kolaylaştıracağını umuyordu.

Kapıyı Pat Blackstone açınca rahatladı. Yaşlı adam Rennie'ye sarılıp kedi yavrularını büyük bir tezahüratla karşıladı.

Rennie, Connor'u etrafta göremedi ve nerede olduğunu da sormadı. Yaşlı adamın peşinden Scott'un bir kolu alçıda yattığı odaya çıktı. Rennie biraz sol-

gun olmakla birlikte gayet iyi görünen çocuğa sarılmamak için kendini güç tuttu. On yaşındaki erkek çocukların böyle şeylerden hoşlanmadıklarını biliyordu.

"Selam, Rennie." Sağlam kolunu salladı. "Köprücük kemiğimi kırdım."

"Duydum. Kısa zamanda eskisi gibi olacaktır. Sana bir şey getirdim." Kutuyu yatağın üzerine koydu ve mutlu bir gülümsemenin Scott'un yüzünü aydınlatışını seyretti.

"Vaay. Çok iyi. "Onları burada mı bırakacaksın?"

"Şimdilik onlarla ilgilenebileceğini düşündüm."

"Harika. Babam Dr. Gomez izin verirse yarınki partiye katılabileceğimi söylüyor."

"Bu harika olur, Scott."

Rennie birkaç dakika kaldıktan sonra, torunuyla birlikte kutunun içindeki yavrulara ilgiyle bakan Pat'ın kendisini kapıya kadar geçirme teklifini, elini sallayarak, reddetti. Odadan çıkarken Scott'un, "Tüyleri ne zaman çıkacak, Büyükbaba?" diye sorduğunu duydu.

Merdivenleri sessizce inerken ziyaretinin çok başarılı geçtiğini düşünüyordu. Üstelik Connor'la karşılaşmak zorunda da kalmamıştı. Merdivenlerin sonunda mutfaktan sesler geldiğini duyarak durdu. Aptallık ettiğini düşündü. Connor'la önünde sonunda karşılaşacaktı. Sırtını dikleştirdi ve mutfağa gidip kapıyı dikkatle açtı. Connor portakal suyu sıkıyordu. Kıyafetlerini değiştirmiş, kot pantolon ve tişört giymişti. Rennie fark edilmediği birkaç saniye boyunca Connor'u incelerken kalbi çılgın gibi atıyordu.

Connor arkasına baktığında gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle. "Geldiğini duymadım..."

Rennie ses tonunun normal çıkmasına çalıştı. "Scott'a birkaç dakikalığına uğramak istedim. İyi görünüyor."

"Geldiğine çok memnun oldum. Harika."

Rennie gülümsemeyi başardı. "Getirdiğimi gördüğün zaman böyle düşünmeyebilirsin."

Merdivenlerden inen ayak sesleri duyuldu ve mutfağa Pat girdi.

"Bir tabak süt almak için gönderildim," dedi Pat, Rennie'ye göz kırparak.

Connor'un bakışları ikisinin üzerindeydi. "Tabak mı?" Sonra olanları anladı. "Sakın bana kedileri getirdiğini söyleme! Ne müthiş bir fikir!"

Rennie kapıya doğru geriledi. "Gitmem gerek. Yarınki partinin organizasyonuna yardım ediyorum. Görüşürüz."

Kamyonetine atlayıp Connor'un evinden uzaklaşırken yaşlar gözlerini yakıyordu.

Ertesi sabah Mrs. Bridgewater kapıda belirerek Rennie'yi şaşırttı.

"Ben de seninle gelebilir miyim, Rennie? Belki bir yardımım dokunur."

Rennie onun hasır şapkasını ve beyaz eldivenlerini giymiş olduğunu hemen fark etti. "Elbette, Mrs. Bridgewater."

"Bu partiyi kaçırmazdım."

Şehrin yarısı aynı şekilde düşünüyor olmalıydı. Bahçeye geldiklerinde trafiğe kapanan sokakta bir bayram havası seziliyordu. Partiye katılanların bahçeyi gezmelerine izin vardı, ama Rennie, Mr. Steele'nin insanları bitkilere basamamaları için dikkatle izlediğini gördü. O sırada gazeteci kadını tanıdı, ama Bill Darrow ortalarda yoktu.

Kolonların önündeki uzun masaya bahçe ürünleri çekici bir renk uyumuyla yerleştirilmişti. Rennie ürünlerin fazlasının okula gelir elde etmek için partide satılabileceğini düşünmüştü. Becky Harmon önünde para kutusuyla sebzelerin başında durmuş mallarını övüyordu.

Rennie Kenyonların da ailece geldiklerini gördü. Çocukların ellerinde balonlar ve dondurma külahları vardı. Onlara el sallayınca, Mrs. Bridgewater, "Hadi, sen işine bak," dedi.

Rennie Kenyonlar'la ayak üstü konuştuktan sonra yanında uzun boylu bir erkek olan Daisy Gomez'i görüp yanlarına gitti.

"Bu Carl Gresham," dedi Daisy mutlulukla gülümseyerek. "Rennie Tate, benim çok iyi arkadaşımdır ve ayrıca bu projenin de mimarı."

Carl Gresham da gülümsedi ve Rennie'nin müthiş bir iş çıkarttığını söyledi. Rennie onun tatlı bir insan olduğunu düşünerek arkadaşı adına mutlu oldu.

"Scott hızla iyileşiyor," dedi Daisy. "Buralarda olmalı. Ona sürekli oturmak şartıyla, partiye katılabileceğini söyledim."

"Ben onu bulurum," dedi Rennie.

Rennie onun Callie Burgess'in sandalyesine krallar gibi kurulmuş olduğunu gördü. Kedi yavruları ayaklarının altında duruyordu. Randolph, Teddy ve birkaç çocuk daha onu yalnız bırakmamışlardı.

Rennie, Donald'ın, "Peki ne oldu?" diye sorduğunu duydu. "Çarşamba günü gidebilecek misin?"

"Dr. Gomez gidebileceğimi söylüyor."

"İlk gün zaten fazla bir şey yapmıyoruz." "Doğru. Sadece bir takım kağıtlar doldurup kitapları alıyoruz, o kadar," dedi Teddy.

"Mrs. Roberts iyi bir hocadır," dedi Randolph.

Rennie onları selamladıktan sonra, "Doğu Yakası İlkokulu'na geleceğini mi duydum, Scott?" diye sordu.

"Evet. Aslında bir blok ötede oturuyor olsaydık Edward Briggs'e gitmek zorunda kalacaktım."

"Pöfff!" Randolph ve Teddy burunlarını tutup ellerini yelpazelenir gibi salladılar.

Rennie onları yalnız bırakıp şaşkın bir ifadeyle arkasına döndü. Scott'un özel bir okula gideceğini düşünüyordu.

Platformun bulunduğu yerden belediye başkanının görünmesiyle başlayan alkışlar duyuldu.

Fred çok başarılı bir açılış konuşması yaptı. Bahçe projesinin başlangıç hikayesini anlatırken Rennie'nin adını övgüyle andı. Rennie alkışlanırken yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Ardından gazetede çıkan "üzücü" haberin gerçekleri yansıtmadığını ve sadece arsayı vermekle kalmayıp projenin uygulanması süresince desteğini esirgemeyen Mr. Connor Blackstone'ye herkesin müteşekkir olduğunu söyle-

di.

Fred'in konuşması tekrar alkışlarla kesilirken Rennie gözleriyle kalabalığı araştırdı, ama herkesin tekrar kendinden yana döndüğünü gördü. Birinin dirseğinden tuttuğunu hissedince arkasına döndü ve Connor'la burun buruna geldi. Onun gülümseyişini görünce titredi.

"Oh, selam," dedi Rennie. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

"Sen niye kürsüde değilsin?"

Rennie tekrar başını iki yana salladıktan sonra başını konuşmacıya çevirdi. Connor onun omuzuna elini atmıştı. Rennie vücudundan yayılan gücü ve sıcaklığı hissedebiliyordu. Bütün dikkatini konuşmaya başlayan belediye başkanına vermeye çalıştı.

Belediye başkanı da bol bol övgüler yağdırarak olayın gelişimini kendi açısından anlattı. "Şimdi de özel olarak South Street'i, genel olarak tüm Palmer City'i ilgilendiren yeni gelişmelerden söz etmek istiyorum. Benimle ve şehir planlama komitesiyle yaptığı bir dizi görüşmeler sonunda Mr. Blackstone yandaki fırın binasıyla ilgili planlarında değişiklik yapmaya karar verdi. Bu çevrede ticareti hareketlendirmek için Mr. Blackstone binanın alt katında dükkanlar oluşturmaya karar verdi. Bu dükkanlardan biri de fırın olacak." Konuşma alkışlarla bölündü. Belediye başkanı gülümseyip konuşmasına devam etti. "Ayrıca bir de eczane açılması kesinleşen kararlar arasında. Daireler özellikle çevrenin ihtiyaçları göz önünde bulundurularak makul fiyatlardan satışa sunulacak."

Rennie arasına dönüp Connor'a baktı. Bu sefer

bakışlarını konuşmacıya çeviren Connor oldu.

"Mr. Blackstone inşaat firmasının bünyesinde yan bir şirket oluşturarak ihtiyaç görülen yerlerde bu tür yapılanmaya gidileceğini söyledi."

"Connor, neler oluyor?" diye sordu Rennie alçak sesle. Connor elinden tutup onu kalabalığın arasından çıkardı.

Bahçeyi geçerek Mr. Steele'nin köşesine gittiler. Durup birbirlerine baktıklarında Connor onun elini hala sıkı sıkı tutuyordu.

"Neler oluyor? Ne zaman oldu? Ve ne anlama geliyor?"

Connor onun gözlerinin içine bakıp ellerini tekrar omuzlarına yerleştirdi. "Sanırım, seni ilk gördüğüm gün bana çöpler konusunda bağırdığın zaman başladı. Sonra pahalı dairelerin, şık butiklerin ve Japon lokantalarının South Street için çok aptalca bir fikir olduğunu görmeye başladım. Ayrıca, tekrar fırın açma düşüncesi çok hoşuma gidiyordu. Mr. Steele de fırının iş yapabileceğini söyledi."

"Mr. Steele mi?"

"O da bana yardımcı oluyor. Yeni bir fikirle Blackstone İnşaatçılık'tan tamamen bağımsız küçük bir şirket kurmaya karar verdim."

"Bana neden anlatmadın?"

"Anlatmayı düşünüyordum, ama çok fazla bürokratik işlemle boğuşmak zorunda kaldım. Ardından fırının diğer tarafındaki arsayı satın alma işlemleri başladı."

"Neden?"

"Otopark yapmak için. Bahçeni elinden alamaz-

dım."

"Oh, Connor!"

"Kenyonların çiftliğinde konuştuklarımızı yeniden uygulamaya başlamamız gerektiğini düşünüyorum. Tekrar başlayalım. En baştan."

"İyi fikir olabilir. Belki de birbirimizi daha iyi tanımak için zamana ihtiyacımız vardır."

"Hiç acele etmeyelim."

"Evet." Connor'un mantıklı kararına sevinmiş gibi görünmeye çalıştı.

"Harika. Aynı şekilde düşünmemiz çok güzel."

"Haklısın."

Uzun bir sessizlik oldu. Rennie göz yaşlarının tehdidini hissedince bakışlarını indirdi. Başını tekrar kaldırdığında Connor'un gözlerinin muzip bir ifadeyle parladığını görerek şaşırdı.

"Bu sana evlenme teklif etmem için çok erken olduğu anlamına mı geliyor?"

Rennie küçük bir çığlık atıp kollarını onun boynuna doladı. Bu seferki öpüşmeleri vaatlerle doluydu.

SON